

Universitätsbibliothek Wuppertal

Philostrati Lemnii Opera Qvae Exstant

Philostratus, Flavius

Parisiis, 1608

Liber secundus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1533](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1533)

ΦΛ. ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ
ΒΙΟΙ ΣΟΦΙΣΤΩΝ.

BIBΛΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

FLAVII PHILOSTRATI
VITÆ SOPHISTARVM.

LIBER SECVNDVS.

EX FEDERICI MORELLI PROFESSORIS REGII
INTERPRETATIONE.

HERODES.

DE Herode Atheniēsi hæc scire opus est. Herodes Sophista, (vt & maiores eius) inter Biconsules recensebatur: atque in Æacidæ genus referebat, quos socios quandoque Græcia aduersus Persam adsciuerat. Neq; Miltiadē, neque Cimonem proauos dedignabatur, vt optimos viros, & magno in pretio Atheniensibus, ceterisque Græcis in bello aduersus Medos. Ille enim trophæa è Medis erigere instituit; hic à Barbaris pœnas exegit, ob iniurias quas postea intulerant. Ceterùm hic optimè omnium hominum diuitiis vsus est. Hoc autē non facillimum expeditissimùmque, sed omnino arduum, ac perquam difficile existit. Nam qui diuitiis temulenti sunt, hinc contumeliam in homines exhauriunt; atque Opulentiam vt cæcam insuper calumniantur. atqui, si quo alio tempore visa est cæcutire; certè sub He-

ΗΡΩΔΗΣ.

ΕΠΙ τῷ Ηρώδου τῷ Αθηναίῳ, τὰ δὲ χεῖρα εἰδέναι. ὁ ἑπιφίσις Ηρώδης, ἐτέλεθ' ἑμὸν πατέρα εἰς τοῦ *δίου πατρὸς, ἀνέ-
Φερε δὲ εἰς τὰ τῶν Αἰακιδῶν, οὓς ἔσυρ-
μάχοις ποτὲ ἢ Ἑλλάς ἐπὶ τῷ Πέρσῳ
ἐποίητο. ἀπὸ τῆς οὐδὲ τῷ Μιλτιά-
δῳ, οὐδὲ τῷ Κίμωνι, ὡς αἰδοῦν
ἔδει, ἢ πολλὰ ἄλλοις Ἀθηναίοις τε,
ἢ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησι πρὸς τὰ Μηδικά.
ὁ μὲν γὰρ ἤρξε Ἰσπαιῶν Μηδικῶν
ὁ δὲ, ἀπήτησε δίκας τοῦ Βαρβάρου,
ὧν μὴ ταῦτα ὑβρισαν. ἔδειξεν
τῷ ἀνδρόπῳ πλοῦτα ἐχρήσατο. τοῦ
δὲ, μὴ τῶν διμεταχρείων, ἀλλὰ τῶν
πανυχαλεπῶν τε, ἢ δυσκόλων. ὅτι
πλοῦτα μύθοντες, ὑβρῶν τοῖς ἀνδρό-
ποις ἐπαντλήσει. πρὸς διαβάλλοις τῷ
ὡς ἢ τυφλὸν τὸν πλοῦτον ὅς εἰ ἢ
ἄλλον χρόνον ἐδοκεῖ τυφλός, ἀλλ' ἐπὶ
Ζζ

Ηρώδου γε ανέβλεψεν. ἔβλεψε μὲν
 ἄρ' ἐς φίλους, ἔβλεψε δ' ἐς πόλεις, ἔ-
 βλεψε δ' ἐς ἔθνη, πάντων περιόπην ἐ-
 χόντος τῶ ἀνδρὸς, καὶ θησαυρίζοντος τὸν
 πλεόντων ἐν ταῖς τῶν μετεχόντων αὐτοῦ
 γνώμας. ἔλεγε γὰρ δὴ, ὡς προσήκοι τῶ
 ὀρθῶς πλεῖτον χρωμένῳ, τοῖς μὲν δεο-
 μένοις ἐπιφρονεῖν, ἵνα μὴ δέωνται, τοῖς
 δὲ μὴ δεομένοις, ἵνα μὴ δειθῶσιν. ἐκά-
 λει δὲ τὸν μὲν ἀσύμβουλον πλεῖτον, καὶ
 Φεδοῖ κεκολασμένον, νεκρὸν πλοῦτον.
 Ἐὐδὲ δὲ θησαυροῖς, ἐς οὓς ἀποτίθενται τὰ
 χρήματα ἔνιοι, πλοῦτου δεσποτῆρα.
 Ἐὐδὲ δὲ καὶ θυφὲν ἀξιοῦντας ἀποθέτους
 χρήμασιν, Ἀλωάδας ἐπωνόμαζε θυ-
 οντας ἄρ' ἐμὴ τὸ δῆσαι αὐτόν. Πηγαὶ δὲ
 αὐτῶν ἔστι πλεῖται, πολλαὶ μὲν, καὶ πολ-
 λῶν οἰκῶν. μέγισται δὲ, ἢ τε πατρῴα, ἢ
 ἢ μητρῴα. ὁ μὲν ἄρ' ἐπὶ πάππος αὐτοῦ ἵπ-
 πάρχης, ἐδημιβύθη πλεῖτον οὐσίαν ἐπὶ τυ-
 ραννικαῖς αἰτίαις, αἷς Ἀθηναῖοι μὲν ἐκ
 ἐπιτηρόν, ὁ δὲ αὐτοκράτωρ ἐκ ἠγνόησεν.
 Ἀπικὸν δὲ ἔστι κείνου παῖδα, Ηρώδου δὲ
 πατέρα, οὐ περιείδεν ἢ τύχη πένητα ἐκ
 πλοῦσις γηρόμηνον, ἀλλ' ἀνέδραξεν αὐ-
 τῶ θησαυροῦ χρήματα ἀμύθητον ἐν μιᾷ
 τῶν οἰκιῶν, αἷς πρὸς τῶν θεάτρῳ ἐπέκ-
 τητο. ἔστι δὲ διὰ μέγεθος διλαθείας μάλλον
 ἢ περιχαρῆς γηρόμενος, ἐγραψε πρὸς τὸν
 αὐτοκράτορα ἐπιστολὴν ὡς ἐξυμνε-
 μένῳ, θησαυρὸν ὡς βασιλεῦσι, ἐπὶ τῆς
 ἑμαυτοῦ οἰκίας δὴρῆκα. τί ἐν περι αὐτοῦ
 κηρύξας; καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, Νερούας δὲ
 ἤρχε τὸ τὸ γράψαι, ἔφη, οἷς δὴρῆκα. τὸ δὲ Ἀπι-
 κοῦ ἐπὶ τῆ αὐτῆς διλαθείας μείναν-
 τος, ἔγραψαντος ὑπὲρ ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν
 θησαυρῶν μέτρα. καὶ ἔγραψε, ἔφη, τῶ

A rode saltem oculata fuit. Atenim
 amicos respexit, ciuitates respe-
 xit; respexit nationes: cū in om-
 nes vir iste circūspiceret, thesau-
 rōsque in mentibus hominum se-
 cum vnā communicantium collo-
 caret. Enimuerō decere aiebat, re-
 ctè opibus vtentem, egentibus qui-
 dem suggerere, ne egeant; non in-
 digentibus etiam, ne fortè veniant
 in egestatem. Opes verò opem non
 ferentes, & parsimonia coercitas,
 mortuas appellabat. Thesauros vbi
 quidam pecunias recondunt, diui-
 tiarum carceres nuncupabat. Eos
 autem qui reconditis pecuniis esse
 sacrificandum censent, Aloadas co-
 gnominauit, qui postquam Mar-
 tem in vincula cōiecerant, ei sacri-
 ficarent. Diuitiarū fontes huic mul-
 ti profectò fuere, & à multis fami-
 liis conflati. Maximi autem ab v-
 troque parente. Nam aui quidem
 ipsius Hipparchi, bona ob tyran-
 nicas accusationes subhastata pu-
 blicatāque sunt, quas neque Athe-
 nienses induxerunt, neque Imper-
 ratores ignorarunt. Atticum verò
 illius filium, & Herodis patrem,
 ne è diuite quidem pauperem fa-
 ctum fortuna despexit: quin thesau-
 rum immensum in vna domo re-
 conditum ipsi patefecit, ex iis quas
 prope theatrum possidebat. Cuius
 quidem magnitudine, magis cau-
 tus ac religiosus, quàm latibundus
 factus est. Quare ad Imperatorem
 epistolam misit, his verbis contex-
 tam: *Thesaurum, Imperator, domi
 mea inueni; quid de eo faciendum esse
 iubes?* At Nerua Imperator qui eo
 tempore regnabat: *Vtere* (inquit)
iis quae inuenisti. Et cū Atticus in
 eadem cautione persisteret, scribe-
 retque se thesauri magnitudine su-
 perari: *Abutere* (inquit ille) *inuenio*

lucro, quando tuum est. Hinc magnus effectus est Atticus, & longè maior Herodes; cuius paternis opibus maternæ aduenerant, quæ non multò minus affluebant. Accedebat etiam magnanimitas illustris, paterna longè maior. Liberis enim Asiæ ciuitatibus Herodes præfuit. Cùm Troadem incommoda balnea habentem, eiúsque incolas à puteis terrestrem vndam haurientes, effodientésque aquæ pluuiæ reconditoria videret, ad Imperatorem Adrianum scripsit, ne antiquam ciuitatem, & ad mare commodè sitam ariditate destrui pateretur: imò trecentas illi myriadas in aquam concederet, cùm iam pagis quoque multo plura porrexisset. Laudauit hæc scripta Imperator, utputa quæ à suo more nequaquam essent aliena; & Herodem ipsum aquæ præfecit. At vbi in septingentas myriadas sumptus iste processisset, & ad Imperatorem scripsissent qui Asiæ moderatores erant, rem longe grauissimam esse, quingentarum vectigalia ciuitatum, in fontem vnus vrbs erogari: de hoc apud Atticum Imperator ipse conquestus est. Atticus verò, magnificentissima oratione: *Imperator (inquit) ne minimis nunc, quaeso, iriteris. Nam quòd supra trecentas myriadas impensum est, ego quidem filio largitus sum, & filius ciuitati.* Testamentum autem, quo Atheniensi populo quotannis minam cuique distribuendam reliquit, eius animi magnitudinem arguit, quam in aliis etiam vsus est. Sæpe enim vna die centum Deæ boues mactauit, & Atheniensi populo per tribus & familias epulum dedit: & cum Dio-

ἐρμαίωσόν γὰρ ὄσιν. ἐστὶ δὲ μὲν ὁ Ἀθηναῖος, μείζων δὲ Ἡρώδης. πρὸς γὰρ τῷ πατρὶϊ πλούτῳ, καὶ ὁ μητρὶος αὐτῷ πλοῦτος, οὐ σφρα πολὺ τούτου ἐπερρύη. μεγαλοψυχία δὲ λαμπερὰ ἐστὶ σφρα τὸν Ἀθηναῖον ἔχον. ἦρχε μὲν γὰρ τῆς καὶ τῆς Ἀσίας ἐλευθέρων πόλεων ὁ Ἡρώδης. ἰδὼν δὲ τῶν Τρωάδα βαλανείων τὴν πονήρου ἐχουὰς, ἐξωδὸς ὕδωρ ἐκ Φρεατῶν ἀνιμῆστας, ὁμβρίων τε ὕδατων θήκας ὀρύσσοντας, ἐπέστειλεν Ἀδριανῷ τῷ αὐτοκράτορι μὴ ὑπερδεῖν πόλιν ὄρεχάαν, καὶ διδάλατῆσιν αὐχμῶ φθαρεῖσαι, ἀλλ' Ἰπιδουῶσι σφίσι τετρακοσίας μυριάδας ἐς ὕδωρ ὦν πολλαπλασίας ἤδη ἐκώμας ἐπιδεδώκει, ἐπήνεσεν ὁ αὐτοκράτωρ τὰ ἐπεσελμῆα, ὡς πρὸς Ἰθίου ἐαυτῶ ὄντα, καὶ τὸν Ἡρώδην αὐτὸν ἐπέταξε τῷ ὕδατι. ἐπεὶ δὲ ἐς ἐπτακοσίας μυριάδας ἡ δαπάνη περὶ βαισιν, ἐπέσελόν τε τῷ αὐτοκράτορι οἱ τῆς Ἀσίας Ἰπιδουῶντες, ὡς δένον πεντακοσίων πόλεων φόρον, ἐς μίαν πόλεως δαπανᾶσαι κριώλω. ἐμέμψατο πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ὁ αὐτοκράτωρ ταῦτα. καὶ ὁ Ἀθηναῖος μεγαλοφρονέσας ἀνθρώπων, ὡ βασιλεύσας, εἶπεν, ὑπὲρ μικρῶν μὴ σφροξύνει. ὅ γὰρ ὑπὲρ τῶν τετρακοσίων μυριάδας ἀναλωθέν, ἐγὼ μὲν, τῷ ἡμῶν Ἰπιδουῶμι. ὁ δὲ, ὕος, τῆ πόλεως. καὶ αἱ διαθήκαι δὲ, ἐν αἷς τῶν τῶν Ἀθηναίων δήμων κατέλιπε καθ' ἕκαστον ἔτος μίαν καθ' ἕνα, μεγαλοφροσύνην κατηγοροῦσα ἔστω δὲ, ἢ καὶ ἐς τὰ ἄλλα ἐχρητο, ἕκαστον μὲν βῆς τῆς διαθύων ἐν ἡμέρᾳ μίαν

πολλάκις, ἐστὼν δὲ τῆς θυσίας Ἐπιδαυρίων δῆμον καὶ Φυλας, καὶ γῆν. ὁπότε δὲ

ἦκοι Διονύσια, καὶ κατὰ τὴν ἀκαδημίαν
 τὸ δὲ Διονύσου ἔδος, ἐν Κεραμεικῷ, πο-
 πύων ἀσπίδ' ὁμοίως, ἐξ ἑστίων καὶ κει-
 μύμων ἐπὶ σβάδων κηλῶν. ἐπεὶ δὲ τὸ
 Ἀθηκοῦ διαθηκῶν ἐπεμνήσθη, ἀνά-
 κη καὶ τὰς αἰτίας ἀναγράψαι, διὰ τὴν
 πρὸς Ἡρώδην Ἀθηναίους εἶ-
 χον μὲν γὰρ αἱ διαθήκαι ὡς εἶπον. ἔγρα-
 ψε δὲ αὐτὰς Ξυμβολία τῶν ἀμφοῖν
 τὸν ἀπελευθέρων· οἱ χαλεπὴν ὀφείοντες
 πρὸς Ἡρώδην φύσιν ἀπελευθέρους τε, ἐ-
 δούλους, ἀποστροφῶν ἐποιούτων τῶν Ἀ-
 θηναίων δήμου, ὡς τῆς δωρεᾶς αὐτοῖ
 αἰποὶ. ἐποιοῦσα μὲν τῶν ἀπελευθέρων
 τὰ πρὸς τὸν Ἡρώδην, δηλοῦτω ἡ κα-
 τηρεῖα, καὶ πεποιθὴ σφῶν πᾶν κέν-
 τρον ἡρμῶν * τῶν αὐτῶν Γλώττης ἀναγνω-
 δεισῶν δὲ τῶν διαθηκῶν, ξυμβόλησαν οἱ
 Ἀθηναῖοι πρὸς τὸν Ἡρώδην, πέντε μνας
 αὐτῶν ἐσάπαξ ἐκάτω καταβαλόντα,
 πρὶαδὲ πρὸ αὐτῶν τὸ μὴ αἰεὶ διδόναι.
 ἄλλ' ἐπεὶ πρὸς Ἡρώδην μὲν τῆς ξυμ-
 βολίας ὑπὸ τῶν ὁμολογημῶν, ἐπανεγι-
 νώσκετο δὲ αὐτοῖς Ξυμβόλαια πατέρων
 τε ἐκ πάπων, ὡς ὀφειλόντων τοῖς Ἡρώ-
 δου γυνῶσιν, ἀπλογομοῖς τῶν ὑπὸ τῶν
 ἐκ οἱ μὲν, μικρὰ ἡριθμοῦντο· οἱ δὲ, ἔδεν
 οἱ δὲ, σιωπεῖον ἐπὶ ἀγορᾶς, ὡς καὶ ἀπο-
 δώσοντες. ταῦτα παρῶξ ἔωρε τῶν Ἀ-
 θηναίων, ὡς ἡρπασμένων τῶν δωρεῶν·
 καὶ ἐκ ἐπαύσαντο μισοῦντες, ἔδ' ὁπότε
 τὰ μέγιστα δι' ἐργατεῖν ὤρετο. τὸ οὖν σά-
 διον ἔφαθ' ἐπωνομασθῆναι Παναθηναϊ-
 κόν. κατασκευάσθαι γὰρ αὐτὸ, ὅτι ὡν ἀ-
 πεσεροῦντο Ἀθηναῖοι πάντες. καὶ μὲν
 καὶ ἐλειτουρήσαν Ἀθηναῖοι πρὸς τε
 ἐπώνυμον, καὶ πρὸς τῶν Παρθελληνίων.

A nyfia venissent, & in Academiam;
 Dionysij simulachrum descenderet;
 in Ceramico ciuibus simul & hos-
 pitibus in hederaceo thoro accu-
 bantibus, propinabat. At quoniam
 de Attici testamento mentio facta
 est, nunc res ipsa postulat, vt cau-
 sas quibus Herodes Atheniensibus
 infestus actus est, subiungamus.
 Ita enim testamenti tabulæ se ha-
 bebant, vt diximus: eas autem &
 ex libertorū suorum consilio scri-
 psit. qui cūm asperum & libertis
 & seruis, Herodis ingenium intel-
 ligerent, tanquam largitionis auto-
 res, Atheniensis populi defectionē
 ab illo moliebantur. Quales certē
 erga Herodē liberti fuerint, accusa-
 tio in eos facta demonstrat, qua cri-
 minator omne suæ linguæ spicu-
 leum & virus depromit. Recognito
 testamento, ad Herodem quinque
 minas viritim semel soluentem, vt
 ab his se beneficentia redimeret,
 ne quotannis dare deberet, Athe-
 nienses conuenere. Sed postquā
 ad mensas peruētum est, ad digno-
 scenda debita ex pactis conuen-
 tis, atque suorum parentum & auo-
 rum syngraphas contractūsque He-
 rodis parentibus olim debentium
 recognouerunt; aduersis rationibus
 defraudabāt: & aliqui pauca nume-
 rabāt, alij verò nihil: reliqui, vt tan-
 dem soluerēt, in foro continebātur.
 Hæc Atheniensium animos, veluti po-
 pulatorū largitione irritarunt, neq;
 ab odiis destiterunt, ne tum quidem
 cum ille se mereri optimè putabat.
 Stadiū igitur Panathenaicū cogno-
 minatū fuisse perhibēt, quod his re-
 bus constructum foret, quibus om-
 nes Athenienses carebant. Quicquid
 sit Athenienses publicè ministra-
 bant, in celebritate vr̄bis tutelaris
 numinis: & Panellenaicō quoq. no-
 minarūt, quasi totius Græciæ capax.

Cum coronam in cœtu Panathenæorum donatus fuisset, Vos (inquit) Athenienses, & Græcos qui accessuri sunt principes, & athletas certaturos, in stadio ex albo lapide structo excipiam. Hæc pollicitus, stadium quod Ilisso flumini imminet, quatuor circiter annis perfecit; opus ita compositum, ut cetera mirabilia superet. Nullum enim theatrum cum eo decertat. Illa de Panathenæis audiui, velum è naui esse suspensum, iucundius pictura cum sinu prospero, nauimque nullis trahentibus iumentis currisse, sed subterraneis fabricis processisse, & mille ramis ex Ceramico sublatam, ad Eleusinium peruenisse, eoque circumdato præterisse Pelagicon, ad Pythion præteruetam, in portum in quo nunc consistit, appulisse. alterum stadij latus fanum Fortunæ, veluti omnia gubernantis occupat, & signum eius eburneum. Atheniensium Ephorum habitum priscum, in hodiernum ornatum transtulit. Chlamydes albas primus induit. Nam antehac atris induti conciones circumsidebant, & supplicationes obibant, lugentibus publicè Atheniensibus præconem Copream, quem ab ara Heraclidas euellentem, ipsi olim interfecerant. Porro theatrum Atheniensibus super Regilla, cum laquearibus ex cedro confectis, Herodes statuit. hæc verò materia fingendas statuas apprimè idonea & congrua videtur. Ista igitur duo apud Athenienses talia fuere, qualia nusquam in vlla regione Romanis subdita. Theatrum sublaqueatum quod Corinthiis ædificauit, Atheniensi, longè inferius est, sed inter pauca apud alios laudatorum, ne mentione quidem indignum esse duxerim.

ῥινθίοις, ὅρα πολὺ μὲν ἔσθ' Αἰθιώσιν, ἐν ολίγοις δὲ τῶν ἄλλοις ἐπαγεμένων.

A σεφανώδεις ἢ ἔσθ' ἢ Παναθηναίων, ἔσθ' ὑμᾶς, εἶπεν, ὦ Ἀθηναῖοι, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐστὶν ἡζοντες, καὶ τῶν ἀθλητῶν ἐστὶν ἀγωνισμῶν, ὑποδέξομαι σάδιον ἄλοκον λίθου. καὶ εἰπὼν ταῦτα, τὸ σάδιον, τὸ ὑπὲρ τὸν Ἰλισθὸν εἰσὼν τετλήθειν ἐπέτελεσεν, ἔργον ξυθεῖς ὑπὲρ πάντα τὰ θαυμάσια. οὐδὲν γὰρ θεῶν ἀπὸ ἀμιλλᾶται. κακείνα πρὶ τῶν Παναθηναίων τούτων ἤκουον, πέπλον μὲν αἰήφθαι τὴν νεῶς ἠδὲ ζωγραφῆς αὐτῶν οὐδὲ τῶν κόλπων. δραμεῖν δὲ τῶν ναυῶν ἔχοντες ὑποζυγίων ἀγόντων, ἀλλ' ὑποχειρίοις μηχαναῖς ἐπολιδαίνεσθαι. ἐν Κεραμεικῷ δὲ ἔρασαν χιλία κώπη, ἀφείναι δὲ τὸν Ἑλευσίνιον. ἔπειτα λαοδοσαν αὐτὸ, δραμεῖν τὸν πελαγονικόν, κομιζομένην τε ἄρα τὸ Πύθειον ἐλθεῖν, οἱ νῦν ὄρμισται. τὸ δὲ ἐπὶ θαλάσσεια ἔσθ' ἔσθ' νεῶς ἐπέχεται τύχης, ἔσθ' ἀγαλμα ἐλεφανίνον, ὡς κυβερνώσης πάντα. μετεκόσμησε δὲ τῶν Αἰθιωῶν Εφίβοις ἐς τὸ νῦν γῆμα, χλαμύδας περὶ τὸν ἀμφιέσας λυκαῖ. τέως γὰρ δὴ μνηστῆρας ἐνημῶν, τὰς ἐκκλησίας περικαθίστων, ἔσθ' τὰς πομπὰς ἐπεμπον, πενδομῶν δημοσίᾳ τῶν Αἰθιωῶν τὸν κήρυκα, τὸν κοπρέα, ὃν αὐτοὶ ἀπέκτειναν, τοῖς Ηρακλείδας ἔσθ' βωμῶν ἀποσπῶντας. ἀνέθηκε δὲ Ἡρόδης Αἰθιωῶσι καὶ τὸ ἐπὶ Ρηγίλλῃ θεῶν, κέδρα ξυθεῖς τὸν ὄροφον ἢ δὲ ὑλῆν, ἔσθ' ἐν ἀγαλματοποιίαις σαρδαῖα. δύο μὲν δὴ ταῦτα Αἰθιώσιν, οἷα οὐχ ἐτέρωθεν τῆς ὑπὸ Ρωμαίοις. ἀξιοῦσθαι δὲ λόγου, καὶ τὸ ὑπερόφιον θεῶν, ὃ ἐδείματ' Κορινθίοις, ὅρα πολὺ μὲν ἔσθ' Αἰθιώσιν, ἐν ολίγοις δὲ τῶν ἄλλοις ἐπαγεμένων.

καὶ τὰ Ἰαθμοῖ ἀγάλματα, ὅ, τε τῷ Ἰαθ-
 μίς Κολοσσός, καὶ ὁ τῷ Ἀμφιτείτης, ἔ-
 πα τῶν ἄλλων, τὸ ἱερόν ἐπέπλησεν οὐδὲ
 τὸν ἔ Μελικέρτα ὄρελων δελφίνα.
 ἀνέθηκε ἢ καὶ τῶ Πυθίῳ, τὸ Πυθῶνι σά-
 διον, καὶ τῶ Διῷ, τὸ ἐν Ολυμπίᾳ ὕδωρ.
 Θεπυλοῖς τε, ἔ τοῖς πρὸ Μηλίδας κόλ-
 πον Ἕλλησι, τὰς ἐν θερμοπύλαις κο-
 λυμβήθρας τοῖς νοσῶσι Γαιωνείοις. ὤ-
 κισε ἢ καὶ τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Κανύσιον,
 ἡμερώσας ὕδατι, μάλα ἴστου δέομε-
 νον. ὤκισε ἢ καὶ τὰς ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ Πηλο-
 ποννήσῳ, καὶ Βοιωτίᾳ πόλεις, ἄλλοδι ἄλ-
 λω. ὤκισε ἢ καὶ τὸ ἐν τῇ ἠπειρῷ Ωρε-
 κων, ὑποδεδωκός ἦδη, καὶ ἔτρα πολλά. καὶ
 ποσοδὸς ὦν μεγαλουργία, μέγα οὐδὲν
 εἰρήσας ὦν, ἐπεὶ μὴ τῷ Ἰαθμόν ἔτεμε-
 λαμ. ὦν ἠγούμνος, ἠπειρον ἄποτε-
 μείν, ἔ πελάγη σιμάψαι διπλά, καὶ πε-
 ρίπλες σαδίων ἑξακιχλίων, καὶ εἴκοσι,
 θαλάσσης ξυωγείν μήκει. καὶ τούτῃ ἦρα
 μὲν, ἐκ ἐδάρερς ἢ αἰτεῖν αὐτὸ ἐν βασι-
 λέως, ὡς μὴ διαβληθεῖν, διδυοίας δο-
 κῶν ἀπιδεαί, ἢ μηδὲ Νέρονον ἠρκεσεν.
 ὄξυάλησε ἢ αὐτὸ ὦν, ἀπρ ἐγὼ Κτη-
 σιδήμω Ἀθλωαίς ἠκσον. ἠλαυε μὲν
 τῷ Ἰππὶ Κόρινθον ὁ Ηερόδης, ξυτκαθη-
 μὲν ἔ Κτησιδήμω. ἠγούμνος ἢ καὶ τῷ
 Ἰαθμόν, Γόσφδον, εἶπε, βέλομαι μὲν,
 ξυχωρήσας ἢ οὐδέις. θαυμασας οὐ ὁ
 Κτησιδήμω τὸ εἰρημύον, ἠρετὸ τῷ αἰτίδω
 τῷ λόγῳ. ἔ ὁ Ηερόδης, ἐγὼ, ἔφη, πολὺ
 ἦδη χρόνον ἀγωνίζομαι σημεῖον ὑπο-
 λιπέσας τῷ μεῖ ἐμέ ἀνθρώποις διανοίας
 δηλούσης ἀνδρα. καὶ οὐ πω δοκεῖ μοι τῆς
 δόξης ταύτης τυγχάνειν. ὁ μὲν δὲ Κτη-
 σιδήμω, ἐν ἐπαίνῳ διήξ, τῶν τε λόγων

A Item Isthmi signa, Colossum Isth-
 mium & Amphitrites, ceteraque
 simulachra, quibus templum ipse
 repleuit: neque Melicertæ Delphi-
 na præterierim. Pythio quoque Py-
 thij stadium dicavit, & aquam ad
 Olympia Ioui. Præterea Thessalis
 & Græcis Melide sinus accolis, in
 Thermopylis, Pæonia balnea ægro-
 tantibus construxit. Canusium in
 Italia, inducta dulci aqua, cuius ve-
 hementer indigebat, habitabile red-
 didit. Quinetiam in Eubœa & Pe-
 loponneso, & Bœotia, plerasque ci-
 uitates instauravit. Item Oricum in
 Epiro, quod iam ditioni suæ subdi-
 derat: aliâque oppida. Et quamuis
 tanta rerum magnificentia celebra-
 retur, nihil magnum fecisse sibi vi-
 debatur, quod Isthmum non per-
 foderat: quia præclarum facinus
 fore arbitrabatur, si continentem
 abscidisset, geminumque pelagus
 copulasset, sicque nauigantibus sta-
 diorum sex millium & viginti ma-
 ris longitudinem corripuisset, atque
 hoc quidem appetebat, sed ab Im-
 peratore id petere non audebat, ne
 calumnia afficeretur, si id facinus
 aggressus videretur, cui ipse Nero
 impar fuerat. Enunciauit hoc ita ut à
 Ctesidemo Atheniensi olim accipi.
 Confidente namque Ctesidemo Co-
 rinthum Herodes tendebat; cumque
 ad Isthmum venisset: Dic, Neptu-
 ne, (inquit) volo equidem, at ne-
 mo concedet. Cum hoc dictum Cte-
 sidemus admiraretur, eius causam
 Herodem rogavit. At Herodes:
 Ego, inquit, iamdiu mortalibus
 post me futuris aliquid animi viri-
 lis monumentum relinquere, con-
 tendi: nequedum hanc gloriam as-
 sequi mihi posse videor. Ad hæc
 Ctesidemus orationum rerumque
 ab eo gestarum laudes persequu-

ius est, quippe quæ tales sunt, ut à nemine superentur. Cui Herodes: Res caducas & fragiles narras, inquit: hæc enim tempore capi & carpi queunt: & eloquentiæ nostræ plerique detrahent: hic aliquid, aliquid ille arguet. Verùm Isthmi effossio opus est immortale, & ipsi quoque naturæ incredibile. Enimvero ad effodiendum Isthmum, aut Neptuno, aut viro quem Herodis Herculem multi nominarunt, mihi opus esse videtur. adolescens quidam erat primæ lanuginis, magno Celtæ similis, octo quidem pedum magnitudine. (de quo in quadam epistola ad Iulianum scripsit Herodes.) cui modica coma, densa supercilia, adedò vt inter se contingerent: ac gratiosum quendam ex oculis radium emittebat, indolem impetus portendentem: item aquilino naso, & obesa ceruice, quòd è laboribus magis quàm cibo accidebat: pectus erat compactum, & cum pulchritudine rigidum; tibiæ parvæ, extrâque curuatæ, & facilem incessum pedibus exhibentes. Addebat eum veste lupina pelle cõfuta, indui. atque cum apris, lycopantheris*, lupis, toruis, sæuisque tauris, immania subire certamina, ostentare certaminum cicatrices. Hunc nonnulli Herculem, & in populo Bœotio fuisse è terra natum, plerique dicebant. Asserebat etiam Herodes, se audiuisse dicentem, huic matrem fuisse Buculana, idcirco sic cognominatam, quia vt robusta boues pauisset: patrem verò Marathonem, cuius in Marathone statua. Rusticus autem est heros. Cùm hunc Herculem Herodes percontaretur, an ne immortalis esset?

A αὐτῷ, καὶ τῶν ἔργων, ὡς ἐκ ἐχόντων ὑπερβολῶν ἑτέρω. ὁ δὲ Ἡρώδης, φθαρτὰ, ἔφη, λέγεις ταῦτα, καὶ γὰρ ὅτι χρόνῳ ἀλωτὰ, καὶ τοῦ λόγου ἡμῶν ποιχωρυχοῦσιν ἔσθ' οἱ μὲν, τὸ μεμφομένους ὁ δὲ, τὸ ἢ ὅτι Ἰσθμῶν τομῆ, ἔργον ἀθάνατον, καὶ ἀπιστοῦ μύθου τῆ φύσι. δοκεῖ γὰρ μοι τὸ ῥῆξαι τὸν Ἰσθμὸν, Ποσειδῶνος δεῖσθαι, ἢ ἀνδρὸς, ὃν ἐκάλει οἱ πολλοὶ Ἡρώδης Ηρακλέα. νεανίας ἦν ἐν ὑπῆνῃ πρώτῃ, Κρήτῳ μεγάλῳ ἴσος, καὶ ἐς οὐκὶ πόνδας τὸ μέγεθος. διαγράφη δὲ αὐτῷ ὁ Ἡρώδης ἐν μιᾷ τῶν πρὸς Ἰσλιανὸν ἐπιστολῶν, κομαῦ τε συμμέτρως, καὶ τῶν ὀφρύων λασιῶς ἔχων, ὡς καὶ ξυμβάλλειν ἀλλήλαις, οἷ μίαν χεροπὴν τε ἀκτῖνα ἐκ τῶν ὀμμάτων ἐκδιδάσκει, ὄρεχομένῳ πὶ ὀρμῆς ἥδος, καὶ χυτὸν εἶ, καὶ βίτρα φῶς ἔχοντα τὰ αὐχένος. τουτὶ δὲ, ἐκ πόνων ἦκειν αὐτῷ, ἢ οἴτου. εἶ δὲ αὐτῷ ἐς ἔρνα βύπαρξ, καὶ ξυὼ ὥρα κατεσκληκότε. καὶ κνήμῳ μικρὸν ἐς τὰ ἔξω κυρτομένῳ, καὶ ὄρεχουσαι τῆ βάσι τὸ βεβηκέναι. ἐν ἡφθαι δὲ αὐτὸν ἐς δόρας λύκων, ῥαπὸν ἔσθημα. ἀθλοῖς τε ποιῆσθαι τοῦ ἀγρίοις τῶν σῶν, καὶ τοῦ θῶας, ἐ τοῖς λύκοις, καὶ τῶν τῶρον τοῖς ὑβρίζοντα. ἐ ὠτειλας δὲ δεικνύει τούτων τῶν ἀγῶνων. γυῖα δὲ τὸν Ηρακλέα τῶτον ὁ μὲν, γηγυῖ φασιν ἐν τῷ Βοιωτικῷ δήμῳ. Ἡρώδης δὲ ἀκοῦσαι λέγοντά φησιν, ὡς μήτηρ μὲν αὐτῷ γυῖοι γυῖ βουκόλος, οὕτω πὶ ἐπερρώμενη, ὡς βουκολεῖν. πατὴρ δὲ, Μαραθῶν. οὗ τὸ ἐν Μαραθῶνι ἀγαλμα. ἐστὶ δὲ

ἥρος γεωργός. ἦρετο ὁ Ηρακλέα τῶτον Ἡρώδης, εἰ καὶ ἀθάνατος εἶη.

ὁ δὲ, θνητῶν, ἔφη, μακροβιώτερος. ἤρετο **A** αὐτὸν ἔοσι τοῖτο. ὁ δὲ, γαλακτοφα-
 γῶν, ἔφη, τὸ πλεονεχέον καὶ με βό-
 σκοισιν αἰγῆς τε, καὶ ποιμνῆς, τῶν τε
 βοῶν, καὶ τῶν ἵππων αἰτικὰ δὲ. *ἰσ. ἔξισι-
 δὲ* δίδωτο* δὲ πικρῶν θηλῆς ὄντα γάλα βύπο-
 πόν τῶν, καὶ κοῦφον. Ἰππῶν δὲ ἀλφίτοις
 προσβάλλω, δέκα σίτημα χρίνικας.
 καὶ συμφέροισί μοι τὸν ἔρανον τῆτον,
 γεωργῶν Μαραθῶνιό τῶν, καὶ Βοιωτοί.
 οἶμα καὶ Ἀγαθίωνα ἐπονομάζουσιν, **B**
 Ἰππῶν καὶ ἄξιμβολος αὐτοῖς φαίνο-
 μαί. πῶς δὲ δὴ γλῶττιδω, ἔφη ὁ Ἡρώ-
 δης, πῶς ἐπαίδευσθης; ὑπὸ τῶν; οὐ
 γὰρ μοι τῶν ἀπαίδευσθων φαίνη. καὶ ὁ
 Ἀγαθίων, ἢ μεσόγασ, ἔφη, τῶν Ἀθηναίων,
 ἀγαθὸν διδασκαλεῖον ἀνδρὶ βελόμε-
 νῳ διαλέγεσθαι. οἱ μὲν ἐν τῶν Ἀθη-
 ναίων, μισοῦ δὲ χόλυμοι Θράκια, καὶ
 Ποντικὰ μείρακια, καὶ ἄλλων ἐθνῶν
 Βαρβαρῶν ξυνέρρηκτοτα, Ἰραφεί-
 ρον. **C** παρ' αὐτῶν πῶς φωνὴν μάλλον,
 ἢ ξυμβάλλοντα π αὐτοῖς ἐς βύγλω-
 πίαν. ἢ μεσόγασ, ἢ ἀμικτος βαρβαροῖς
 ἔσαι, ὑγαίνε αὐτοῖς ἢ φωνή, καὶ ἢ γλωτ-
 τὰ τῶν ἀκραν Ἀτθίδος ὑποβάλλει. πα-
 νηγύρε, ἢ ἢ ὁ Ἡρώδης, Ἰραφείρως; ἔ-
 ὁ Ἀγαθίων, τῆγε Γυδοῖ, ἔφη, καὶ Ἰπ-
 πικῆς τῶν ὀμίλων, ἀλλ' οἱ πειρωπῆς τῶν
 Περνασσοῦ, ἀκούων τῶν τῆς μοισικῆς
 ἀγωνιστῶν, ὅτε Γαμμικῆς Ἰππὶ τρα-
 γῶδία ἐδωμάθη. καὶ μοι ἔδδξαν οἱ
 ἄλλοι Ἕλληες οὐ χησον πειρωπῆς
 ἔργα ἔαδεν τῶν Πελοποννησίων, καὶ τῶν
 Λαβδακιδῶν καὶ ξυὸν ἠδονῆ ἀκού-
 οντες. ξυμβολοὶ γὰρ χητρίων ἔργων,
 μῦθοι μὴ ἀπιστοῦ μῦθοι. φιλοσοφουῶτα αὐτὸν ἰδὼν ὁ Ἡρώδης, ἤρετο καὶ πει-

respondit, se mortali magis longae-
 uum esse. Adhæc interrogauit, quo-
 nam cibo vesceretur? Lacte, ut plu-
 rimum (inquit) utor; meq; capræ pas-
 cunt, & pastores, item boum ma-
 tres, & equorum. Quinetiam ex a-
 sinæ ubere potabile lac exprimitur,
 & leue; spersaq; demum farina, de-
 cem semodia comedo. Hanc mihi
 collectam stipemve conferunt Ma-
 rathonii Bœotiiq; agricolæ; qui
 me quoque, opinor, Agathiona co-
 gnominarunt, quia gratus eis cōsul-
 tor appareo. Insuper Herodes: Quo-
 modo lingua informatus es, & à
 quibus instructus? neque enim mi-
 hi indoctus quodam videris. Tum
 Agathion, Mediterranea (inquit)
 Attica viro eloqui facundè volenti,
 optima videtur esse magistra.
 Nam Athenienses qui cum merce-
 de adolescentes è Thracia, Ponto,
 & ex aliis Barbarorum gentibus,
 in urbem confluentes admittunt,
 per illos linguam suam potius cor-
 rumpunt, quàm aliquid ipsis ad
 facundiam conferant: verùm me-
 diterranea quæ à Barbaris pura est,
 sanam incolis vocem tribuit, ut
 lingua summum atticismum reso-
 net. An verò (inquit Herodes) ma-
 ximo conuentui fortè occurristi?
 & Agathion, Pythico, inquit; non
 cœtui admixtus, sed è Parnassi spe-
 cula, vnde musicæ certatores au-
 diebam, quando Pammenes ob tra-
 gicos actus admirationi fuit: ac mi-
 hi sapientes Græci, non probum
 opus agere visū sunt: dum Pelopi-
 darum & Labdacidarum mala cum
 voluptate audirent. Etenim ærum-
 nosorum operum consilia sugge-
 runt fabulæ, quibus fides non de-
 rogatur. Ipsum philosophantem in-
 tuitus Herodes, percōtabatur etiam

de certamine gymnico, quomodo id cognosceret: atque is, Derideo magis illa, inquit, dum video homines decertantes inter se, quinquertium, & pugilatū, & cursum, & palæstrā, & ob id coronatos. coronetur verò athleta cursus, præterito ceruo aut equo: qui autem in grauiorib. se exercet, tauro iunctus aut vrsō, (quod ego facio quotidie) magnum mihi certamen eripiente fortuna, quod non amplius leones alat Acarnania. Itaque stupefactus Herodes, rogabat ipsum, vt vnà secum cibum caperet. Cras, ait Agathio, ad te veniam, circiter meridiem, ad Canobi fanum: esto verò tibi crater maximus, ex iis quæ in templo sunt, lactis plenus, quod mulier non mulserit. & certè accessit postridie circa id tempus quod pactus fuerat: tum admota fixaque nare in patera, Non purum est lac, inquit; namque mulieris manus nares ferit: atq; his dictis abcessit lacte non hausto. ergo Herodes fide non adiuncta sermoni de muliere, misit ad caprarios, qui veritatem sciscitarentur: atque edoctus ita se rem habere, intellexit quàm diuina esset natura illius viri. Porro qui Herodis manuum instituunt accusationem, quod eas in Antoninum intulisset in Ida monte prope Asiam: ignorauisse mihi videntur Demonstrati cum Herode certamen, in quo plurimis cum calumniis exagitans, nusquam huius conuicij mentionem fecit, quia nec vnquam extitit. Etenim quædam inter ipsos rixa extitit, & quasi velitatio vt in anfractu & angustis locorum contingit, manus verò nihil offenderunt. Itaq; Demonstratus non omi-

A τῆς γυμνικῆς ἀγωνίας ὅπως γινώσκῃ. Ἐὸς, κείνων, ἔφη, κατὰ γῶμαλλον, ὁρῶν τῶν ἀνθρώπων διαγωνιζομένους ἀλλήλοις παγκράτιον, καὶ πυγμῶν, καὶ δρόμον, καὶ πάλιν, καὶ σεφανικμοὺς ὑπὲρ τούτου. σεφανικτῶν ὃ μὲν δρομικὸς ἀθλητῆς, ἔλαφον ἄφρονας, ἢ ἵππων· ὁ δὲ τὰ βαρύτερα ἀσκῶν, ταύρω συμπλακίει, ἢ δρόκῳ, ὃ ἐγὼ ὁσημέραι παρὰ τῶν, μέγαν ἀθλον ἀφρημηδῆς μοι τῆς τύχης, ἐπεὶ μηκέτι βόσκη λέοντας Ἀκαρνανία. ἀγαθεὶς οὐδὲ Ἡρόδης, ἐδείτο αὐτῷ ξυστιπῆσαι οἱ. αὐτεῖον, ἔφη, Ἀγαθίων ἀφίξομαι σοὶ καὶ μεσημβρίαν, ἐς τὸ Ἐκατόμβη ἱερόν. ἔσω δέ σοι κρατῆρ ὁ μέγιστος τῶν ἐν τῷ ἱερῷ, γάλακτος πλέως, ὃ μὴ γυνὴ ἤμνηξεν, καὶ ἀφίκετο μὲν ἐς τὴν ὑπεραίαν, καθ' ὃν ὠμολόγησε καιρόν. τῆς ῥίνας ἐρείσας ἐς τὴν κρατῆρα, οὐ καθαρόν, ἔφη, τὸ γάλακτος προσβάλλει γὰρ με χεῖρ γυναικός. καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἀπῆλθε μὴ ἴππασσα σάμῃος τῆς γάλακτος ἀπῆσας * οὐδὲ ἔπειτα. Ἡρόδης τῶν παρὰ τῆς γυναικός λόγων, ἐπέμψεν εἰς τὰ αἰπόλια τῶν ἴππων ψομῆσι τὰ ληθῆς. Ἐμαθὼν αὐτὸ οὕτως ἔχον, ξυῆκεν ὡς δαμονία φύσις εἶη παρὰ τὸν ἀνδρα. οἱ ὅτι ποιεῖται κατηρεῖαν τῆς Ἡρώδου χερῶν ὡς ἐπενεχθῆσάν Ἀντωνίῳ, ἐν τῇ Ἰδῇ τῶν ὄρεων καὶ τῆς Ἀσίας * ἤρχον, ἠγνοκέναι μοι δοκεῖσι τὸν Δημοσθένος παρὰ Ἡρόδου ἀγωνία ἐν ᾧ πλείστα διαβάλλον αὐτὸν, ἔδαμῶς τῆς ἄφρονας ταύτης ἐπεμνήθη, ὅτι μὴ δὲ ἐγλύετο. ὠδισμὸς μὲν γὰρ πρὸς αὐτοῖς ξυῆπεσεν, ὡς ἐν δυσχωρία, καὶ σενοῖς. αἱ δὲ χεῖρες, οὐδὲν ἄφρονας. ὡς τῆς ἐκείνου ἄφρονας ὁ Δημοσθένης

καὶ σενοῖς. αἱ δὲ χεῖρες, οὐδὲν ἄφρονας. ὡς τῆς ἐκείνου ἄφρονας ὁ Δημοσθένης

διηδύν αὐτὰ ἐν τῇ παρὰ τὸν Ἡρώδη
 δίκη, πικρῶς ἔγω καὶ ἀλάμμος ἔαν-
 δρός, ὡς διαβαλεῖν αὐτὸν ἢ τὰ ἐπαμνού-
 μωρα. ἦλθεν ἵππὶ τῷ Ἡρώδῃ ἐφ' ὄνομα
 δίκη, ὡς δεξιωτέρεσσιν αὐτὸν μὲν αὐτὰ τῷ
 γυναικίᾳ Ρηγίλλαν ὀφθαλμοῦ ποιοῦσα.
 τὸ δὲ Ἡρώδη, οὐχ ὑπὲρ μεγάλων Αλ-
 κιμέδοντι ἀπελευθέρω παρὰ ξαίτυ-
 πῆσαι αὐτήν. πληγεῖσιν ἵππὸς πλεῖστα
 γέρα πλεῖστα γυναικίᾳ, ἀποθανεῖν ἐν ὠμῶ
 τῷ τόκῳ. ἵππὶ τούτοις ὡς ἀλλήτεσι, γρά-
 φει αὐτὸν φόνος* βραδείας ὁ δὲ Ρη-
 γίλλης ἀδελφός, ἀδοκιμώτατος ὢν ἐν
 ὑπάτοις, καὶ τὸ ξύμβολον τῷ ἀρχαίου
 πρηνετημῶς τῷ ὑποδήματι. τῶ δὲ τε
 ὅστιν ἐπισφύριον ἐλεφάντινον,* μνησ-
 δέσ. ἔπειτα δὲ ἐλθὼν ἐς τὸ Ρωμαίων βα-
 λυτήριον, πικρὰ μὲν οὐδὲν διήκει πρὸς
 τὴν αἰτίαν, ἡ δὲ ἐπὶ γυναικίᾳ ἔπειτα
 ἐμακροτέρως πρὸς τὴν γυναικίαν. ὅθεν ἵπ-
 κόπιων αὐτὸν ὁ Ἡρόδης, σὺ, ἔφη, πλεῖστα
 ἀρχαίου ἐν τοῖς ἀσφαλάτοις ἔχεις. με-
 γαλαυχομῶς ἵππὸς κατηγόρησεν ἢ ἐπὶ
 ἀεργεσία μίας τῆς ἐν Ἰταλίᾳ πόλεως,
 μάλα γυναικίᾳ ὁ Ἡρόδης, καὶ γὰρ, ἔ-
 φη, πολλὰ τοιαῦτα πρὸς ἐμαυτὸν διήκει
 ἂν, εἰ ἐν ἀπάσῃ τῇ γῆ ἐκείνῳ μὲν. ἔ-
 νησεν ἵππὸς αὐτὰ τῷ ἀπολογίᾳ, παρὰ τὸν
 μὲν, τὸ μὴ δὲν παρὰ ξαίτυ πρὸς τὸν ἵπ-
 πὸν Ρηγίλλαν ἔπειτα, τὸ ὑπὲρ πενήτη-
 σαι ἀποθανοῦσαι. διεβάλλετο μὲν γὰρ
 ἢ ταῦτα ὡς πλάσμα. ἀλλ' ὡμῶς τὰ
 ληδὲς ἴσχει. οὐ γὰρ ποτε οὐτ' ἂν θεά-
 τρῳ ἀναδείναι αὐτῇ ποιοῦσαν, οὐτ' ἂν
 δαυτέραν κλήροισιν τῆς ὑπάτου δέ-
 χῃς* ἐν αὐτῇ ἀναβάλλεσθαι, μὴ κατὰρῶς ἔχοντι τὴν αἰτίαν, οὐτ' ἂν τῷ κόσμῳ
 αὐτῆς εἰς τὸ ἐν Ἐλευσίνι ἱερόν ἀναδείναι, φέροντα φόνος μεμιασμένῳ.

πρ. γ. μ. 107
 104 δ. 15.

10. 15.

A fisset, ea in lite aduersus Herodem,
 qui adeò acerbè virum perstrinxe-
 rat, vt etiam ea quæ laudarentur,
 in eo carperet. Venit etiam ad He-
 rodem actio cædis sic instituta. con-
 ceperat ipsi mulier Regilla, ab ο-
 ctavo iam mense; Herodes autem
 ob magna commissa, liberto Alci-
 medonti ipsam ferire iusserat: iæta
 verò in vtero immaturo adhuc par-
 tu interiit. ob hæc, quasi vera essent,
 cædis ipsū criminatur Bradeas* Re-
 gillæ frater celeberrimus inter Con-
 sules, & nobilitatis notam apposi-
 tam calceis gestans. Hoc verò si-
 gnum, talare eburneum est, lunulæ
 instar. inde cùm ad Senatum Ro-
 manum venisset, nihil probabile
 de crimine quòd obiiciebat, enar-
 raut: sed laudes suas & profapix
 longo sermone produxit. Vnde He-
 rodes eum vellicans, Tu (inquit)
 nobilitatem in pedum malleolis ha-
 bes. at iactante se accusatore, etiã ob
 beneficium quod in ciuitatē quan-
 dam Italiae contulerat: admodum,
 C generose Herodes, Equidem multa
 eiusmodi de me ipso commemo-
 rarem, si in omni terra reus essem.
 hoc in apologia Herodi profuit,
 primùm quòd ipse minimè iusserat
 tale quid in Regillam; deinde quòd
 grauem luctum erat, & planctū edi-
 derat super mortua. nam hac quoq;
 calumnia affectus fuerat, vt figmen-
 tum ei obiiceretur. Sed tamen ve-
 ritas plus virium habuit: neque e-
 nim vnquam theatrum eiusmodi
 mortuæ consecrasset; neque secun-
 dam consularis dignitatis fortitio-
 nem propter eandem distulisset; nisi
 purus à crimine fuisset: neq; mun-
 dum muliebrem in Eleusinis fano
 sacrum appendisset, cæde pollutus.

D

namque hoc eius erat, qui vltices
 cædis Deas potius quàm condona-
 trices faceret: idem etiam habitum
 familiæ ob cæsam commutauerat:
 atris coloribus & aulæis pullis æ-
 dium flores inficiens, & lapide Le-
 sbio, qui mæstus & niger est. de
 quibus dicitur etiam Lucius vir sa-
 piens ad consilium Herodi ascitus,
 cùm ei non persuasset mutare sen-
 tentiam, cauillatus. ac ne hoc qui-
 dem omittre æquum est, quod a-
 pud studiosos mentione dignum
 habetur: etenim virtute clarus hic
 vir fuit; & Musonij Tyrij familia-
 ritate vsus: in responsis subtilis er-
 rat, ac facetiarum gratiam cum op-
 portunitate indagabat: cùm verò
 Herodi familiarissimus esset, adfuit
 ipsi, cùm laboraret ob luctum,
 eúmque his verbis admonuit; ò He-
 rode, *Omne quod sufficit, mediocri-
 tate definitum est.* hac verò de re mul-
 ta differentem Musonium audiui,
 multò etiam ipse dissertauit: ac te-
 ipsum in Olympiis auscultauit, cùm
 hoc ipsum apud Græcos laudares,
 quando etiam fluuios medios in
 ripa fluere hortabaris. at verò nunc
 vbinam isthæc sunt: sed enim cùm
 à temetipso excideris, digna com-
 mittis quæ lugeantur, superuaca-
 nea periclitans opinione. Atque his
 alia plura adiecit; sed homine non
 persuaso discessit mæstus & anxius.
 mox intuitus famulos in fonte quo-
 dam ex iis qui in ædibus erant, ra-
 pa abluentes, interrogabat ipsos,
 cuiusnam cœna esset. hi se illam
 Herodi comparare duxerunt. Tum
 Lucius, Offendit (inquit) Regillam
 Herodes, alba vescens rapa in atra
 domo. hæc cùm sibi renuncia-
 ta audisset Herodes, caliginem sus-
 tulit è domo, ne ludicrum studio-

σεν ἐπαγγέλθεντα ὁ Ἡρώδης, ἀφείλε πλεὺ ἀχλυὸ τῆς οἰκίας, ὡς μὴ ἄθυρμα

A πουτὴ ἤ πμωροὶ τῆ Φόνος ποιουῶτος
 τὰς θεὰς μάλλον, ἢ συγγνώμον. ὁ δὲ, ἔ-
 τὸ γῆμα τῆ οἰκίας ἐπ' αὐτῆ ὑπὴλλαξε,
 μηλαίνων τὰ τῶν οἰκων ἀνδρῶν ὡραπε-
 τάσματι, καὶ χρώμασι, καὶ λίθω λεοβίω
 καταφῆς ἢ ὁ λίθος, καὶ μῆλας. ὑπὲρ ὧν
 λέγει ἔ Λέκιος, ἀνὴρ ἑφός, ἐς ξυμ-
 βολίαν τῶ Ἡρώδῃ κενδισάμηνος, ὡς
 ἐκ' ἐπειθε μεταβαλεῖν αὐτὸν, διασκώ-
 ψαι. ἀξιον ἢ μηδὲ τῆς ὡραπείας, λόγῳ
 ὡρὰ τοῖς σπουδαίοις ἀξιούμηνος. λέγῳ
 μὲν γὰρ σπουδαῖος ἐν τοῖς φανεροῖς ὁ
 ἀνὴρ ὅσῳ. Μεσωνίω ἢ τῶ τυρίω προ-
 σφοιτήσας, ἀσκοπῶς εἶχε τῶν ἀποκρί-
 σεων, ἔ τὸ ἑπίχαρσι σὺ καιρῶ ἐπετή-
 δυν. ἐπίτηδότητος ἢ ὧν τῶ Ἡρώ-
 δῃ, ὡρὲν αὐτῶ πονήρας διαπιδεμῶ
 τὸ πένθος, καὶ ἐνδύεται, τοιαῦτα λέγων,
 ὦ Ἡρώδῃ, πάν τὸ ἀποχρῶν, μεσότητι
 ὡρεται. ἔ ὑπὲρ τούτου, πολλὰ μὲν ἤ-
 κουσα Μεσωνίω διαλεγομῆς, πολλὰ
 ἢ αὐτὸς διείλεγμα. ἔ σοδ' ἢ ἠκροώμην
 ἐν Ὀλυμπία ἐπαμνοῦτος αὐτὸ πρὸς
 ἑστὸ Ἑλληνας. ὅτε δὴ καὶ ἑστὸ ποταμοῖς
 ἐκέλευες μέσοις τῆς ὄχθης ρεῖν. ἀλλὰ
 νῦν που ταῦτα, σεαυτῶν ἢ ἐπέσαν,
 ἀξια τῆ πενδεῖδα πρὸς τῆς, πρὸς τῆ
 δόξῃ κινδυνύων καὶ πλείω ἔτῳ. ὡς
 δὲ ἐκ' ἐπειθεν, ἀπὴς δυσχερένας. ἰδὼν
 δὲ παῖδας ἐν κρήνῃ πνὶ τῶν καὶ πλεὺ
 οἰκίαν, ῥαφανίδας πλυόντας, ἤρετο
 αὐτῶ ὅπου εἶη τὸ δεῖπν. ἔ δὲ, ἐ-
 φασαν Ἡρώδῃ διτρεπίζην αὐτό. καὶ ὁ
 Λούκιος, ἀδικεῖ, ἔφη, Ρηγίλλαν Ἡ-
 ρώδης, λυκαὶ ῥαφανίδας σιτούμε-
 νος ἐν μελαίνῃ οἰκίᾳ. ταῦτα ὡς ἤκου-

ἄλλοι δὲ δῦδρων ἀσπιδάων. Λεγκίος τού-
 του κακῆνο θαυμάσιον. ἐσπούδαζε
 μὲν ὁ αὐτοκράτωρ Μάρκος πρὶ Σέξ-
 τον τὸν ἐν Βοιωτίας Φιλόσοφον, θαμί-
 ζων αὐτῷ, ἔφειτ' ἔπι θύραις. δὲ π
 ἢ ἦκων ἐς πλεῖον Ρώμῃ ὁ Λεγκίος, ἤρετο
 τὸ αὐτοκράτορα περιόντα, ποῖ βαδί-
 ζοι, καὶ ἐφ' ὅ, π, καὶ ὁ Μάρκος, καλὸν, ἔφη,
 καὶ γρηγόσκοντι τὸ μανθάνειν. εἶμι δὲ
 πρὸς Σέξτον τὸν Φιλόσοφον, μαθη-
 σόμενος ἀ' ἔγω οἶδα. ἔ ὁ Λεγκίος ἔξα-
 ρας πλεῖον χεῖρα ἐς τὸ οὐρανόν, ὡ Ζεῦ,
 ἔφη, ὁ Ρωμαίων βασιλεὺς γρηγόσκων
 ἤδη, δέλεον ἔξαφάμνος, ἐς διδασκά-
 λου φοιτᾷ, ὡσπερ οἱ παῖδες. ὁ δὲ ἐμὸς
 βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, δύο, καὶ τελέ-
 κοντα ἔτη ἀπέθανεν. ἀπόχη καὶ τὰ εἰ-
 ρημένα δεῖξαι πλεῖον ἰδέσθαι, καὶ ἐφιλο-
 σόφῃ Λεγκίος. ἰκανὰ γὰρ ταῦτά που δη-
 λῶσαι τὸν ἄνδρα, κατὰ τὸν ἀνδο-
 σμίαν τὸ Γόμα. τὸ μὲν δὲ ἐπὶ Ρηγίλ-
 λη πένθος, ὡς δὲ ἐσβέσθη. τὸ δὲ ἐπὶ Γ' ανα-
 θιμαῖδι τῆ θυγατρὶ, Ἀθιμαῖοι ἐπρᾶυ-
 νον, ἐν ἅσθ' ἔ αὐτὴν θάψαντες, ἔ ψι-
 Φισάμνοι τὴν ἡμέραν, ἐφ' ἧς ἀπέθανεν,
 ἔξαιρην τῆς ἔποις. ἀποθανούσης δὲ αὐτῆς
 καὶ τῆς ἄλλης θυγατρὸς, καὶ Ἐλπινίλῃ
 ὠνόμαζεν, ἐν ἧσθ' μὲν ἐν τῷ δαπέδῳ,
 πλεῖον γὰρ πάγων, καὶ βοῶν, π' οἱ θυγατῆρ
 κατὰ γίσι; π' οἱ ξυθαίψω; ἔρα τυ-
 χὼν δὲ αὐτῆς Σέξτος ὁ Φιλόσοφος, με-
 γάλα, ἔφη, τῆ θυγατρὶ δώσας, ἐκκρατῶς
 αὐτὴν πένθησας. ἐπένθη δὲ τῆς ὑπερβο-
 λαῖς ταύτης τὰς θυγατέρας, ἔπειτ' Ἀλ-
 πικὸν τὸ υἱὸν ἐν ὀργῇ εἶχε. διεβέβλητο δὲ
 πρὸς αὐτὸν, ὡς ἠλιθιώδης, ἔ δυογράμ-
 ματον, καὶ παχὺ τὸ μνήμιον. τὰ γού

A forum foret. huius Lucij, hoc etiam
 admirandum est. Marcus Impera-
 tor studiosus erat Sexti Philosophi
 è Bœotia oriundi, adeo ut ipsum
 frequentaret, atque ad eius fores
 ventitaret. Lucius verò recens Ro-
 mam profectus, rogabat Imperato-
 rem iter conficientem, quoniam
 iret, & ad quod negotium: tum
 Marcus, *Honestum est* (inquit) *etiam Solon.*
senescenti addiscere. idè ad Sextum
 Philosophum vado, ut discam quæ
 nondum scio. Hic Lucius manu in
 cœlum sublata, O Iupiter, inquit,
 Romanorum Imperator iam senes-
 cens tabellis comprehensis ad ludi-
 magistrum pergat, ut pueri: Alexan-
 der verò rex meus tricesimo secun-
 do ætatis anno interiit. hæcenus di-
 cta, satis sunt ad genus philosophiæ
 quod Lucius amplexabatur, indi-
 candum: sufficiunt enim hæc uti-
 que ad virum patefaciendum, quem-
 admodum gustus vini florem arguit.
 sic tandem luctus ob Regillam ex-
 tinctus est: sed is quem ex obitu
 Panathenaidis filia conceperat, A-
 thenienses officiosè lenierunt, cum
 ipsam in oppido sepelierunt, &
 diem in qua obierat, ab anno exi-
 mere decreuerunt. porrò cum alia
 eius filia, quam Elpinicen nomi-
 nabat, è vita decessisset, & ipse ia-
 ceret in pavimento, terram fe-
 riens & vociferans, Quas tibi filio-
 la inferias dabo? quid vnà tecum
 in sepulcro condam? Sextus Philo-
 sophus, qui eò fortè interuenerat:
 Magna, inquit, filia concedes, si
 moderatè eam luxeris. Iccirco au-
 tem hæc filias tanto cum excessu
 lugebat, quia aduersus Atticum fi-
 lium ira concitatus erat, eò quòd fa-
 tuus admodum esset, indocilis, ine-
 prusque ad literas, & crassa fluxa-
 que memoria: quare cum ille ne
 primas

primas quidem literas discere posset, venit in mentem Herodi, ut una cum ipso quatuor & viginti pueros coætuos aleret, à literis nominatos, ut in puerorum nominibus literas ex necessitate meditaretur. sed eundem vinolentum quoque videbat, & amore vafano correptum; unde viuens adhuc de suis facultatibus, hunc oracularè versum edidit,

En solus stultusque relinquitur adibus amplis.

Deinde moriens materna bona reddidit: ad alios verò heredes domum suam transtulit. verum hæc Atheniensibus inhumana visa sunt: cum rationem non haberent Achillis, & Pollucis, & Memnonis, quos æquè ac si legitimi liberi fuissent, luxit alumnos suos, quod honesti imprimis ac probi essent, generosi & dociles; & educationem apud ipsum acceptam decorantes: imagines certè ipsorum venantium, & venatione functorum, & ad venandum paratorum crexerat, partim in quercetis, partim in agris, partim super fontibus, partim sub vmbriis platanorum; non obscurè, sed cum imprecationibus eius qui concideret, aut concuteret. Atqui istos nunquam ita in altum sustulisset, nisi laudibus dignos agnouisset. Quintillis autem, cum Græciæ præessent, ipsum criminantibus ob hæc adolescentium imagines, tanquam superfluas: Quid autem vestra (inquit) interest, si meis ego marmoribus illudo? initium autem altercationis cum Quintillis fuit, ut plerique dicant. Pythiorum solenne ludicrum, quod diuerso iudicio concentum Musicum auscultarant. ut verò nonnulli aiunt, commissa ab Herode in ipsis apud Marcum.

μοισικῆς ἠκροῦντο ὡς ὅτι οἱ, τὰ πιαθέντα πρὸς αὐτῶν Ἡρώδη πρὸς Μάρκον.

A *πρὸς τὰ γράμματα ἤθελε μὴ δουλεύοντος, ἦλθεν εἰς Ἰπνίον τῶν Ἡρώδη ξυτρεφῶν αὐτῶν τέτταρας παῖδας, καὶ εἴκοσιν ἰσηλικας, ὠνομασμένοις ὑπὸ τῶν γραμματέων, ἵνα ἐν τοῖς ἑτάροις ὀνόμασι, τὰ γράμματα εἰς ἀνάγκης αὐτῶν μελετῶντο. ἐώρετο δὲ αὐτὸν καὶ μυστικόν, ὅτι ἀνοήτως ἐρχόμηντα. ὅθεν ζῶν μὲν ἐπεχρησμάδε τῆς αὐτοῦ οὐσίας ἐκείνο ἔπος.* (οἴκω.

B *Εἷς δὲ πού μωρὸς καταλείπει) εὐρεῖ τελευτῶν δὲ, τὰ μὲν μητρῶα, ἀπέδωκεν. εἰς ἑτέροις ὅτι κληρονόμοις τὸν αὐτοῦ οἶκον μετέστησεν. ἀλλ' Ἀθηναίοις ἀπαίδεστοι ἐδόκει ταῦτα, καὶ ἐνθυμούμενοις τὸν Ἀχιλλέα, καὶ τὸν Πολυδάκην, καὶ τὸν Μέμνονα, οἷς ἴσα γνησίοις ἐπένησε, Ἰσφίμοις ὄντας. ἐπειδὴ καλοὶ μάστιγα, καὶ γὰρ οἱ ἦσαν, Ἰφναῖοί τε, ὅτι φιλομαθεῖς, καὶ τῆς αὐτῶν Ἰσφῆς πρέποντες. εἰκόνας γοῦν ἀνέπειθε σφῶν θρησκόντων τε, καὶ τε θρησκότων, καὶ θρησκόντων. τὰς μὲν, ἐν δρυμοῖς. τὰς δὲ ἐπὶ ἀγροῖς. τὰς δὲ, πρὸς πηγῶν. τὰς δὲ, ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, καὶ ἀφρωῶν, ἀλλὰ ξυτρεφῶν τῶν περικύβητος, ἢ κινήσοντος. οἷς ἐκ δὴ ἐπιποσόντων ἦσαν, εἰ μὴ ἐπαύων ἀξίους ἐγίνωσκε. Κυπρίων ὅτι, ὁπότε ἦσαν τῆς Ἑλλάδος, ἀπικουμένων αὐτὸν Ἰπνίταις τῶν μισθίων τούτων εἰκόσιν ὡς περὶ αὐτοῦ, πρὸς ὑμῖν, ἔφη, διενύχου, εἰ ἐγὼ τοῖς ἐμοῖς ἐμπάξω λιθαρίοις; ἦρξε ὅτι αὐτῶν τὸ πρὸς τοῦ Κυπρίοις διαφορῆς, ὡς ὅτι μὲν πολλοὶ φασί, Πυθική πανήγυρις, Ἰπνίταις ἐπιδόξως τὸ*

ὄρων γὰρ αὐτῶν Τρῶας μὲν, μεγάλων
 δὲ ἄξιουμένων ὡρὰ τῆ βασιλείας,
 ἐγὼ, ἔφη, καὶ τὸν Δία μέμφομαι τὸν
 Ομηρικόν ὅτι τῶν Τρῶας ἐφίλη. ἢ ὅ
 ἄλλοις ἔρα αἰτία, ἢ δὲ πῶ ἀνδρὲ τούτων,
 ὅποτ' ἀμφοῖν τῆ Ελλάδος ἤρχετο, κα-
 λέσαντες ἐς τὴν ἐκκλησίαν Ἀθηναῖοι,
 Φωνὰς ἀφῆκαν τυραννιζμένων, πρὸς
 Ὡ Ηρώδην ἀποσημαίνοντες, καὶ δέο-
 μνοι ἐπὶ πᾶσιν, ἐς τὰ βασιλείας ὥτα
 ὡρὰ πεμφθῆναι τὰ εἰρημνία. τῶν ὅ
 Κωπυλλίων παθόντων ἢ πρὸς τὸ δῆ-
 μον, καὶ ξυὸ ὀρμῆ ἀναπεμφάντων ἀ
 ἠκούσαν, ἐπιβουλεύεσθαι ὡρ' αὐτῶν ὁ
 Ηρώδης ἐφασκεν, ὡς ἀναδουλεύτων
 ἐπ' αὐτῶν τοῖς Ἀθηναῖοις. μετ' ἐμείνεν
 γὰρ τὸ δάλαττον Δημόστρατος ἀνεφύη-
 σαν, ὅ Πραξαγόρας, καὶ Μαιερπῆνοι, καὶ
 ἔτεροι πλείοις, ἐς τὸ ἀντιέξουν τῶ Ηρώ-
 δη πολιτεύοντες. γραψάμενος ὅ αὐτὸς
 Ηρώδης ὡς ἐπισωμισάντας αὐτῶν τὸ δῆ-
 μον, ἤρχη ἐπὶ τὴν ἡγεμονίαν. οἱ ὅ ὑπε-
 ξήλθον ἀφανῶς πρὸς τὸ ἀνοικράτο-
 ρα Μάρκον, διαρροῦντες τῆ τὸ φύσῃ τῆ
 βασιλείας δημοτικώτερα οὔσι. καὶ τῶ
 καιρῶ. ὃν γὰρ ὑπὸ πῆλυσε Λέκιον κοινόν
 αὐτῶν τὸ δὲρχῆς χρομόνον, οὐδὲ τὸ Η-
 ρώδην ἠφίε τὸ μὴ οὐ ξυμμετέχον αὐ-
 τῶ. ὁ μὲν δὲ ἀνοικράτωρ ἐκέδητο ἐς τὰ
 Γαλιόνια ἔθνη, ὀρμητικῶ τῶ Σιρμίου
 χρομόνος. κατέλυον ὅ οἱ μὲν ἀμφὶ τὸ
 Δημόστρατον, πρὸ τὰ βασιλεία, ὡρ' ἐ-
 χοντες αὐτοῖς ἀγροῦν τῆ Μάρκου, καὶ
 δαμά ἐρωτῶντος εἴτου δέοντο. Φιλαν-
 θεόπως δὲ πρὸς αὐτοῖς ἔχον αὐτὸς τὸ
 ἑαυτὸν ἐπεπέικει, καὶ τῆ γυναικὶ ἐπέπεισο, καὶ τῶ θυγατρὶ ἡμελιζομένῳ ἐπ.
 τῆ τῶ γὰρ μάλιστα ξυὸ πολλοῖς δωπύμασι πρὸς πῆλυον τοῖς γόνασι τῆ πῆλυς,

A Nam cum videret hos Quintillios
 qui Troiani erant, magnis à rege
 honoribus affici: Equidem etiam
 (inquit) Iouem Homericum repre-
 hendo, quòd Troianos diligeret,
 sed verior causa, hæc est viros istos,
 cum ambo Græciæ præsiderent,
 ad concionem accersitos, Athenien-
 ses voces tyrannide oppressorum
 emisserunt, Herodem oculis desi-
 gnantes, & supplicantes in omni-
 bus, ad regis aures, quæ dicta fue-
 rant, transmitti. tum Quintillis be-
 ne erga populum animatis, iis quæ
 audierant, subito impetu transmis-
 sis, Herodes insidias ab ipsis, vt
 Athenienses in se excitantibus si-
 bi instructas esse dictabat. Atta-
 men post illam tempestatem exor-
 ti sunt Demostrati, & Praxagoræ,
 & Mamertini, atque alij plures,
 qui in Reipublicæ administratione
 aduersabantur: quare Herodes ad
 principem eos detulit, quasi popu-
 lum in se instigassent: verum illi
 clam Marco Imperatori se insinua-
 runt regis ingenio magis populari,
 opportunitatîq; confidentes. quem
 enim Lucium suspicabatur impe-
 rij socium futurum, neque Hero-
 dem quominus vnâ particeps eius
 esset, permittebat. ergo Imperator
 apud Pæonias gentes confidebat,
 Sirmio oppido, ad belli fomenta
 subsidiâq; vtens, diuertit verò De-
 mostratus ad regiam, exhibente ipsi
 concionem Marco, ac subinde sci-
 scitante, si qua re indigeret. ac be-
 nignum se illi præbere, & ipse in
 animum induxerat, & coniugi per-
 suasum erat, & puellulæ adhuc bal-
 butienti. hoc quippe potissimum
 multis cum adulationibus genibus
 patris prouolutus precabatur, vt si-

bi Athenienses conseruaret: Herodes verò in suburbiis, commorabatur, in quibus turres & castella exædificata erant. & vnà certè cum eo peregrinationis iter susceperant geminæ puellæ, iam nubili ætate, & formæ præstantia admiratione mouentes: quas à pueritia Herodes sibi pincernas & pistrices comparauerat, filiolas nuncupans, easque hoc nomine salutàs. erant autem hæ Almedontis natæ, qui quidem libertus Herodis fuit: has verò sopitas in vna turri quam munitissima, fulgur noctu vibratum interfecit. ob hanc certè ærumnam Herodes amens animi factus est, & ad regis pratoriũ accessit, nec mentis compos, & mortis cupidus: nam cum primũ aduenit, inuectus est in Imperatorem non figurata oratione, vt par fuit vrum in hoc dicendi genere exercitatũ bilem suam arte moderari: sed lingua amentata & nuda contendebat his vocibus: Hæc affert mihi Lucij hospitalitas, quem tu ad me misisti, vnde ius dicis, mulierculæ, & trienni puero me concedens. ibi cum Basseas, cui comissus erat ensis regius, mortem ipsi cominitatus esset; Herodes, Optimè, inquit, senex raro formidat. hoc igitur dicto Herodes proripuit se è pratorio, multa aquæ parte suspensâ relicta. Nos certè, inter ea quæ à Marco palam grauius dicta factaque sunt, etiam huius litis acta censemus: neque enim supercilia contraxit, neque oculos torisit; quod etiam arbitro honorari contigisset: sed ad Athenienses conuersus, Causam, inquit, vestram dicite, Athenienses, tametsi Herodes non permittat. deinde,

A εδείτο οὖσαί. Ὁ δὲ Ἀθηναίους. ὁ δὲ Ἡρώδης ἐν παρθεσίῳ ἐσκήυε, ἐν ᾧ πύργου Ἰξωκοδομήτω, ἔημι πύργια. ἔδῃ ξυναπεδήμιον αὐτῶν ἢ διδυμοὶ κόραϊ παρὸς ἀκμὴ γάμων, θαυμαζόμεθα ἐπὶ τῷ εἶδει. αἱ ἐκνηπιώσας ὁ Ἡρώδης, οἰνοχόου, ἐαυτῶν, καὶ ὀλοποιούς ἐπεποίητο, θυγάτερα ἐπονομάζων, ἢ ᾧ δὲ ἀσπαζόμενος. Αλκιμέδοντος μὲν B δὴ αὐτὰ θυγατέρες. ὁ δὲ Ἀλκιμέδων, ἀπελευθερὸς τῆς Ἡρώδου, καθυδούσας ἢ αὐτὰς ἐν ἐνὶ τῶν πύργων, ὅς μιν ἐχρημάτω, σκηπτός ἐμπεσὼν νύκτωρ, ἀπέκτεινεν. ἔπειτα τοῦτου δὴ τὸ πάθος ἐφρον Ἡρώδης ἐχρῆστο, ἔφη ληθεῖν ἐς τὸ βασιλεῖον δικαστήριον, οὔτε ἐννοεῖ, ἢ θαλάτου ἐρών. ἔφη δὲ τῶν γῆρας, καὶ δίστατο ἐς διαβολὰς τῆς αὐτοκράτορος, ἔδῃ γηματίσας τὸν λόγον ὡς εἰκὸς μιν, ἀνδραγεγυμνασμένον τῆς τοιαύτης ἰδέας, μετὰ χρίστας τῆς αὐτῆς χολῆν, ἀλλ' ἀπὸ C κωνισμένη τῆς γλώττης, ἔγυμνη, διετένετο, λέγων, ταῦτά μοι ἡ Δεκέτις ξενία, ὃν σὺ μοι ἐπέμψας. ὅθεν δικάζεις, γυναικί με, ἔτελει παιδίῳ κατὰ χαρὶζόμενος. Βασίλει δὲ τῆς πεπεσδυμένης τὸ ξίφος, θαλάτον αὐτῶν φησάντος, ὁ Ἡρώδης, ᾧ λάσσε, ἔφη, γέρον ὀλίγα φοβεῖται. ὁ μὲν ἐν Ἡρώδης, ἀπὸ ληθεῖς D καστηρὶς εἰπὼν τῆς, ἢ μετέωρον κατὰ λείψας πολὺ τῆς ὕδατος. ἡμεῖς δὲ τῶν ἐπιδήλων τῶν Μάρκῳ φιλοσοφιδέντων, καὶ τὰ ἔφα πτω δὴ κλυ τῶν πτω ἠγάμηθα. οὐ γὰρ ξυνήγαγε τὰς ὀφρεῖς, οὐδὲ ἔξεψε τὸ ὄμμα, ὃ καὶ διακτιπῆς πρὸς ἐπαθεῖν, ἀλλ' ἐπιστρέψας ἐαυτὸν ἐς

Ὁ δὲ Ἀθηναίους, ἀπολογεῖσθε, ἔφη, ὡς Ἀθηναῖοι, εἰ ἔμῃ ξυγχαρεῖ Ἡρώδης. καὶ

ἀκούων ἀπολογισμῶν. Ἐπὶ πολλοῖς A
 μὲν, ἀφανῶς ἤλυσεν. ἀναγνωσκο-
 μένης ἢ αὐτῶν ἢ Ἀθηναίων ἐκκλησίας,
 ἐν ἧ ἐφαίνοντο καταπρόμυροι τῆς Ἡρώ-
 δου, ὡς εἶδον δέχοντας τὴν Ἑλλάδος ὑ-
 ποποιεμένους πολλὰ μὲν, καὶ πού ἢ
 βεβοηκότες, ὡς πικροῦ μὲν ἢ πάλ-
 λιν, μακάριοι οἱ ἐν τῷ λοιμῷ ἀποθνή-
 σκοντες, οὕτως ἐσεῖδον τὴν καρδίαν ὑφ'
 ὧν ἤκουσεν, ὡς ἐς δάκρυα φανερά ὑ-
 παχθῆναι. τὸ ἢ τῶν Ἀθηναίων ἀπολο- B
 γίας, ἐχούσης κατηγορίαν τῆς Ἡρώ-
 δου, ἢ τῶν ἀπελευθέρων, πῶ ὄργην ὁ
 Μάρκος, ἐς εἶδον ἀπελευθέρους ἔβλεψε,
 κολαστέω χρησάμενος ὡς οἷς τε ἔπιθεῖ.
 οὕτω γὰρ αὐτὸς χαρακτηρίσθαι ἑαυτῶ
 κρίσιν. μόνῳ ἢ Ἀλκιμέδοντι τὴν πτω-
 χείαν ἐπαυήκεν, ἀποχρῶσαν οἱ εἶναι φή-
 σαι τὴν ἐπὶ τοῖς τέκνοις συμφορῶν. ταῦ-
 τα μὲν δὴ ὡς εἶπε, ἔτι φιλοσοφεῖτο τῷ
 Μάρκῳ. Ἐπιγράψαι ἢ ἢ Φυγῆν οὐ C
 Φυγῆν, ἢ Φασὶν αὐτὸν οἰκῆσαι τὸ ἐν
 τῇ ἠπειρῷ Ωρικόν, ὃ ἢ ἢ πολίσει αὐτὸν,
 ὡς εἶπεν διατατῶ σώματι ἔπιθεῖα. ὃ
 ἢ Ἡρώδης, ὡς κησέ μὲν τὸ χεῖρον τῆς
 νοσήσας ἐν αὐτῷ, εἶδον εἶδον ἐβαθήρα
 τῆς νόσου. Φυγῆν ἢ οὐτε πρὸς τὰ χεῖρα,
 οὐτ' ἐπὶ. καὶ μὲν τῶν λόγων τούτου
 ποιήσομαι τὸν δευτέρου Μάρκον. μὲν
 γὰρ τὰ ἐν τῇ Παιωνίᾳ, διητάτο μὲν ὁ D
 Ἡρώδης ἐν τῇ Ἀθηναίᾳ πρὸς τοὺς Φιλ-
 τῆταις ἐαυτῷ δήμοις, Μαραθῶνα, καὶ
 Κηφισίαν, ἔξηρημένης αὐτῶ τὴν παν-
 ταχόθεν νεότητος, οἱ κατ' ἐρεῖα τὴν οἰεί-
 νων λόγων, ἐφοίτων Ἀθῆνας. πείραν ἢ
 ποιούμενος μὴ χαλεπὸς αὐτῶ εἶπεν δια-
 τὰ ἐν δικαστηρίῳ, πέμπει πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν ἐκ ἀπολογίας ἔχουσαν, ἀλλ' ἐστ-

causam dicentes audiens, in mul-
 tis doluit: verum lecta & recogni-
 ta ipsi Atheniensium quoque con-
 cione, in qua videbantur Herodem
 perstrinxisse, ut praefectos Graeciae
 multo melle suffundentem: & ali-
 cubi etiam vociferantem, *o mel a-*
marum. & iterum: *beati qui lue gras-*
sante moriebantur. ita corde concus-
 sus, & iis quae audierat, ut in aper-
 tas lachrymas adactus fuerit. Iam
 vero cum Atheniensium apologia
 Herodis contineret accusationem
 & libertorum, Marcus iram in li-
 bertos conuertit. castigatione quam
 fieri potuit moderata usus; hac e-
 nim ipse nota iudicium suum ex-
 primere solet: soli autem Alcime-
 donti supplicium remisit, satis su-
 perque illi esse affirmans liberorum
 iacturam. haec sane hoc modo phi-
 losophice sunt a Marco peracta.
 Adscribunt porro exilium Herodi,
 cum non exularit: aiuntque ipsum
 habitasse Oricum in Epiro situm,
 atque urbe in eo construxisse, ut com-
 modum esset corpori domiciliu: ac
 profecto in eo loco Herodes com-
 moratus erat morbo correptus; ibi-
 dem sacris pro liberatione a mor-
 bo litatis: sed nec exilium ipsi in-
 dictum est, neque sustinuit. At cer-
 te sermonis huius testem diuinum
 Marcum producam: nam post res
 actas in Paonia, Herodes in Atti-
 ca degebat apud charissimos po-
 pulos, Marathona & Cephisiam,
 iuuentute vndequaue ab ipsius ore
 pendente, quae illum audiendi de-
 siderio Athenas frequentabat. Er-
 go ut periculum faceret, an infen-
 sus sibi Marcus esset, ob acta in pra-
 torio, misit ad eum epistolam, quae
 non defensionem, sed exostula-

tionem continebat: at enim mirari se aiebat, quam ob rem ad se non amplius literas mitteret, cum superiori tempore ita crebro scriberet, ut tres aliquando tabellarij vna eademque die ad se ab illo accederent, alij alios subsequentes. Imperator autem pluribus quidem ac de pluribus, mirifica certe indole literis admixta, ad Herodem rescriptit: è quibus ego quæ ad institutum sermonem faciunt excerpta declarabo. atque exordium quidem literarum hoc fuit: *Saluus mihi sis, amice Herode.* deinde cum de bellis hibernis verba fecisset, in quibus olim erat: & mulierem defleuisset recens ipsi mortuam, & adiunctis quibusdam de corpusculi imbecillitate, scribit deinceps: *Te verò εὖ valere opto, ac de me, ut tibi beneuolo, ita cogitare; neque te iniuria affectum existimare, si deprehensis quibusdam delinquentibus, animaduersione in eos usus sum, quàm fieri potuit aqua: propter illa quidem ne mihi succenseas. quòd si te qua in re dolore affeci, aut tibi sum molestus, exposce à me pœnas, in templo Minervæ oppidanæ, in mysteriis Initiatorum. namque in votis habui quando bellum maxime accensum erat, etiam sacris initiari. Vinam id fiat etiam te sacrorum antistite.* Eiusmodi fuit Marci apologia, adeoque benigna & valida. At quis vnquam eum quem exilio multauerit, ita est allocutus, aut dignum quem ita affaretur, solum vertere iussit? Quidam etiam rumor fuit Cassium, qui Orienti præfectus erat, res novas aduersus Marcum molitum: Herodem verò increpasse ipsum per epistolam his paucis contextam, *Herodes Cassio: Insanis.* hanc autè epistolam non tantum in-

A κλημα. θαυμάζω γὰρ ἐφ' ἧς χάριν ἐκί-
 ἐτ' αὐτῶ ἐπιστέλλοι. καὶ τοι τὸ πῶρτα
 χρόνον θαυμάζω γράφων, ὡς ἢ βεῖς
 γραμματοφόροις ἀφικέσθαι ποτε ἄρ' αὐτὸν
 ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ καὶ πόδας ὀλίγων.
 Ἐὖ οὐκ ἀτοκράτωρ διὰ πλεόνων μὲν,
 καὶ ὑπὲρ πλεόνων θαυμάσιον ἢ ἡδὸς ἐλ-
 καταμίξας τοῖς γραμμασι, ἐπέστλε
 πῶρτα τῷ Ἡρώδῃ. ὧν ἐγὼ τὰ ξυνομι-
 νοντα ἐς τὸν ἄρ' ὄντα μοι λόγον ἐξήκων
 B τ' ἐπιστολῆς, δηλώσω. τὸ μὲν προσίμιον
 τ' ἐπέσελμμένων, χαίρε μοι, Φίλε, Ἡ-
 ρῶδη. διαλεχθεῖς ἢ ὑπὲρ τ' ἔ πολέμου
 χημαδίων, ἐν οἷς ἴω ποτε ἔ τιμὴ γυ-
 ναῖκα ὀλοφύρα μιν, δὲ π' αὐτῶ τε-
 θνεύσαν. εἰπὼν τε π' ἐπὶ τ' ἔ σώμα-
 τος ἀδενείας, ἐφεξῆς γράφει, Σὲ ἢ
 ὑγιαίναν τε βύχουμαι, ἔ πῶρτα ἐμοδὸς
 ὄντα σοι διανοεῖσθαι μηδὲ ἠγεῖσθαι ἀδι-
 κείας, εἰ καταφωράσας πῶρτα πλημμε-
 λουῦντας, κολλᾶσθαι ἐπ' αὐτοῖς ἐχρησά-
 μιν, ὡς οἷς τ' ἐπέκει. διὰ μὲν δὴ ταῦ-
 τα, μὴ μου ὀργίζε. εἰδὲ π' λελύπηκά-
 σε, ἢ λυπῶ, ἀπαύτισσον ἄρ' ἐμοδὸς δίκας
 ἐν τῶ ἱερῶ τ' ἐν ἄσθ' Ἀθηνῶν, ἐν μω-
 σσηλοῖς. νύξάμιν γὰρ ὁπότε ὁ πόλεμος
 μάλιστ' ἐφλέγμανε, ἔ μνηθῆναι. εἴη
 ἢ καὶ σοῦ μωσαγωγουῦτος. Τοιάδε ἢ
 ἀπολογία τ' Μάρκου, ἔ οὕτω Φιλάν-
 D θεοπος, καὶ ἐρρωμένη. πῶρτα αὐτῶ ποτε,
 ἢ ὄν φυγῆ πῶρτα βάλειν οὕτω πῶρτα σεί-
 πει, ἢ τὸν ἀξίω οὕτω πῶρτα ἠρηθῆναι,
 φάσθαι ἐτάξεν. ἐστὶ δὲ τις λόγος, ὡς
 νεώτερα μὲν ὁ τίμω ἐώδω ἐπιθροπύτων
 Κάσιω, ἐπὶ τὸν Μάρκον βουλόιοι
 ὁ ἢ Ἡρώδης, ἐπιπλήξεν αὐτῶ δι' ἐπι-
 στολῆς, ὡς δὲ ἐξυκλειμένης, Ἡρώδης Κάσιω, ἐμαίνη. τίμω δὲ τ' ἐπιστολῶν, μὴ μόνον

Ἐπιπληξίν ἠγάμηθα, ἀλλὰ καὶ ῥώμην
 αἰδρός, ὑπὲρ ἑ βασιλείως περικλυτὰ
 τῆς γνώμης ὄπλα. ὁ δὲ λόγος ὃν διήλθε
 πρὸς τὸν Ἡρώδην ὁ Δημόστρατος, ἐν
 θαυμασίῳ δοκεῖ. ἰδέα δὲ αὐτοῦ, ἢ μὲν
 ἑ ἡθοῦς, μία. τὸ γὰρ ἐμβριδὲς ἐν προοι-
 μίων εἰς τέλος διήκει τὸ λόγος. αἱ δὲ ἑρ-
 μηνείας ἰδέαι, πολλαί, καὶ ἀνόμοιαι μὲν
 ἀλλήλαις, λόγος δὲ ἀξίαι. ἔσω περὶ καὶ τὸ δι-
 Ηρώδην πρὸς τοῖς βασιλεύουσιν διδ-
 κναι τὸν λόγον. Ἐπὶ αἰὲρ τοῖς τοῖς ἐν
 αὐτῷ κακῶς ἠκούσεν. ἀλλ' ὅπως γε καὶ
 πρὸς τὰς λοιδορίας ἔρρωτο, δηλώσει ἑ
 τὰ πρὸς τὴν κυρία Πελοπία λεχθέντα
 ποτὲ ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀθηνῶν. ἰὼ μὲν γὰρ τὸ
 ἔτι παρὰ ῥαλέως φιλοσοφούντων ὁ Πρω-
 τεὺς ὄντι, ὡς ἐς πῦρ ἑαυτὸν ἐν Ολυμ-
 πία ῥίψαι. ἐπικολάσει δὲ τῷ Ἡρώδῃ,
 κακῶς ἀγορεύων αὐτῷ ἠμιβαρβάρῳ
 Γλώπῃ. ἐπετραφεὶς ἐν ὁ Ἡρώδης, ἔσω,
 Φησὶ, κακῶς με ἀγορεύεις, πρὸς τί καὶ
 οὕτως; Ἐπικειμὸς δὲ τὸ Πρωτέως ταῖς
 λοιδορίαις, γνηθεῖ καμῖν, ἔφη, σὺ μὲν
 κακῶς με ἀγορεύων, ἐγὼ δὲ ἀκούων. ἐν-
 δεικνύμενος δὴ τοῦ τὸ ἀκούειν μὲν, κα-
 ταγχεῖν δὲ, ὑπὸ ἑ πεπειθὸς τὰς ψυδαίς
 λοιδορίας μὴ πρὸ αὐτῶν ἀκοῆς ἠκίειν.
 ἐρμηνεύσω τὴν Γλώπῃαν ἑ ἀνδρός, ἐς χα-
 ρακτῆρα ἰὼν ἑ λόγος. ὡς μὲν δὲ Πολέ-
 μονα, καὶ Φαβωρίνον, καὶ Σκοπελιανόν,
 ἐν διδασκαλίαις αὐτοῦ ἠγεῖ καὶ ὡς Σεκέν-
 δω τῷ Ἀθηναίῳ ἐφοίτησεν, εἰρημνόν
 μοι ἦδη. ἑ δὲ κρηπκοῖς τῶν λόγων,
 Θεαγυδῆ τὴν τῷ Κνιδίῳ, ἑ Μενάπῳ τῷ
 ἐν Τραλλέων σιωνεργῶ, καὶ Ταύρω
 τῷ Τυρίῳ ἐπὶ ταῖς Πλάτωνος δόξαις.
 ἢ δὲ ἀρμονία ἑ λόγος, ἰκανῶς κεκολα-

A crepationem esse ducimus: sed etiam robur viri pro Rege consilij arma apponente: verum sermo quem Demonstratus apud Herodem recensuit inter admirabiles videtur. Forma certè ipsius, quæ quidem mores exprimit, vnica est. Etenim grauitas ab exordio ad perorationem pertinet. sed expositionis ideæ multæ ac diuersæ inter se sunt, & memoratu dignæ. concedatur utiq; etiam propter Herodem apud inuidos celebrem & probatam esse orationem: quandoquidem hic vir per se malè audiit. sed quæ Herodes aduersus conuicia munitus fuerit, ea quæ ad canem Proteum ab ipso dicta sunt aliquando Athenis, indicabunt. Enimvero hic Proteus ex iis fuit, qui ita audacter philosophabantur, vt se ipsum Olympiæ in ignem iniiceret: & insectabatur, Herodem, malè de ipso loquens semibarbara lingua. Itaque ad eum conuersus Herodes, Esto, inquit, maledictis certas: ad quid verò ita malè dicis? urgente verò, iterum conuitiis Proteo, Consenuimus, inquit, tu quidem mihi obtrectando, ego vero audiendo. quibus sanè verbis ostendebat, audire quidem, sed irridere; quòd persuasum haberet conuicia falsa aures præteruolare. Iam oratores huius linguam exponā, ad genus dicendi accedens. vt Polemonem, & Favorinum, & Scopelianum pro doctoribus habuerit; & ad Secundum Atheniensem ventitarit; de hoc iam à me dictum est. quod ad iudiciales orationes attinet, eas conscripsit cum Theagene, Cnidio, & Munatio Trallensi conuersatus, & cum Tauro Tyrio super Platonis sententiis. concinnitas autem sermonis admodum castigata est; & sub-

tilitas gratis subrepens ; potius quam premens : & plausus cum securitate , & sonoritas Critiæ vocis æmula , & notiones quales non venirent alteri in mentem. Itemque Comica linguæ volubilitas, non adventitia, sed ex rebus nata : & suavis sermo , & varia conformatione illustris , & insigniter ac dilucidè variatus : spiritus non ita vehemens, sed politus & sedatus : atque uniuersæ orationis idea , auri ramentum fluuij argenteis verticibus interlucens. Atenim antiquis omnibus incubuerat; Critiæ autem etiam intabuerat , atque ipsum ad mores Græcorum traduxerat, tunc neglectum & despectum. acclamante; denique ipsi Græcia, ipsumque vnum è decem nuncupante, à laude quæ magna videbatur, superatus non est. sed urbanissimè eos qui collaudarant, affatus; Andocide certè inquit, sum melior. Ceterùm cum maximè docilis & ingeniosus esset, laborem quoque non fugit; sed & inter pocula studiis operam dabat, & noctu per interualla somni : vnde ipsum saginatum oratorem contemptores & tenues rabulæ appellabant. quapropter alius alij bonus, alius alia in re melior altero: namque hic in subita & extemporanea dictione admirabilis est, alter in elaborando sermonem : iste verò in cunctis optimus Sophistarum: & vim affectus mouendi, non ex tragædia tantùm; sed ex rebus quoque humanis collegit. Epistolæ autem Herodis plurimæ sunt, & dissertationes & commentarij diariorum, & pugillares opportuni, vbi antiquæ eruditiones & flores paucis excerpti sunt. porrò qui obiciunt ipsi, quòd cum iuuenis esset in Pæonia, è sermone aliquo exciderit coram Imperatore, igno-

A σμική, ἢ ἡ ἀγνότης ὑφέρπουσα μάλλον, ἢ ἐγκειμένη. κρότος τὲ σιωπῶ ἀσφαλεία, ἢ Κριπάζουσα ἤχῳ, καὶ εἴνοια, οἷα μὴ ἑτέρω εὐδυμηθῆναι. καμική τὸ βυγλωθία ἐκ ἐπίστακτος, ἀλλ' ἐκ τῆς περαμαίων. Ἐπίδης ὁ λόγος, ἔ πολυχημαίπτος, ἔ βύσημων, ἔ σαφῶς ἐξ-αλλάθων. τὸ πνύμα τε οὐ σφοδρὸν, ἀλλὰ λείον, ἔ καθεσηκός. Ἐπὶ πάντων ἰδέα ἔ λόγος, χρυσοδύσημα ποταμῶν δρυροδίνη ὑπαυγάζω. προσέκειτο μὲν γὰρ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς. Ἰσὶ δὲ Κριπῆ, ἔ προσετέθηκε. ἢ ἔρηγαχῶ αὐτὸ εἰς ἡδὴ Ἐλλύων, τῆς ἀμυγμύρον, ἢ πελοεφύμρον. βοώσης δὲ ἐπ' αὐτὸν τὸ Ἐλλάδος, ἢ καλούσης αὐτὸν εἰς τῆς δέκα, οὐχ ἡπλήθη τῆς ἐπαίνος μεγάλου δοκουῶτος, ἀλλ' ἀσφότατα πρὸς τῶν ἐπαυμένους, Ἀνδοκίδος μὲν, ἔφη, βή-
C πῶν εἰμί. βύμαδέστατος δὲ ἀνδρόπων γενόμενος, οὐδὲ ἔ πονεῖν ἠμύθησεν. ἀλλὰ ἢ πρὸς πότον ἐσπούδαζε, ἔ νύκτωρ εὐ-
D τοῖς διαλείμμασι τῶν ὑπνίων. ὅθεν ἐκάλειν αὐτὸν σιτῶτὸν ῥήτορα οἱ ὀλίγωροί τε, ἢ λεπτοί. ἄλλος μὲν οὐδ' ἄλλω ἀγαθός, ἢ ἄλλος εὐ ἄλλω βήτων ἐτέρος. ὁ μὲν γὰρ, σχεδιάσαι θαυμασίος. ὁ δὲ, ἐκ πονήσαι λόγον. ὁ δὲ, τὰ ζύμπαντα δόξιος τῆς Ἐφισίων, ἢ τὸ παθητικόν, ἐκ ἐκ τῆς τραγωδίας μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνδροπίνων σωελέξατο. Ἐπιστολαὶ δὲ πλείσαι Ἡρόδου, καὶ διαλέξεις, καὶ ἐφημερίδες. ἐχειρίδια τε καίερα, πλὴν δρυγαίαν πολυμαθῆσαν εὐ βραχέ-
 χει ἀπηνδισημύα. * οἱ δὲ προφέροντες
 αὐτὰ νέω ὄντι ἐν Γαλωνία τὸ λόγος πινός
 οὐ πρὸς εἶν ἔπι τῆς αὐτοκράτορος, ἢ γνη-

πο. χ. α.
 πηθισμα.

κέναι μοι δοκῶσιν. ὅτι καὶ Δημοθένης ἐπὶ Φιλίππῳ λέγων, ταυτὸν ἔπαθε. καὶ κείνῳ μὲν ἠέκων Ἀθιναῖος, πρῶτος προσήκει Ἐσθραίου, ἀπολωλῆος Ἀθιναῖοις Ἀμφιπόλεως. Ἡρώδης δὲ ἐπεὶ τὸ ἔπαθεν, ἐπὶ τὸν Ἰστρον ἦλθεν, ὡς ῥίψων ἑαυτὸν ποσσῶν γὰρ αὐτὰ περὶ τῶν ἐν λόγοις βούλεται ὀνομασθῆναι, ὡς θανάτου πρῶτος ὁ σφαλιῶν. ἔτελεύτα μὲν οὖν ἀμφὶ τὰ ἐξ ἡβδουμήκοντα, ξυνοικῆς γυμνασίου. ἀποθανόντος δὲ αὐτὰ ἐν τῷ Μαραθῶνι, ἡ ἐπισκήφαντος τοῖς ἀπελευθέροις κείνῳ δάπην, Ἀθιναῖοι ταῖς τῶν ἐφήβων χερσὶν ἀρπάσαντες, ἐς ἄστυ ἠέκων, προσηπαντῶντες τῷ λέγει πάσαι ἡλικία δακρυόεις ἅμα, ἡ δὲ φημιούτες, ὅσα παῖδες χερσὶν πατρὸς χερσὶν ἀρπάσαντες, ἡ ἔδαναι ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, ἐπιγράψαντες αὐτὰ βραχὺ καὶ πολὺ ἐπιγράμμα. τὸ δὲ ἐπιγράμμα, (πάντα, Ἀθηνοῦ Ἡρώδης Μαραθῶνιος, ἡ τὰ δὲ κείναι τῷ δὲ τάφῳ, πάντοθεν ἠέκωνος. ἡ τὰ δὲ τῶν ποσσῶν τῶν Ἡρώδου τῶν Ἀθιναῖων τὰ μὲν, εἰρημένα, τὰ δὲ, ἡ γνημένα ἑτέροις.

ΘΕΟΔΟΤΟΣ.

Ἐπὶ τὸν Ἐφισθὴν Θεόδοτον, καλεῖ μὲν ὁ λόγος. ἡ τὰ δὲ πρῶτος μὲν τῶν Ἀθιναίων δήμου καὶ χεῖρας, οὐκ προσέκρινον Ἡρώδη Ἀθιναῖοι. ἡ ἐς ἀπέχθησαν φανερῶν οὐδεμίαν τῷ ἀνδρὶ ἀφίκετο, ἀλλ' ἀφανῶς αὐτὸν ὑπεκάλυψε, δῆλός ὢν χεῖρας τῶν ἀφίκεται. καὶ γὰρ δὴ καὶ τῶν ἀφίκεται εἰς τὸν. τοῖς γυμνασίου ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον οὕτω ξυνοικῆρατο, ὡς

A rare mihi videntur, Demostheni etiam apud Philippum dicenti idem accidisse. Atque ille quidem Athenas se conferens, honores & coronas poscebat, Amphipoli Atheniensibus perditā. At Herodes illud perpeffus, ad Istrum venit, ut precipitem se daturus, tantum ipsi studium fuit famam & nominis celebritatem ex eloquio adipiscendi, ut errare & labi morte multandum aestimaret. Diem suum obiit anno ætatis circiter sexto & septuagesimo, tabe consumptus. eomortuo in Marathone, cum libertinis ultimis verbis mādasset, ut se ibi sepelirent; Athenienses è manibus adolescentium creptum, ad oppidum tulerunt: atque omnis ætas funebri lecto occurrens, cum lacrymis & elogiis tanquā liberi patre bono orbatī, mox cum in Panathenaico sepelierunt, superaddito breui & concinno epitaphio: quod eiusmodi fuit.

C Hic situs Herodes Marathonius. Atque hic situs olim huiusmodi fuit. Hunc genuit, celebri nomine, & ingenio.

Atque hæc hæctenus de Herode Atheniensi, partim ab aliis memorata, partim etiam ignorata.

THEODOTVS.

D Ad Theodotum Sophistam inuitat me oratio. hic præfuit Atheniensium populo, quo tempore Athenienses cum Herode dissidebant. atque ad nullum apertum odium cum viro descendit, sed occultè ipsi subsidendo insidiabatur; callidus in vtendo rebus & foro; Etenim è vulgaribus forensibusque hic vnus fuit. Itaque cum Demonstrato sic temperavit, & coniunxit se; ut

eadem opera orationes conderentur, quas elaborauerant aduersus Herodem. hic iuuentuti Athenienfium primus præfectus fuit, super innumeris à Rege institutis: neque tamen hoc valde memorabile est; non enim omnes, qui sedem hanc obtinent, memoria digni sunt. sed quia Platonicos & Stoicos Philosophos & Peripateticos, atque ipsum Epicurum, Marcus Herodi iniunxerat diiudicare: hunc autem virum Herodes iuuenib. constituerat, quam de illo habuit opinione impulsus: cum eum propugnatores ciuiliū sermonum appellasset, & oratoriæ artis emolumentum. Ceterum hic Lolliani quidem auditor fuit; necnon Herodem interdum audiuit. ac vixit plusquam quinquagenarius, biennio cathedra occupata. genere dicendi idoneo etiam in iuridicis, & iis qui Sophistæ virtutes excedunt.

ARISTOCLES.

Magni nominis est etiam inter Sophistas Aristocles, è Pergamo oriundus: de quo ea quæ à senioribus audiui, enuntiabo. Atenim vir hic in Consularium numerum relatus fuit. Et cum tempus inter pueritiam & pubertatem interiectum, sermonib. philosophicis scholæ Peripateticæ impendisset; ad Sophistas se transtulit, dum Romæ frequentaret Herodem extemporaneas dissertationes disponentem. Interim verò, qui dum philosopharetur squallidus, & seuro vultu, ac illuie deformis videbatur, molles mox induit vestes, & squallorem abiecit: voluptates præterea omnes ex fidibus, & tibiis & concentu vocum, ad victus rationem induxit, sibi quasi ad portas accedentes. nam superiori tempore admodum

A καὶ ξυνάραδι σφίσι τῶν λόγων, οἷς ἐξέ-
 πόνουω πρὸς τὸν Ἡρόδω. πρῶτον δὲ
 ἐστὶ τῶν Ἀθηναιῶν νεότητος πρῶτος ἐπὶ
 ταῖς ἐν βασιλείῳ* μυρίασι. καὶ ἐστὶ τὸ ἴσ. κρείαις
 που λόγῳ ἀξίον. οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐπιβα-
 ῖδοντες τῶν θεῶν τούτου λόγῳ ἀξιοί. ἀλλ'
 ὅτι τῶν μὲν Πλατωνείῳ, καὶ τῶν δὲ τῶν
 τῶν σοῶν, ἐστὶ τῶν περὶ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸν Ἐπι-
 κουρον, πρῶτον ἐταξεν ὁ Μάρκος τῶν Ἡ-
 ρόδω κρίνει. τὸ δὲ ἀνδρῶν τῶν, ἀπὸ τῆς
 πρὸ αὐτοῦ δόξης, αὐτὸς ἐπέκρινε τοῖς
 νέοις, ἀγωνιστὴν τῶν πολιτικῶν προσεπὶ
 λόγων, καὶ ῥητορικῆς ὀφελος. ὁ δὲ ἀνὴρ
 εἶπε, Λολλιανὸν μὲν ἀκροατῆς, Ἡρόδω
 δὲ ἐν ἀνήκοος. ἐβίω μὲν ὑπὲρ τὰ πεντή-
 κοντα, δυοῖν ἐποῖν καταχρῶν τῶν θεῶν
 δὲ ἰδέαν τῶν λόγων, ἀποχρῶν καὶ τοῖς δι-
 κανικοῖς, ἐστὶ τοῖς ὑπὲρ θεῶν δίοισιν.

B

C ΑΡΙΣΤΟΚΛΗΣ.

Ονομαστὸς ἐν Ἰφισαῖς, καὶ Ἀριστο-
 κλῆς ὁ ἐν τῷ Περγᾶμου. ὑπὲρ οὗ δηλώ-
 σω ὅποσα τῶν πρεσβυτέρων ἦκον. ἐτέ-
 λα μὲν γὰρ ἐς ὑπᾶτοις ὁ ἀνὴρ εἶπε. τῶν
 δὲ ἐν παιδῶν ἐς ἡβὴν χρόνον, τῶν δὲ
 τῶν περὶ αὐτοῦ φιλοσοφῆσαι λόγους,
 ἐς τοῖς Ἰφισαῖς μετέρρη, θαμίζων ἐν
 τῇ Ρώμῃ τῶν Ἡρόδω διαπαινεῖν ἡγε-
 δίοις λόγους. ὃν δὲ ἐφιλοσοφῆ χρόνον,
 αὐχμηρὸς δοκῶν, καὶ τραχὺς τὸ εἶδος,
 καὶ δυσπινής, πλεὺ ἐδήτα ἡβρωε, καὶ
 τῶν αὐχμῶν ἀπετείφατο ἡδοναῖς δὲ,
 ὅποσα λυρῶν τε, καὶ αὐλῶν, καὶ ὀ-
 φωνία εἰσι, πάσας ἐσηγάγετο ἐπὶ
 πλεὺ διαίταν, ὡσπερ ἐπὶ θύρας αὐτῶ
 ἠκούσας. τὸν γὰρ πρῶτον χρόνον τῶν, οὕτω

D

κεκολασμένος* ἀτάκτως ἐς τὰ θεάτρα
 ἐφοίτα, καὶ ἐπὶ πλὴν τούτων ἠχώ. βύδο-
 κισμοῦ π' ἢ αὐτῶ κατὰ τὸ Πέργαμον,
 καὶ ἔρητιμὸν πᾶν τὸ Ἑλληνικόν, ἔξε-
 λαύων ὁ Ἡρώδης ἐς Πέργαμον, ἔπεμ-
 ψε τοὺς ἐαυτοῦ ὁμιλητὰς πάντας. Ἐ
 Αριστοκλέα εἶδεν, ὡσπερ πρὸς Αθῆνας
 ψῆφος. ἢ δὲ ἰδέα τ' ἰδέα, διαυγῆς μὲν,
 Ἐ Αθηνῶν, διαλέγεσθαι ἢ ἐπιτηδεῖα
 μᾶλλον, ἢ ἀγωνίζεσθαι. * χολή τ' ἢ ἀ-
 πεσι τ' λόγου, καὶ ὄρμαι πρὸς βραχύ.
 αὐτὴ τ' ἢ Αθηνῶν εἰ ἴδρα τ' Ἡρώδου
 γλῶσσαν βασιανίζοιτο, λεπτολογεῖσθαι
 μᾶλλον δόξῃ ἢ κρότου τε Ἐ ἠχοῦ, ξυλ-
 κείσθαι. ἐτελεύτα ἢ ὁ Αριστοκλῆς μεσαι-
 πόλιος, ἀρπὴ προσβαίνων τῷ γηράσκῳ.

σφ. κ. κ.
λβ

ANTIOXOS.

Ἀντίοχον ἢ τὸν Ἑφῆσον αἰ Κιλικίαν
 Αἰγαίαν ἠγάθειαν, οὕτω π' ὀπατεῖδω,
 ὡς νῦν ἐπὶ τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος, ὑπάτοις
 εἶ. αἰπὸν ἢ ἔχων δαλίας, ἐπεὶ μηδὲ
 ἄρῃς εἰς τ' δῆμον, μηδὲ ἐς τὸ κοινὸν ἐ-
 πολίτῳθεν, ἔχῃ ἡμᾶς, εἶπεν, ἀλλ' ἐμαυ-
 τὸν δέδοικα, εἰδὼς ποῦ πλὴν ἐαυτοῦ γο-
 λῶ ἀκρατὸν τε, καὶ ἔκκακτον οὖσαν,
 ἀλλ' ὁμῶς ὠφέλῃς ἔδω Αἰγαίοις ἀπὸ τ'
 οὐσίας, ὅ, π' ἠδυνάτο, σῖτόν τ' ἐπιδιδούς
 ὁπότε τούτους δεομένους αἰδοίτο, Ἐ χρη-
 ματα ἐς τὰ πέποννηκότα τῶν ἔργων. τὰς
 ἢ πλείους τ' νυκτῶν ἐς τὸ τ' Ασκληπιοῦ
 ἱερόν ὑπεκᾶθῆδεν, ἐπ' τε ὀνείρατων,
 ὑπὲρ τε ξυνοισίας, ὁπόση ἐρηγορότων
 τε, καὶ διαλεγομένων ἀλλήλοις. διελέ-
 γετο γὰρ αὐτῶ καὶ ἐρηγοροῦσι ὁ θεός, κα-
 λὸν ἀγώνισμα ποιούμενος τ' ἐαυτοῦ τέ-
 χνης, τὰς νόσοις τῶν Ἀντίοχου ἐρύκειν.

A castigatè modestèque ad theatra eo-
 rumque auditiones ventitabat. Is
 cum Pergami eloquentiæ laude flo-
 reret, atque omnem ad se Græciam
 alliceret, Herodes Pergamū adiens
 omnes familiares suos misit, & Ari-
 stoclē vidit; quemadmodū quoddā
 Mineruæ suffragium. Huius dicendi
 genus, lucidum quidem est, Atti-
 cumque saporem redolens: verum
 aptius ad dissertationes, quàm ad
 certamina. enimverò bilis à sermo-
 ne abest, & impetus rari perbre-
 uesque: atque Atticismus ipse si
 cum Herodis lingua expendatur,
 exiliter de tenui re differere potius
 videbitur, quàm plausum accla-
 mationemque mereri. è viuis ex-
 cessit Aristocles, sparso iam canis
 capite, & senectutem prospiciens.

ANTIOCHVS.

Antiochum Sophistam Ægæ Ci-
 licum tulerunt, vsque adeò nobili-
 tate illustri, vt etiam nunc eius po-
 sterum genus Consulatus gesserat.
 insimulatus vitio timiditatis, cò
 quòd in cætum popularem non
 conueniret, neque in publico quid-
 quam administraret, Non vos (in-
 quit) sed me ipsum metuo. cum
 probè nosset bilem suam ita sæuam
 esse vt vix coërceri ac refrenari pos-
 set. veruntamen Ægeos facultati-
 bus suis pro virili adiuuabat, &
 frumenta largiens, cum illos illis
 egere adiuuabat, & pecunias ad o-
 pera publicè edita. Plerasque au-
 tem noctes in Æsculapij fano, dor-
 miens transigebat, tum ad insom-
 nia, tum ad colloquia qualia sunt vi-
 gilantes & differentes inter se fruun-
 tur, percipienda. Etenim cum ipso
 etiā vigilante Deus dissertabat, præ-
 clarum artis suæ certamen edens,
 quod Antiochi morbos arceret.

hic auditor Dardani Assyrij à pueritia fuerat : sed progressus in adolescentiam Dionysij Milesij , qui iam Ephesiorum sedem detinebat. igitur, non aptè quidem & concinnè differebat : sed cùm prudentissimus hominum euassisset , vt iuvenile quiddam exagitabat , vt hoc despiciere potius, quàm ab eo superari videretur : sed in declamationum genere eloquentissimus fuit : nam securus ac firmus est in causis quæ per figuram procedunt : vehemens in accusationibus & illationibus ; decorus etiam in defensionibus , atque in morali pollens : in summa, orationis eius idea formæve , argutior est forensi , Sophistica verò magis iudicialis idem affectus optimè Sophistarum mouebat. neq; enim lugubres monodias producebat, neque lamentationes subiectas , sed conciso in iis sermone utebatur. cum sententiis dictione præstantioribus : vt cùm ex aliis controuersis patet, tum vel maxime ex his. *Virgo vim perpeffa, mortem eius qui vim intulerat, optauit ; postea natus est infans, è violento compressu. hinc altercantur aui, apud quem ipsorum educaretur. Qui ergo pro auo paterno contendit, Redde (inquit) infantem ; redde iam priusquam maternum lac gustarit.* Altera controuersia eiusmodi est. *Tyrannum deposito imperio, quò latere posset, Eunuchus quidam ab ipso factus interfecit, et pro cede causam dicit.* Hic, vt firmissimū caput accusationis, de seriis rebus sermonem refutauit ; circumspectione adhibita affectui, *Quibus enim hæc confessus est ? pueris ? mulierculis ? adolescentulis ? senibus ? viris ? Equidem nomen in pactis*

γον ἀπεώσατο, πείνοιδν ἐγκαταμίξας τὰ πάθη. ποί γὰρ ταῦτα ὁμολόγησε ; παισὶ ; γυναικοῖς ; μειρακείοις ; πρεσβύταις ; ἀνδράσιν ; ἐγὼ δὲ ὄνομα ἐν ταῖς

A ἀκροατῆς Ἀντιόχου ἐν παισὶ μὲν, Δαρδανίου τῆς Ἀσσυρίας, παρθένων δ' ἐν ταῖς μειρακίαις, Διονυσίου Μιλησίου, κατὰ χρόνον ἤδη τῶν Ἐφεσίων. διηγέσθαι μὲν ἐν ἐκείνῃ τῇ παιδείᾳ φρονιμώτατος δ' ἀνδρόπων γυμνασιάρχος, διέβαλλεν ὡς μειρακίῳ δὲ, ἵνα ὑπερωρακῶς αὐτῷ μάλλον, ἢ ἀπὸ μύθου φαίνοιτο. τὰ δ' ἀμφὶ μὲν γὰρ ἐν ταῖς κατὰ γῆμα παροημέναις τῶν ὑποθέσεων. σφοδρὸς δ' ἐν ταῖς κατηρηταῖς, καὶ ἐπιφοραῖς. ὑπερεπίσης δ' ἐν ταῖς ἀπολογίαις, καὶ τῶν ἡθικῶν ἰσχυρὸν, ἔκαθεπαξ τὴν ἰδέαν τῆς λόγου, δικαιοκίης μὲν ἄφιστικώτερος, ἄφιστικῆς δὲ, δικαιοκίης καὶ τὰ πάντα δέξασθαι ἄφιστων μετεχέειν. οὐ γὰρ μονωδίας ἀπεμήκων, οὐ δὲ ἀρῶν ὑποκειμένων. ἀλλ' ἐβραχυλόγησεν αὐτὰ ἐν δianoίαις λόγου κρείττοσιν, ὡς ἐκ τῆς τῶν ἄλλων ὑποθέσεων δηλοῦται, καὶ μάλιστα ἐκ τῆς κόρη βιαθεῖσα δάνατον ἤρηται τῆς βιασαμένης. καὶ ταῦτα, γέρονε παιδίον ἐκ τῆς βίας καὶ διαμιλλῶνται ὅτι πάπποι ὅσοι ὅσοι τέρω τρέφονται ἀν. ἀγωνιστικὸς οὐκ ὑπερ τῆς πατρὸς πάππος ἀπόδος, ἔφη, τὸ παιδίον ἀπόδος ἤδη, πρὶν γαστρίαις μητρῶου γάλακτος. ἡ δὲ ἐπέσει ὑπόθεσις, ποιαὶ τὴν τυραννον κατὰ δέμενον πρὸ δέχων, ἐπὶ τῶν ἐκλεπῶν, ἀπέκτεινέ τις βυνοδχος ἐπὶ αὐτῷ γέροντος, καὶ ἀπολογεῖται ὑπερ τῆς φόνου. ἐν ταῦτα τὸ μάλιστα ἐρρωμένον τῆς κατηρητίας, τὸν πρὸ τῆς ἀπουδαίων λό-

D ὑπόθεσις, ποιαὶ τὴν τυραννον κατὰ δέμενον πρὸ δέχων, ἐπὶ τῶν ἐκλεπῶν, ἀπέκτεινέ τις βυνοδχος ἐπὶ αὐτῷ γέροντος, καὶ ἀπολογεῖται ὑπερ τῆς φόνου. ἐν ταῦτα τὸ μάλιστα ἐρρωμένον τῆς κατηρητίας, τὸν πρὸ τῆς ἀπουδαίων λό-

συνθήκαις ἐκ' ἔχω. ἄριστά ᾗ καὶ ὑπερ
 τῶν Κρητῶν ἀπολελόγηται, τῶν κρινό-
 μένων ἐπὶ τῷ τῷ Διὸς σήματι, Φιλοσο-
 λογία τε, καὶ θεολογία πάσῃ ἐναγωνι-
 σάμενος λαμπερός. τὰς ᾗ μέγας,
 ἀποχεδαίους ἐποιεῖτο. ἐμύθε ᾗ καὶ φρον-
 σιμάτων, ὡς ἔτρα τε δηλοῖ τῶν ἐκεί-
 νων, ἔ μάλιστα ἡ ἰσορῆα. Ἐπίδηξιν γὰρ
 ἐν αὐτῇ πεποίηται λέξεώς τ', καὶ ἰσο-
 ρῆας ἑσποίων ἐς αὐτὸν ἔ τ' φιλοκα-
 λεῖν. πρὸς τελευτῆς τ' ἀνδρός, (C) μὲν,
 ἐβδομηκοντούτῳ τεθναίαι αὐτὸν. (C)
 δὲ, οὐ πω. ἔ οἱ μὲν, οἴκοι. οἱ ᾗ, ἐτέροισι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Αλεξάνδρω δὲ, ὃν Πελοπλάτωνα οἱ
 πολλοὶ ἐπωνόμαζον, πατεὶς μὲν Ἰω-
 Σελεύκεια, πόλις ἐκ' ἀφανῆς ἐν Κι-
 λικίᾳ, πατὴρ ᾗ ὁμώνυμος, ἔ τοὺς ἀλο-
 ραίοις λόγοις ἰκανώτατος. μήτηρ, πε-
 ριτὴ ἔ εἶδος, ὡς αἱ γραφαὶ ἐρμηνύου-
 σι, ἔ προσφερῆς τῇ ἔ Εὐμήλῃ Ἐλενῇ.
 Εὐμήλῳ γὰρ πρὸς Ἐλενῇ γέγραπται, οἷα
 ἀνὰ θεοῦ (C) τ' Ῥωμαίων ἀγορεύσ' ἐ-
 ρεαδίωαι μὲν τ' γυναικὸς ταύτης, καὶ
 ἑτέροις μὲν, Ἐπιδήλωσ' ᾗ Ἀπολλωνίου
 Φασὶ τ' Τυανέα. καὶ τοὺς μὲν ἄλλοις, ἀ-
 παξιώσαι. τῷ ᾗ Ἀπολλωνίῳ ζυγνέ-
 δαι δὲ ἔρωτα δὴ παιδείας, Ἐπὶ τ' ἀπόττος
 ἀνδρόπων. τῶ τ' μὲν δὴ ὁπόσοις ἔ τοῖς
 ἀπίθανον, εἴρηται σαφῶς ἐν τοῖς εἰς Ἀ-
 πολλωνίου. θεοφθῆς ᾗ ὁ Ἀλέξανδρος, ἔ
 πρὸς λεπτός σιν ὄρα. γυφάς τε γὰρ
 Ἰω αὐτῷ βοσρυχάδης, καὶ καθεμένη γὰρ
 μέτερι (C) ὄμμα τε ἄβρον, καὶ μέγα-
 ρὶς ζύμμεθρς, καὶ ὀδόντες λευκότεροι.

A non habeo. Idem optimè quoque pro
 Cretensib. causam egit, qui accusa-
 bantur ob Iouis sepulcrū, ex natu-
 rali philosophia, & omni diuinarum
 rerum scientia spléndidè controuer-
 satus. Ceterum declamationes exte-
 poraneas faciebat: cordi etiam ha-
 buit seria & operosa argumēta, sicut
 cum pleraq; illius indicant, tum vel
 maximè historia. sed enim specimen
 in ipsa dedit, & dictionis & histo-
 rix, ut in ea quoque opera honesti
 studium emineat. Quòd ad eius obi-
 tum spectat, quidam septuagenariū
 ferunt mortuum esse, alij cum non-
 dum attigisset hanc ætatem; atque
 alij domi, alij alibi obiisse scribunt.

ALEXANDER.

Alexandro, quem Peloplatonem
 (quasi luteum Platonem) plerique
 cognominabant, patria quidem Se-
 leucia fuit, ciuitas non ignobilis
 in Cilicia: pater eodem nomine
 appellatus, in forensibus orationi-
 bus maximè exercitatus fuerat. ma-
 ter eximia forma, ut picturæ te-
 stantur, atque Euméli Helenæ assi-
 milis (namque ab Eumélo Helena
 quædam picta erat eiusmodi, ut
 consecrata esset Romano foro) & e-
 ius mulieris amore cum alios arfisse,
 tum insigniter Apollonium Tyanea
 ferunt: eamq; ceteros quidem dedi-
 gnatâ fuisse, Apollonij verò consue-
 tudinem habuisse, felicitis prolis de-
 siderio, quia hominibus diuiniore
 erat. verum quot modis id à veri-
 simili abhorreat, aperte dictum est
 in libris de vita Apollonij. Diui-
 na certè forma præditus Alexan-
 der fuit, & conspicuus cum venu-
 state. etenim barba illi fuit cincin-
 nata & mediocriter promissa: oculi
 molles & magni, nares proportionè
 modulatæ, & candidissimi dentes;
 digiti

digiti oblongi, & rationis habenis congruentes. opes quoque ipse in voluptates non reprehendendas impendebat. virilem verò ætatem cum attingisset, legationem obiit pro Seleucia ad Antoninum primum. calumniæ porrò in ipsum grassatæ sunt, quod specie sua iuventutem inescaret. Sed cum ipsi minus attendere videretur Imperator, hic elata voce Alexandro, Attende, inquit, mihi, Cæsar. tum irritatus in cum Rex, quòd audaciori voce usus esset, Attendo, inquit, teq; noui. Enimvero tu is es qui comam alis, & dentes fricas, & ungues radis, & unguentum semper oles. magnam certè vitæ partem Antiochiæ degit, & Romæ, & Tarsis, ac per omnem sanè Ægyptum: nam ad Nudorum etiam sapientum loca perrexit. per pauca verò huius viri occupationes Athenis fuerunt: non eiusmodi tamen quæ ignorari debeant; etenim ad Præonias gentes se contulerat, accersitus à Marco Imperatore, cuius illic erat exercitus, & à quo mandatum acceperat scribendi ad Græcos. quare profectus Athenas: (est autem interuallum itineris non mediocris ei qui ab Oriète pergit) Hic (inquit) genui flectamus. & hoc dicto, pollicitus est Atheniensibus, cupidus eum auscultandi, sermones extemporaneos. Deinde audiens Herodem in Marathone commorari, & iuventutem omnem cum comitatam, scribit ad ipsum literas, quibus Græcos petebat. cui Herodes, Veniam (inquit) & ipse cum Græcis. Interim ad theatrum in Ceramicò, quòd quidem Agrippèum nominatum est, sunt congregati.

ἐπεὶ ὁ Ηρώδης, ἀφίξομαι, ἔφη, μὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ αὐτός. ζυμώζοντο μὲν δὲ ἐς τὸ ἐν τῷ Κεραμικῷ θέατρῳ, ὃ δὴ ἐπωνόμασται Ἀγριππεῖον.

A δάκτυλοί τε βυμῆκεις, καὶ τῆ τῆ λόγου
 λωία* Ἰπιτρέποντες. ἰὼ δὲ αὐτῶ καὶ
 πλοδοῦς δαπανώμενοι εἰς ἡδονὰς οὐ
 μεμπτίας. ἐς δὲ αἰδρας ἦκων, ἐπρέ-
 σθθε μὲν ὑπὲρ τῆ Σελευκείας ἡδὲ τῆ
 πορθῶτον Ἀντωνίνου. διαβολαὶ δὲ ἐπὶ
 αὐτὸν ἐφοίτησαν, ὡς νεότητι Ἰπιποιεῖν-
 τα τῶ εἶδη. ἠπὸν δὲ αὐτῶ προσέχων δο-
 κοῦντος τῆ βασιλείας, ἐπὶ τῆ Φω-
 νιῶ ὁ Ἀλέξανδρος, προσέχε μὲν, ἔφη,
 B Καῖσαρ. καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Ἰσοζυμ-
 οῦς πρὸς αὐτὸν, ὡς δρασυντέρα τῆ Φω-
 νιῆ χησαίμενον, προσέχε, ἔφη, σιωπή-
 μι σου. σὺ γὰρ ὁ πλεονέκτης ἀσπίων, καὶ
 τῶν ὀδόντας λαμπρῶν, καὶ τῶν ὀνυ-
 χας ζέων, καὶ τῶν μύρα ἀεὶ πνέων. καὶ μὲν
 δὴ πλείστον τῆ βίου, τῆ Ἀνποχείας ἐνε-
 σπούδαζε, καὶ τῆ Ρώμης, ἔτι τοῖς Ταρσοῖς,
 καὶ τῆ Δία Αἰγύπτῳ πάση. ἀφίκετο δὲ
 καὶ ἐς τὰ τῶν γυμνῶν ἠδὲ καὶ τῆ Ἀθηνῶσι
 C διατελεῖ τῆ ἀνδρῶς, ὀλίγα μὲν, καὶ
 ἀξια δὲ ἀγνοεῖσθαι. ἐβάδιζε μὲν γὰρ ἐς
 τὰ Γαιονικὰ ἔθνη, * κατὰ κληθεῖς ἔσθαι ἰσ. ἡρώδης.
 Μάρκου βασιλείας σκίει στρατῶντος,
 καὶ δεδωκότος αὐτῶ τῆ Ἰπιδέλλειν
 Ἑλλήνων. ἀφικόμενος δὲ ἐς τὰς Ἀ-
 θήνας, ὁδοῦ δὲ μῆκος τῆ οὐ μέτερον
 τῶ ἐκ τῆς ἐώας ἐλαμῶντι, ἐν ταῦτα,
 D ἔφη, γόνυ κάμψωμεν. καὶ εἰπὼν τῆ-
 πο, ἐπήγελε τοῖς Ἀθηνῶσι αὐτοχρ-
 οῖσι λόγοις ἐρώσιν αὐτῶ τῆ ἀκροάσεως.
 ἀκούων δὲ τῆ Ηρώδης ἐν Μαραθῶνι
 διατώμενον, καὶ πλεονέκτητα ἐπακο-
 λουδοῦσαν αὐτῶ πᾶσαν, γράφει πρὸς
 αὐτὸν Ἰπισολίω, αἰτῶν τῶ Ἑλλήνας.

ἰσ. ἐπιτε
 (ἡ) ἐκεί

προϊέσης ἢ ἤδη τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς Ἡρώδης
 βραδυόντος, ἤγαλλον οἱ Ἀθηναῖοι, ὡς
 ἐκλυομένης τῆς ἀκροάσεως, καὶ τέχνῃ
 αὐτῶν ὄντων. ὅθεν ἀνάγκη τῷ Ἀλεξάν-
 δρῳ ἐγγύεσθαι, ὡς ἔδειξεν ἐπιτῆ δίαλεξι,
 καὶ πρὶν ἢ κείνῳ τὸν Ἡρόδου ἢ μὲν δὴ
 διάλεξις, ἐπαμνοῖ ἦσαν τῆς ἀσεως, καὶ δπο-
 λογίαι, πρὸς τοὺς Ἀθηναίους ὑπὲρ τῆς
 μήπω πρότερον πρὸς αὐτοὺς ἀφίχθαι
 εἶχε ἢ δποχρῶν μήκος. Παναθηναϊκῶν
 γὰρ λόγῳ ἐπιτομῇ εἴκαστο. Ὀὐσαλῆς ἢ ἔ-
 τω τοῖς Ἀθηναίοις ἐδόξεν, ὡς καὶ βόμ-
 βον διηδεῖν αὐτῶν, ἐπὶ σιωπῶντος, ἐπαμ-
 νεσανῶν αὐτῶν τὸ βύχνημον. ἢ μὲν δὴ νε-
 νικηκῆα ὑπόθεσις, ὁ δὲ Σκυθῶν ἐπα-
 νάγων ἐς τὴν προτέραν πλάττω, ἐπειδὴ
 πόλιν οἰκοῦντες νοσοῦσι. καιρὸν δ' ἐπι-
 χρῶν βραχύν, ἀνεπήδησε τῆς θρόνου Φαι-
 δρῶ τῷ προσώπῳ, καὶ ἀπὸ βύαλγελια
 ἐπάγων τοῖς ἀκροωμένοις, ὧν εἰπεῖν
 ἔχοι. πρῶτοντος ἢ αὐτῷ τῆς λόγῳ, ἐπέστη
 ὁ Ἡρόδης Ἀρκάδι πύλῳ τῆς κεφαλῆς
 σκιαζῶν, ὡς ἐν ὥρᾳ θέροις εἰώθει Ἀθή-
 νησιν ἴσως δὲ πῶς ἐν δεικνύμενος αὐ-
 τῷ τὸ καὶ τὸ ὄδ' ἢ κείνῳ. καὶ ὁ Ἀλέξανδρος
 ἐνθεν ἐλὼν, διελέχθη μὲν ἐς πλεῖστον
 οἰσίδου τῆς αὐτοῦ ὑποσέμνω τῆς λέξεως, ἢ
 ἠχούση. ἐπὶ αὐτῷ ἢ ἔδειτο εἶτε βύλαϊτο
 τῆς ἤδη ἀπουδαζομένης ὑποθέσεως ἀ-
 κροῦσθαι, εἶτε ἕτερον αὐτὸν δοῦναι. τῆς
 ἢ Ἡρώδου ἀνω βλέψαντος ἐς τοὺς ἀ-
 κροωμένους, καὶ εἰπόντος ποιήσθαι ὅπῃ ἂν
 ἐκείνοις δόξῃ, πάντες ζυωπέπενδυσαν ἐς
 πλεῖστον τῆς Σκυθῶν ἀκροάσιν. καὶ γὰρ δὴ
 λαμπρῶς διήει τῆς ἀγῶνα, ὡς δη-
 λοῖ τὰ εἰρημένα. θαυμασίαν δὲ ἰχρῶν
 ἐπεδείξατο καὶ ἐν τοῖς δε. τας γὰρ δια-

A Procedente autem iam die, & He-
 rode moram faciente Athenienses
 indignabantur, soluente se audito-
 rum frequentia, idque dolosè cer-
 tē fieri autumabant: proinde ne-
 cesse fuit Alexandro, ad disserta-
 tionem accedere, etiam antequam
 Herodes veniret. Sermo ab eo insti-
 tutus laudes urbis continebat, &
 defensionem apud Athenienses,
 quod nunquam antea ad ipsos ac-
 cessisset. Is verò idonea magnitu-
 dine circumscriptus fuit: nam Pa-
 nathenaicæ orationis compendio
 respondebat. sic autem elegans &
 concinnus Atheniensibus visus est,
 ut fremitus ipsorum subierit, adhuc
 eo tacente, laudantium eius gestus
 modestiam. Ceterum caussa quæ vi-
 citrix fuit, hoc subiectum habuit:
*Quidam Scythas ad primum errorem
 reducebat, quia ciuitatem habitantes a-
 grotabant.* tum exiguo temporis spa-
 tio moratus resiliit è sede, vultu se-
 reno & alacri, ut si bonum nun-
 tium auscultantibus adferret, de iis
 quæ dicere habebant: At progresso
 iam in oratione adstitit Herodes, ca-
 pite pileo Arcadico operto, ut æ-
 stiuo tempore Athenis consueue-
 rat: utique etiam ipsi fortasse in-
 dicans se recens ab itinere venire.
 Tum Alexander, inde causa arre-
 pta, de aduentu Oratoris disseruit,
 dictione satis graui & sonora: in
 ipsius verò arbitrio constituit, seu
 veller controuersiam, de qua iam
 agebatur auscultare, siue aliam ipse,
 exhibere. mox Herodes oculis ad
 audientes sublatis, cum se facturum
 dixisset quidquid illis videretur, si-
 mul omnes annuerunt, ad Scytharum
 auscultationem: etenim certamen
 magnificè peregerat, ut eius
 dicta declarant. Admirabilem por-
 rò vim in his etiam indicauit. nam

sententias quas ante aduentum Herodis, splendide pronuntiauerat; cum ille adstitisset, ita scite denuo tractauit, altera dictione, aliisque modulis, ut iis qui secundo audiebant, non repetere, iteratōque dicere videretur. celeberrimum verò eorum quæ dicta erant, antequam aduenisset Herodes, nempe consistente etiam aquam laborare. cum postea superuenisset, hoc alia facultate mutato, *Etiam aquarū* (inquit) *suauiores sunt, quæ errant.* Atque illa è Scythis Alexandri sunt, *Et concreto quidem Istro, ad meridiem tendebam: soluto autem ad Septentrionem pergebam incolumi corpore: at non pro ut nunc affecto. quid enim graue pateretur, homo qui horas sequitur?* In orationis peroratione urbem exagitās, ut suffocatum domicilium, super omnibus ita exclamabat: *verum pande fores, si respirare velis.* Tum ad Herodem accurrens, eumque amplexatus, *Vicissim* (inquit) *epulas mihi para.* & Herodes, *Quid cunctarer,* inquit, *eum qui me tam lautè excepit?* Auscultatione soluta Herodes, vocatis familiaribus suis, eos qui maiores fecerant progressus interrogabat, quisnam ipsis Sophista videretur? & cum Sceptes Corinthius dixisset se Pelum quidem (hoc est, lutum) inuenisse, Platonem verò quærere: Herodes, ipsum cauillando, *Hoc,* inquit, *apud alium neminem dixeris; nam teipsum calumniaris, ut iudicio inscite prolato, assentire mihi potius, ipsum ducenti Scopelianum esse sobrium.* Hæc autem Herodes denotabat, cum hunc virum perspexisset, temperatam expositionem audaciæ in sophisticis inuentionib. pulcrè accommodantem. deinde,

A νοίας τὰς πρὶν ἤκειν τὴν Ἡρώδην λαμ-
 ποῦς αὐτῷ εἰρημνίας, μετεχέουσα-
 το Ἰπσιάντος οὕτω τῆ ἑτέρα λέξι, καὶ
 ἑτέροις ῥυθμοῖς, ὡς τοῖς δὲ τῷ ἁ-
 κροωμένοις, μὴ διλογεῖν δοξαι. τὸ
 γυνὸν διδοκίμωτατον τῷ πρὶν Ἰπσι-
 ναι τῷ Ἡρώδην εἰρημνίων, ἐστὼς ἡ
 τὸ ἕδωρ νοσεῖν. μὲν ταῦτα Ἰπσιάντος,
 ἑτέρα δὲ ἀμει μεταβαλὼν, ἢ ὑδά-
 των, εἶπεν, ἠδὲ τὰ πλανώμενα. κα-
 κείνα τῷ Σκυθῶν Ἀλεξάνδρου. ἡ πη-
 γυμνίας μὲν Ἰσθμοῦ, πρὸς μεσημβρίαν
 ἠλαμνων λυομνίας ἡ, ἐχώρην πρὸς ἄρ-
 κτον, ἀκέραιος τὸ σῶμα, καὶ ἔχ ὡσπερ
 νυκτὶ κείμενος. τὸ γὰρ ἂν παῖδοι δεινὸν ἄν-
 θεοπος τῆς ὥρας ἐπόμνος; Ἰπὶ τε-
 λουτῆ ἡ ἡ λέξι, διαβάλλων πρὸς πόλιν
 ὡς πνιγμὸν οἰκητήριον; τὸ Ἰπὶ πᾶσιν
 ὡδὲ ἀνεφθέρξασθαι. ἀλλ' ἀνεπέτασον τὰς
 πύλας, ἀναπνύσαι δὲ λων. ποροδρα-
 μῶν ἡ τῷ Ἡρώδην, ἡ ποροδρῶν αὐτὸν,
 ἀντεφείσασθαι με, ἔφη. ἡ ὁ Ἡρώδης, ἡ
 δὲ οὐ μέλλω, εἶπε, λαμποῦς οὕτως
 ἐστάσαντα; διαλυθείσης ἡ τῆς ἀκροά-
 σεως, καλέσας ὁ Ἡρώδης τῷ ἑαυτῷ
 γνωρίμων ἡ τὸν ἐν Ἰπιδώσῃ, ἠρώτα
 ποῖος πρὸς αὐτοῖς ὁ Ἰπιδῆς φαίνοίτο.
 Σκέπῃς ἡ ἀπὸ τῷ Κορίνθου, τὸ μὲν πη-
 λὸν ἀρηνεῖναι φήσαντος, τὸ ἡ Γλάτω-
 να ζῆτεῖν, Ἰπιδῶπιων αὐτὸν ὁ Ἡρώ-
 δης, τουτῆ, ἔφη, πορὸς μηδένα εἶπης ἔ-
 φρον' σεαυτὸν γὰρ διαβάλλεις, ὡς ἀμα-
 θῶς κρίναντα ἐμοὶ ἡ ἔπου μάλλον, ἠ-
 γυμνίῳ αὐτῷ Σκοπελιανὸν νήφον-
 τα. ταυτῆ ἡ ὁ Ἡρώδης ἐχαρακτήριζε,
 καθεώρακως τὸν ἄνδρα κεκραμένῳ

ἐρμηνείαν ἐφαρμόζοντα τῇ πορὸς τὰς Ἰπιδῆτικαῖς ἐννοίας πόλμῃ. Ἰπιδῆτικῶ-

μῦθος δὲ τῷ Ἀλεξάνδρῳ πλεῖτ' ἤχων
 τ' διαλέξεως, προσήρην. Ἰππὶ ἐγίνω-
 σκεῖται ἔπειτα χαίροντα αὐτ' τῷ
 τόνῳ. ῥυθμοῖς τε ποικιλωτέροις αὐλοῦ,
 ἢ λύρας ἐσηγάγετο ἐς τὸν λόγον, Ἰππὶ
 πολὺ αὐτῷ καὶ πρὸς τὰς Ἰσχυραγὰς
 ἐδόξεν. ἢ δὲ σπουδαδεῖσα ὑπόθεσις, οἱ
 ἐν Σικελίᾳ ἠπληθέντες ἦσαν τοῖς ἐπανι-
 σαμένοις κείθεν Ἀθηναίους* τὸ ὑπὸ
 αὐτῶν ἀποθνήσκον. Ἰππὶ ταύτης τ' ὑπο-
 θέσεως, τὸ ἀρυλλῆ μῦθον κείνοι ἰκέτθ-
 σεν, Ἰππὶ τὴν γὰρ τοῖς ὀφθαλμοῖς δα-
 κρύοις. καὶ Νικία, ἢ πατρ' ἔτιως Ἀθή-
 νας οἶδας. ἐφ' ᾧ τὸν Ἀλέξανδρον φα-
 σιν ἀναβοῆσαι, ὦ Ἡρώδη, τεμμαχία σε
 ἐσμὸν οἱ Ἰφισαί πάντες. ἢ τὸν Ἡρώ-
 δην ὑπερῆδέντα τῷ ἐπαίνῳ, ἢ τ' ἐαυ-
 τῆς φύσεως χυόμενον, δοῦναι οἱ δέκα
 μὲν* σκευοφόρα, δέκα δὲ ἵπποις, δέ-
 κα δὲ οἰνοχοῖς, δέκα δὲ σημεῖον γρα-
 φέας, τὰ λαύτα εἴκοσι χρυσοῦ, πλείστον
 δὲ ἄργυριον, δύο δὲ ἐν Κολύτῃ παιδία
 ψελλιζόμενα, Ἰππὶ ἠκούσεν αὐτ' χαί-
 ροντα νέας Φαιναῖς. τοιαῦτα μὲν οὐδ'
 αὐτῷ τὰ Ἀθηνῶσιν. Ἰππὶ δὲ ἔτερον
 Ἰφιστῶν ἀπομνημονεύματα παρεδέ-
 μιν, δηλούστω καὶ ὁ Ἀλέξανδρος
 ἐν πλεόνων. οὐδὲ γὰρ ἐς πλήρες πω τῆς
 ἐαυτοῦ δόξης ἀφικταὶ πρὸς τοῖς Ἑλλη-
 σιν. ὡς μὲν δὴ σεμνῶς τε, καὶ ξυῖ ἠ-
 δοῖν διελέγετο, δηλοῦσι τῶν διαλέ-
 ξεων αἰδέ. Μαρσύας ἦρα Ολύμ-
 που, καὶ Ολυμπος τῆς αὐλεῖν. ἔ πα-
 λιν, Ἀράβια γῆ, δένδρα πολλὰ, πε-
 δία κατὰ σκία, γυμνὸν οὐδὲν, τὰ φυ-
 τὰ, ἢ γῆ, τὰ ἀνθῆ. οὐδὲ Φύλλον Ἀρά-
 βιον κίβαλεῖς, ἔδὲ κάρφος ἀπορρίψας οὐδὲν, κείν Φυέν. ποσὺ τὸν ἢ γῆ πρὸ τοῖς

ἰσ. πρ

ἰσ. καί π.

ἰσ. σκευο-
φόρος

ostendens Alexandro sonoram dif-
 fertationis pronunciationem, in al-
 tum sustulit. postea cum cum ma-
 ximè eiusmodi tono gaudere ani-
 maduerteret, modulos magis varios
 quam in tibia & lyra, in sermonem
 induxit: quandoquidem multus ipsi
 in commutationibus orationis vi-
 sus erat. Ceterùm causa sedulò elab-
 orata hæc fuit: Coniuncti in Sicilia
 fuerant, quòd ab ipsis interficerentur
 Athenienses, inde rebellionem excitan-
 tes. in hac controuersia peruaga-
 tum illud supplex petiit, atq; oculis
 lacrymis rigatis, *Ne Nicia, ne pa-
 ter, sic Athenas nosti!* super hoc, A-
 lexandrum aiunt exclamasse: *O
 Herodes, frustra es particula tui, quot-
 quoti Sophista, sumus.* tum Herodem
 mirum in modum hac laude gaudi-
 um ferunt, & naturæ suæ obsecu-
 tum Alexandro largitum fuisse, de-
 cem baiulos, decem equos, de-
 cem pincernas, decem notarū mini-
 stros, viginti auri talenta, magnam-
 que argenti vim; binos è Colyto-
 pufos balbutientes; quia ipsum au-
 dierat nouis oblectari vocibus. hæc
 igitur sunt quæ Alexandro Athe-
 nis contigerunt. quoniam verò e-
 tiam aliorum Sophistarum memo-
 randa dicta apposui; declaretur quo-
 que Alexander ex pluribus: neque
 enim ad summum gloriæ suæ api-
 cem apud Græcos peruenit. quàm
 certe grauiter, & cum voluptate
 differeret, hi sermones indicant:
*D Marsyas Olympum amabat, & O-
 lympus tiliarum studiosus.* Et rursus:
*Arabia terra, arbores multa: campi
 umbrosi, nudum nihil; stirpes, terra, flo-
 res: neque folium Arabicum deiicies,
 neque festucam vllam ibi natam detur-
 babis: usque adeo felix est solum circa*

B

C

D

cultus labores. & iterum, Vir pauper ex
 Ionia. Ionia vero Graci sunt, qui habi-
 tarant in Barbarorum regione. hanc au-
 tem dicendi formam Antiochus ca-
 uillans, atque ipsum despuens, vt
 delicias agentem in lepore voca-
 bulorum, cum Antiochiam venif-
 set, ita disseruit, Ionia, Lydia, Mar-
 sya, Moria (seu fatuitates) date
 Questiones. quidnam vero in de-
 clamatione esset eximium, in his
 quidem patefactum est; at in aliis
 quoque controuersis ostendatur. B
 etenim enatrans Periclem bello in-
 cumbere hortantem, ac post ora-
 culum, in quo Pythius ait se & vo-
 catum, & non vocatum, Laceda-
 moniis auxiliaturum, sic occurrit
 oraculo: Sed si Pythius pollicetur,
 inquit, auxilium Spartanis, mentitur:
 ita ipsis etiam Tegeam promiserat. In
 medium vero producens consulen-
 tem Dario Istrum iungere ponte,
 Subterfluat tibi (inquit) Scytharum Ister:
 at si leniter fluens exercitum traduxe-
 rit, honora fluuium, ex ipso bibens. Ar-
 tabazum autem inducens Xerxi dis-
 suadentem secundum militare in Grae-
 ciam, ita breuiter effatus est, Res
 quidem Persarum eiusmodi sunt tibi in
 regione manenti: Res vero Gracorum
 ita ferme se habent: Mare angustum,
 & amentes viri, inuidique Dei. de in-
 de agrotantes in campis, ad mon-
 tes commigrare virgens, sic de na-
 tura disseruit; Vniuersitatis etiam o-
 rificus videtur mihi campos e viliori ab-
 iectiorique materia constantes depres-
 sisse humi; & montes vt dignitate pre-
 se ferentes sustulisse. hos primum Sol
 salutat, vltimosque deserit. quis locum
 non amet, dies longiores habentem?
 Doctores Alexandro fuere, Pha-
 μοτέρα υλης, ρίψαι κατω, επαίραν ὃ τὰ ὄρη ὡσπερ ἀξιώματα. ταῦτα περὶ τα
 μὲν ἥλιος ἀσπάζεται, τελευτᾷα ὃ, ἀπολείπει. τίς οὐκ ἀγαπήσῃ τόπον, μα-
 κροτέρα ἔχοντα τὰς ἡμέρας; διδάσκαλοι τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐγβούτο, Φα-

A ἰδρωτας ὀτυχεῖ. καὶ πάλιν ἀνὴρ πένης
 ἀπ' Ἰωνίας. ἢ ὃ Ἰωνία, Ἐλλωές εἰσιν,
 οἰκήσαντες ἐν τῇ βαρβαρίῳ. ἢ ὃ ἰδέαν
 ταύτην διαποδαζῶν ὁ Ἀντίοχος, ἔ δια-
 πύων αὐτὸν ὡς τρυφῶντα ἐς πλεῖν ἢ
 ὀνομάτων ὠραν, ὄφελθῶν ἐς Ἀντιό-
 χαν, διελέχθη ὡδε. Ἰωνία, Λυδία,
 Μαρσύαι, Μωρία, ὁδοτε προβλήμα-
 τα. τὰ ὃ ἐν τῇ μὲν πλεονεκτήματα,
 δεδήλωται μὲν ἔ ὃπὶ τούτων, δηλού-
 ὠν ὃ ἢ ἐπ' ἄλλων ὑποδέσεων. διεξιῶν
 μὲν γὰ * Περικλέα Κελεύον-
 τα ἔχεσθαι ἢ πολέμου, ἢ μὴ ἢ χροσμον,
 ἐν ὃ ἢ καλούμενος, ἢ ἀκλήτος ὁ Γύ-
 διθ, ἔφη, τοῖς Λακεδαμονίοις συμ-
 μαχήσῃν, ὡδε ἀπὴντισε τῷ χροσμῷ.
 ἄλλ' εἰ ὑπαγείται φησι τοῖς Λακεδα-
 μονίοις ὁ Πύδιος βοηθήσῃν, ψάδετα.
 οὕτως αὐτοῖς καὶ Τέγαι ἐπιγείλατο.
 διεξιῶν ὃ τὸν Ξυμβελεύοντα τῷ Δα-
 ρείῳ ζύξαι τὸν Ἰσθρον, ὑπορρείτω τοι ὁ
 Σκυθῶν Ἰσθρος. καὶν ὄροις ἢ στραπὴν
 διαζάγη, ἡμῆσον αὐτὸν, ἔξ αὐτῶν.
 τὸν δὲ Ἀρτάβαζον ἀγωνίζομενος, ἢ ἀ-
 παρορβύοντα τῷ Ξέρξῃ μὴ γὰρ δούτρων
 στραβῶν ἐπὶ πλεῖν Ἐλλάδα, ὡδε ἐβρα-
 χυλόγησε. τὰ μὲν δὲ Περσῶν, τοιαῦτα
 τοι βασιλεῦ καὶ χώραν μένοντι. τὰ δὲ
 Ἐλλωῶν, τῇ δέπη. θάλαττα σενή, καὶ
 ἀνδρες ἀπονενομημένοι, ἢ θεοὶ βάσκα-
 νοι. ἔδῃ ὃ ἐν τοῖς πεδίοις νοσοῦντας, ἐς
 τὰ ὄρη αὐ οἰκίζεσθαι σαβῶν, ὡδε ἐφυ-
 σιολόγησε. δοκεῖ δὲ μοι ἢ ὁ τῆ παντὸς
 δημοκρῶς, τὰ μὲν πεδία, ὡσπερ ἀπ-
 ὄρη ὡσπερ ἀξιώματα. ταῦτα περὶ τα
 μὲν ἥλιος ἀσπάζεται, τελευτᾷα ὃ, ἀπολείπει. τίς οὐκ ἀγαπήσῃ τόπον, μα-
 κροτέρα ἔχοντα τὰς ἡμέρας; διδάσκαλοι τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐγβούτο, Φα-

βωρινός τε, κὺ Διονύσιος. ἀλλὰ Διονυσίου μὲν, ἡμιμαθῆς ἀπῆλθε, μεταπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς πατρὸς νοσηνός, ὅτε δὴ καὶ ἐτελεύτα. Φαβωρίνου δὲ, γησιώτατα ἠκροάσατο. ἄρ' οὐ μάλιστα, καὶ πλὴν ἰδέαν τῆς λόγου ἔασασε. τελευτήσας ὧν Ἀλέξανδρος ὁ μὲν, ἐν Κελτοῖς Φασιν, ἐπὶ Ἰππὸν σέλλοντα. οἱ δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, πεπωμένον τῆς Ἰππὸν σέλλου. καὶ ὁ μὲν, ἐξ ηκοντούπλου, ὁ δὲ, καὶ ὀκτώ. καὶ ὁ μὲν, Ἰππὸν ἠφ' οἱ δὲ Ἰππὸν θυγατρὸς ὑπὸ ὧν οὐδὲν δὶρ ὧν λόγου ἄξιον.

ΟΥΑΡΟΣ.

Αξιούδω λόγου Οὐάρου ὁ ἐν τῷ Πέργῃ. Οὐάρου πατὴρ μὲν, Καλλικλῆς ἐχρύετο, ἀνὴρ ἐν τοῖς δυνατωτάτοις τῶν Περγῶν. διδάσκαλος ἦ, Κοδραπίων ὁ ὑπάτος, αὐτοχεδιάζων ἰατρικῆ καὶ ὑποθέσει, ὅτι Φαβωρίνου ὑπὸν Ἰφιδίου. πελαργὸν ἦ τὸν Οὐάρου οἱ πολλοὶ ἐπωνόμαζον, διὰ τὸ πυρρὸν τῷ ῥινός, ὅτι ῥαμφῶδες. καὶ τῆς μὲν ὡς ἐκ δόξης ἠσείζοντο, ἐξ ἑστὶ συμβαλεῖν ταῖς εἰκόσιν, αἱ ἀνάκειντο ἐν τῷ τῷ Περγῆας ἱερά. ὁ δὲ χαρακτηρὶ τῆς λόγου, τοιοῦτος. ἐφ' Ἐλλησποντον ἐλθὼν, ἵππον αἰτεῖς. ἐπ' Ἀθῶν ἦ ἐλθὼν, πλῆσαι θέλεις. ἐκ οἴδας ἀνδροπελας ὁδοῖς; ἀλλ' Ἐλλησπόντιω γλυφὸν ὀλίγην Ἰππὸν βαλὼν, ταύτην οἶδ' οἱ μὲν, τῶν ὀρθῶν μὴ μὲνόντων; ἐλέγετο ἦ ἀπαγγέλλου ταῦτα λαμπερῶς τῇ φωνῇ, ὅτι ἠοικημύνη. ἐτελεύτα μὲν οὐκ οἴκοι, οὐκ ἠπὸ Γηράσκων, ὅτι ἐπὶ πασι. καὶ ἦ ἀπ' αὐτῶν ἄξιος δὶ δόκιμον, πάντες ἐν τῇ Πέργῃ.

ἴσ. πούτως

A uorinus & Dionysius : sed à Dionysio semidoctus abiit , à patre ægrotante reuocatus , tum cùm ille vitam finiit. verùm Phauorinum potissimum auscultauit , à quo maximè dicendi formam est consecutus. ceterùm quidam Alexandrum è viuis excessisse aiunt apud Celtas , adhuc literas conscribentem ; alij in Italia , cùm à scribendo abstinuisset , eundem alij iam sexagenarium obiisse dicunt : alij annos adiiciunt octo. nonnulli filium reliquisse , quidam filiam ferunt , de quib. nihil memoria dignum comperi.

VARVS.

Varus Perga oriundus sermone est honorandus. huic pater fuit Callicles , vir inter potentissimos Pergæos ; præceptorem habuit Codrationem Consulem , qui generales controuersias ex tempore proferebat , & Phauorini more Sophistæ munus obibat. Ciconiam multi Varum cognominabant , quia rubram narem habebat , & rostri instar. & quod in hoc non abs re vrbane iocarentur , ex imaginibus coniectere licet , quæ in Pergææ fano sunt erectæ. Orationis eius character eiusmodi est : *Ad Hellepontum profectus , equum petis : ad montem Arbo pergens , nauigare vis. vias , mi homo , non tenes ? sed Helleponto exigua terra super iniecta , hanc tibi manere existimas , montibus non permanentibus ?* Porro hæc enunciare clara voce dicebatur , & exercitata. ceterùm domi fato functus est , nondum senescens , & liberis superstite. omne autem posterum genus celebre ac probatum est Pergæ.

HERMOGENES.

Hermogenes, quem Tarfi tulerunt, quindecim annos natus, eò usque prouectus est claritatis ac celebritatis inter Sophistas, vt etiam Imperatori Marco audiendi desiderium excitauerit. perrexit ergo Marcus ad auscultationem; & co-differente, gaudio affectus est: & ex tempore declamantem admiratus, præclara ipsi munera largitus est. Cùm autem virilem ætatem attigisset, hoc priuatus est habitu, nullo manifesto morbo; unde iocandi occasionem inuidis exhibuit: etenim dictitabāt sermones omnino, ex Homeri sententia, volucres esse: Hermogenem quippe eos, tanquam alas amisisse. Et Antiochus Sophista aliquando, ipsum cauillando, *Hic*, inquit, *Hermogenes, inter pueros quidem senex; inter senes verò puer.* Orationis idea, quam affectauit, eiusmodi fuit: nam cùm differeret coram Marco, *Ecce tibi, Rex*, inquit, *rhetor institutoris egens: orator ætatem expectans.* & alia plura dissertauit, atq; ita lepida ac scurrilia. diem obiit in ætate ingrauescente, vnus è multis existimatus. At enim in cōtemptum venit, cùm ars ipsum deseruisset.

PHILAGER.

Philager Cilix, Lolliani quidem auditor fuit, Sophistarum autem vehementissimus, maximèque iracundus. Enimvero dormitanti aliquando auditorem colaphum impregisse dicitur. is præclaro quodam naturæ impetu ab adolescentia vsus, ne tum quidem, cùm senior extitit, ab ea destitutus est: sed tantos fecit

A

ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ.

Ερμολύτης δὲ, ὃν Ταρσοὶ ἠέγγαν, πεντεκαίδεκα ἐπὶ γέγονας, ἐφ' ἕτω μέγα πρὸς τῆς τῶν Ἑφιστῶν δόξης, ὡς καὶ Μάρκῳ βασιλεὶ πρᾶγμα ἔρατα ἀκροάσεως. ἐβάδισε γοῦν ἐπὶ πλὴν ἀκρόασιν αὐτῷ ὁ Μάρκος· καὶ ἦδη μὲν διαλεγόμενος· ἐθαύμαζε τὸν σχεδίαζοντος. δῶρας δὲ λαμβάνων ἐδωκεν. ἐς τὸν ἀνδρας ἦκων, ἀφῆρέθη πλὴν ἕξιν ὑπὸ ἑδεμίας φλυεραῖς νόσου. ὁ δὲν ἀσεισμιεὶ λόγον παρέδωκε τοῖς βασικανοῖς. ἔφασαν γὰρ τῶν λόγων ἀτεχνῶς καθ' Ὀμηρον πρὸς ἑνταῦθα. ἀποβεληκέναι γὰρ αὐτῷ τὸν Ερμολύτην, καθάπερ πλεονά. καὶ Ἀντίοχος ὁ Ἑφιστῆς ἀποσκώπτων ποτὲ ἐς αὐτὸν, εἶπεν, Ερμολύτης, ὁ ἐν πασι μὲν γέρων, ἐν τῷ γέροντι, παῖς. ἢ τὸ ἰδέα, ἡ δὲ ἐπετῆδ' αὐε, τοιαύτη τις ἡ. ἐπὶ γὰρ τῷ Μάρκου διαλεγόμενος, ἰδοὺ σοι, εἶπεν, βασιλεῦ, ῥήτωρ παιδαγωγῶδ' ἀεὶ μῦθος· ῥήτωρ ἡλικίαν πειμνῶν. καὶ πλείω ἔτρα διήχθη, καὶ ὡς βωμολόχα. ἐτελεύτα μὲν οὐκ ἐν βασιλείᾳ, εἰς δὲ τῶν πολλῶν νομιζόμενος. κατεφρονήθη γὰρ, ἀπολιπούσης αὐτὸν τῆς τέχνης.

D

ΦΙΛΑΓΡΟΣ.

Φίλαγρος δὲ ὁ Κίλιξ, Λολλιανὸς μὲν ἀκροατὴς ἐχρῆτο, Ἑφιστῶν δὲ θερμότητος, καὶ ἐπιχολώτατος. λέγεται γὰρ δὴ νυσάζοντά ποτε ἀκροατῶν ἐπὶ κόρης πληῖσαι. καὶ ὀρμῆ δὲ λαμβάνων ἐν μείρακιον χησάμενος, οὐκ ἀπελείφθη αὐτῆς οὐδ' ὅπουτ' ἐγήρασκεν. ἀλλ' οὕτω ἡ ἐπέδωκεν,

ὡς καὶ γῆμα ἔδιδασκάλου νομιδῆ-
 ναί. πλείοις δὲ Ἰπμιξας ἔθνεσι, ἢ
 δοκῶν ἄριστα μεταχειρίζεσθαι τὰς ὑ-
 ποδείξεις, οὐ μετεχειρίσατο Ἀθῶνῶν
 εἰς πλὴν αὐτῶν γολλῶ, ἀλλ' εἰς ἀπέχθαι
 Ἡρώδη κατέστησεν ἑαυτῶν, καὶ ἀπὸ
 τούτου ἀφικμένῳ. ἐβαδίζε μὲν γὰρ
 δειλῆς ἐν Κεραμικῶ μὲν τεπέρων,
 οἷοι Ἀθῶνῶν ὅτι ἔστι βφισαὶ θη-
 ρύοντες. ἰδὲν ἢ νεανίαν ἐν δεξιάς ἀ-
 ναστρέφοντα μὲν πλόνων. σκώπιδαι
 πρὸ αὐτῶν δόξας, ἀλλ' εἰ σὺ, ἔφη πῆς;
 Ἀμφικλῆς ἐγὼ, ἔφη, εἰ δὴ τὸν Χαλ-
 κιδέα ἀκοίης ἀπέχου τοίνυν, ἔφη, τῶν
 ἐμῶν ἀκροάσεων. οὐ γὰρ μοι δοκεῖς ὑ-
 γαίνην. τῆς δὲ ἐρομῆς, πῆς ἢ ὧν ταῦτα
 κηρύττης; δὲνὰ πάραν ἢ δὲ Φίλαργος,
 εἰ ἀγοεῖται ποί. ἐκ Φίλαργος ἢ αὐτῶν ῥήμα-
 τος ὡς ἐν ὀργῇ διαφυγόντος, λαβόμε-
 νος ὁ Ἀμφικλῆς. ἔ γὰρ δὴ ἔτυχε
 τῶν Ἡρώδου γνωρίμων πλὴν περὶ τῶν
 Φερόμδου, ὅρα πνι τῶν ἐλλογίμων
 τῶν εἰρη, ἔφη; ἔ ὅς, ὅρα Φίλαργος.

ἰσ. παρονία αὐτῆ μὲν δὴ ἢ* ὁμοίμα, ἐς τὰ τοιαῦ-
 τα περὶ τῆς ἢ ὑπεραίας μαθῶν τὸν
 Ἡρώδου ἐν περὶ τῆς διατώμδου,
 γράφει περὶ αὐτῶν Ἰπμιξῶν, καὶ ἀ-
 πλομενος τῶν ἀνδρῶν ὡς ἀμφοῦτος τῶν
 τῶν ἀκροατῶν κόσμος. ἔ ὁ Ἡρώδης, δ-
 κείς μοι, ἔφη, ἔ καλῶς προοιμιάζεις,
 ἐπιπλήτων αὐτῶν ὡς μὴ κτωμῶν ἀ-
 κροατῶν δυνοίαν, ἢ προοίμιον ἢ γαῖας
 γρη τῶν ἐπιδείξεων. ὁ δὲ, ὡς περ οὐ ξυ-
 νειὶς ἔ ἀνίγματος, ἢ ξυνειὶς μὲν, ἐν
 γέλωπι ἢ τῶν Ἡρώδης γνώμην βήπισιν
 ἔσαν πδέμενος, ἐν βύσθι τῶν ἐπιδείξεως,
 ὅρα γὰρ ἐς ἀκροατῶν δυνοίς, ὡς γὰρ τῶν περὶ
 σβυτέρων ἢ κούον. περὶ κρῆσε μὲν

A progressus, ut schema siue exem-
 plar magistri dicendi haberetur.
 iam verò cum plurimis nationibus
 conuersatus, & optimè controuer-
 sias tractare visus; Athenis profes-
 sus non est in auditorio suo, sed
 in similtatem venit cum Herode
 quod inde profectum est: si quidē
 crepusculo in Ceramico cum qua-
 tuor ibat, quales Athenis sunt qui
 Sophistas venantur: & intuitus a-
 dolescentulū à dextris se cum plu-
 ribus conuertentem, cauillis incef-
 si ab eo ratus ait; *At quisnam, es tu?*
Amphicles ego (inquit) *si modo Chal-*
cidensem audis. Abstine igitur (inquit)
ab auscultationibus meis. non enim mi-
hi videris sanus. hoc verò interro-
gante, Quis verò es, qui hac predi-
cas? *Gramia paterer* (inquit Phila-
 ger) *si ignorarer alicubi.* Tum Amphi-
 cles iplo ex amica voce, quæ ut per
 iram effuderat, deprehenso: etenim
 ex Herodis familiaribus eum primò
 fuisse constabat; *Apud quem eruditum*
hoc dictum est? inquit. ille subiecit,
 C *Apud Philagrum.* Hoc sane diuerbiū
 hucusque proiectum est. Postero
 autem die cū didicisset Herodem
 in suburbano commorari, litteras
 ad eum scripsit, quibus illum per-
 stringit, quòd auditorum mode-
 stia nullā haberet curam. tūm He-
 rodes: *Videris* (inquit) *mibi non præ-*
clare exordiri. increpans ipsum quòd
 auditorum beneuolentiam sibi non
 D compararet, quam exordium Speci-
 minum ducere oportet. ille tanquā
 nō percepto grifo, aut percepto qui-
 dem, sed risui & ludibrio habita He-
 rodis optima mēte, excidit opinio-
 ne, in speciosa oratione, cū ad au-
 ditores beneuolos accessisset; nam
 ut à veteribus accepi, offendit sermo

iuuenilem sonoritatem præ se fe-
rens, & notiones venatus, quinetiã
visus est iuuenilis. etenim permix-
tus fuerat Atheniensium elogiis mu-
lieris luctus: quæ ipsi in Ionia mor-
tua erat. hanc autem declamatio-
nem sic cautè instituerat. suscepta
ac decertata ab eo cõtrouersia fuit
in Asia, eiusmodi, *Deprecantes non-
vocatorum societatem & opem.* hanc
editam iam causam memoriæ com-
mendauerat: sed enim percelebris
ob vim memoriæ extitit. cum ad
Herodem rumor hic peruenisset,
quod Philager prius definitas caus-
as ex tempore ageret: eas verò quæ
secundo terminatæ erant, non item;
sed prisca meditaretur, & à se prius
prædicta: proposuit ipsi Non vo-
catos istos: cum autem extempo-
ranea dictione vti videretur, vicif-
sim legebatur declamatio deinde
magno tumultu multoque risu in
auscultatione excitato; Philargus
clamans & vociferans; quod gra-
uia & indigna pateretur, dum à suis
arceretur; non euitauit culpam, quæ
iam fidem fecerat. hæc igitur in
Agrippio sunt peracta. intermissis
circiter quatuor diebus ad artificum
prætorium aduenit, quod ædifica-
tum erat iuxta Ceramicas portas,
non longe ab equitibus. ibi cele-
berrima actione exhibens Aristo-
gitonem accusare volentem De-
mosthenem quidem quod Medis
faueret, Æschinem autem, quod
Philippo palparetur, pro quibus se
inuicem accusauerat, præclusa pro-
nunciatio est præ iracundia spiri-
tu vocali natura vocem obscuran-
te & intercludente in biliosis. cha-
racter Philagri orationum in dis-

πνύματος. χρόνω μὲν οὐκ ὑστερον ἐπεβάτθισε ἔκτ' πλὴν Ρώμῃ θρόνον. Ἀθή-
νησι δὲ ἀπηνέχθη, δι' αὐτὴν εἰρηνα αἰτίας. χραρακτὴρ τῆς Φιλάγρου λόγων ὁ μὲν

A ἡ διάλεξις νεαροῦ γῆς δόξασα, καὶ ἐ-
σπασμένη τὰς ἐννοίας. ἐδόξε δὲ καὶ μει-
ρακίωδης. γυναικὸς γὰρ ἀρῆος ἐγκα-
τεμέμικτο τοῖς Ἀθηναίων ἐγκωμίοις,
τεθνεώσης αὐτῆς ἐν Ἰωνίᾳ. ἢ δὲ μὴ γέτω
οὕτως ἐπεβλάθη. ἠγωνισθὲν πρὸς αὐτῆς
καὶ πλὴν Ἀσίᾳ ὑπόθεσις, οἱ ἄλλοι τού-
μοι δὲ τῆς ἀκλήτων συμμαχίαν. ταύ-
της ἐκδεδομένης ἤδη τῆς ὑποθέσεως,
μνήμη ξυελέξατο. ἔκτ' δὲ ἐκ δίδο-
κμηκῶς ἐν αὐτῇ ἐτύχανε. λόγου δὲ
ἠκούσας ἐς τὸν ἀμφὶ τὴν Ἡρώδην, ὡς ὁ
Φίλαγρος τὰς μὲν πρότερον ὀρεζόμε-
νας ὑποθέσεις αὐτοχρηδίαζοι, τὰς δὲ,
δύττερον ἐκέπ, ἀλλ' ἔωλα μὴ εἰδῆν, καὶ
ἐαυτῷ περὶ τῆς ἀκλήτων, περὶ βαλὸν μὲν
αὐτῶν τοῖς ἀκλήτοις τούτοις, δοκοῦντι δὲ
δοτοχρηδίαζην, αὐτανεγνώσκετο ἡ με-
λέτη. δορὺ βαλὸν πολλὰ, καὶ γέλωτος πλὴν

C ἀκρόασιν καταχρόντος, βουὴν ὁ Φίλα-
γρος, καὶ κεκραγῶς, ὡς δὴ ἀπάχοι, τῆς
ἐαυτῷ εἰργάμενος, οὐδέφυγε πλὴν ἤδη
πεπεσθυμένῃ αἰτίας. ταῦτα μὲν οὐκ
ἐν τῷ Ἀγριππείῳ ἐπεράχθη. διαλι-
πὼν δὲ ἡμέρας ὡς τέτταρας, ἔφηλθεν
ἐς τὸ τῆς τεχνιτῶν βυβλίον, ὃ δὲ
ἠκοσθῆν δὲ τὰς τῆς Κεραμικοῦ
πύλας, οὐ πόρρω τῆς ἰππέων. διδοκ-
μώτατα δὲ ἀγωνισθῆν τὸ Ἀριστογί-
τον, τὸν ἀξιοῦντα κατηγορεῖν τῆς μὲν
Δημοσθένους μνησίου, τῆς δὲ Αἰγίνης Φι-
λιππίου, ὑπὸ ὧν καὶ γεγραμμένοι
ἀλλήλοισ ἐτύχανον, ἐσβέθη τὸ φέ-
μα ὑπὸ τῆς γῆς, ἐπισκοποῦντος Φύσθ
τοῖς ἑπιχόλοις τῆς Φωνίᾳ τῆς Φωνητικῆς

ἐν ταῖς διαλέξεσι τοιοῦτος. εἶτα οἷε
 ἡλιῶν ἐσπέρα φθονεῖν, ἢ μῆεν αὐ-
 τῷ εἰ πῶς ὄσιν ἄσῆρ ἄλλος ἐν οὐρανῷ;
 οὐχ οὕτως ἔχῃ τὰ τῆς μεγάλου τούτου
 πυρός. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖ ἔ ποιητικῶς
 ἐκάστῳ διανέμειν. τοῖ μὲν ἄρκτον δι-
 δάμι, λέγοντα, τοῖ δὲ μεσημβρίαν, τοῖ
 δὲ ἐσπέραν. πάντες δὲ ἐν νυκτί. πάντες,
 ὅταν ἐγὼ μὴ βλέπωμαι. ἡέλιος δὲ ἀ-
 νόρσσε, λιπῶν ὠκεαλλέα λίμνῳ,
 καὶ ἀσέρες οὐδαμοῦ. πῖνες δὲ οἱ τῆς με-
 λέτης αὐτῷ ῥυθμοὶ ἦσαν, δηλώσῃ τὰ
 πρὸς εὐδὲ ἀκλήτοις εἰρημύα. ἔ γὰρ καὶ
 χαίρην αὐτοῖς ἐλέγετο. φίλε, τίμερον
 σε τεθέαμαι, ἔ τίμερῳ ἐν ὄπλοις, καὶ
 μὴ ξίφοις, μὴ λαλεῖς. ἔ πῶ δὲ τῆς
 ἐκκλησίας μόνῳ οἶδα Φιλίαν. ἀπτε
 οὐδ' ἄνδρες φίλοι. τῆς γὰρ ὑμῶν τη-
 ρῆμῳ τὸννομα. καὶ δειδῶ μὲν ποτε
 συμμάχων, ἐφ' ὑμᾶς πέμψομαι. εἰ-
 πατ' δὲ πᾶ. * μέγιστος μὲν ἔν ὁ Φίλα-
 ρος μετρίως μείζων. πῶ δὲ ὄφρῳ, π-
 κρός, καὶ τὸ ὄμμα ἐπιμοσ, καὶ ἐς ὄργῳ
 ἐκκλησιῶναι πρόθυμος. ἔ τὸ ἐν αὐτῷ
 δύστροπον, οὐδ' αὐτὸς ἠγνόφ. ἐρομῆρου
 γουῶ αὐτὸν ἐνὸς τῆς ἐπαύρου πῆ μα-
 δῶν, παιδοδύφια οὐ χαίρῃ; ὅπ, ἐφῆ, ἔδὲ ἐμαυτῷ χαίρω. ὀποθαεῖν δὲ αὐ-
 τῷ ἔ μὲν, ἐν θαλάτῃ. ἔ δὲ, ἐν Ἰταλία, ὅρα ὡσῶτον γῆρας.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ.

Αριστίδῳ δὲ τὸν εἶτε Εὐδαίμονος, εἶ-
 τε βιδαίμονα, Ἀδριανοὶ μὲν, ἠώεσαν.
 ἔ δὲ Ἀδριανοὶ, πόλις οὐ μεγάλη ἐν
 Μυσοῖς. Ἀθῶναι δὲ ἠσκησαν καὶ πῶ τῆς
 Ἡρώδου ἀκμῆν. καὶ τὸ ἐν τῇ Ἀσία Πέρ-
 γαμον, καὶ πῶ Ἀριστοκλέους Γλώπῃαν.
 νοσῶδης δὲ ἐκ μείρακίς γυρόμυρος, ἐκ

A fertationibus quidem eiusmodi est,
 Deinde putas Solem Vespero invidere,
 aut cura ipsi esse, si quæ stella alia in
 celo est? non ita se habent res ingenis
 huius ignis. nam videtur mihi etiam poë-
 tico more sic loqui: Do tibi Septentrio-
 nem: tibi Meridiem: tibi Vesperum.
 omnes autem in nocte: omnes, cum ego
 non videor.

B Sol pulcra capit lucere palude relicta.
 Et stella nullibi. quinam verò ipsi
 declamationis quoque moduli fue-
 rint, quæ ad Non-vocatos dicta
 sunt, ostendent: etenim etiam ip-
 sis gaudere dicebatur: Amice hodie
 te contemplatus: ἔ hodie in armis:
 sum, ἔ cum ense. non loqueris. ἔ so-
 lam novi amicitiam à concione contra-
 ctam: valete ergo amici viri. hoc quip-
 pe vobis nomen seruamus: at si quando
 auxiliatoribus eguerimus, ad vos mit-
 temus. dicite verò vbinam. Ceterum
 mole quidem Philager mediocri
 maior fuit: supercilio seuerus: in-
 tuitu promptus: ad iram valde pro-
 cliuis. ac morum suorum peruer-
 sitatem ne ipse quidem ignorabat,
 itaque rogante ipsum vno e sodal-
 libus, Quid causæ esset cur puerorū
 educatione non gauderet: Quia, in-
 quit, ne meipso quomq. gaudeo. quidam
 eum in mari obiisse tradūt: alij in Ita-
 lia, cum primū senescere inciperet.

D

ARISTIDES.

Aristidem siue Eudæmonis. i. bea-
 ti filium, siue beatum: Adriani qui-
 dem protulerunt. (ea verò vrbs est
 non magna apud Mysos.) Athenæ
 autem exercuerunt, eo sermonis vi-
 gore quo Herodes valebat: & Per-
 gamū Asiæ oppidum, iuxta Aristo-
 clis linguam. ac licet aduersa valetu-
 dine ab adolescentia esset, laborem

tamen non fugit. genus porro morbi, & quod nerui ipsi cohorrui-
 sent, ipsemet in libris sacris com-
 memorat. illi autem libri commen-
 tatorum diariorum rationem ipsi
 aliquam continent. atqui diaria bo-
 ni magistri sunt de quavis re bene
 differendi. Cùm vero ad dicendum
 ex tempore, natura minimè pro-
 pensus esset, accurato orationum
 generi sedulam operam dedit: &
 ad antiquos, animi oculos conuer-
 tit: in grandi & vberè dicendi cha-
 ractere præpolluit, ieiunæ orationis
 tenuitate exempta. Aristidis pere-
 grinationes non multæ fuerunt:
 neque enim ad multorum gratiam
 differebat; neque animi æstum re-
 tinebat aduersus eos, qui cum lau-
 datione non auscultabant. Gentes
 vero quas adiit, sunt Italia, & Græ-
 cia, & Ægyptus quæ iuxta Delta ha-
 bitatur. Æream ipsi statuâ erexerunt
 in foro Smyrnenfi. quod autem e-
 tiam Smyrnæ conditor celebrètur,
 non superba laus est, sed æquissima
 & verissima. nam urbem hanc ter-
 ræ motibus & hiatibus deletam,
 ad eò grauitèr deplorauit apud Mar-
 cum, vt in alia quidem parte lamen-
 tationis Imperator sæpe ingemue-
 rit: sed in hoc loco, *Fauoniâ ipsam
 desertam perflant*: lacrymas quoque
 libro infuderit; & restaurationi vr-
 bis Aristidæ impulsu annuerit. ve-
 rùm antea Aristides Marcum in Io-
 nia conuenerat. nam vt à Damia-
 no Ephesio audiui, per tres dies
 iam Imperator Smyrnæ moratus
 erat: atque Aristidem nondum co-
 gnoscens, interrogabat Quintillios,
 nunquid in eorum qui salutauerant
 cœtu, despectus ipsi vir fuisset? hi
 verò neq; ipsi eum conspexisse asse-
 ruerunt: alioquin enim minimè tuisse

εαμνός αυτώ ο ανήρ είν. οί γ, ουδέ αυτοι έφασαν έωρακέναι αυτον. ου γδ αν

A ήμνήσε τ' πορείν. πλώ μέν ουώ ιδέαυ τ'
 νόσου, ή όπι τά νδύρα αυτώ έπεφρίκει,
 εν ήεροίς βιβλίοις αυτός φεράζ. τά δε
 βιβλία ταύτα, έφημερίδων έπέχρ πι-
 να αυτώ* λόγον. αι δε έφημερίδες, α- γε αυτών
 γαδοί διδάσκαλοι τ'ε πωεί παντός δέ
 διαλέγεσθαι. έπι γ' ο χροιάζην μη
 έπομνήσε αυτώ τ' φύσεως, ακριβείας
 έπεμνήθη. ε' πωός εδύ παλαιούς έ-
 βλεψεν, ήκανώς τε τώ γονίμω ήχουσε,
 B κουφολογίωυ έξελών τ'ε λόγου. έπα-
 δημίαι γ' Αρειείδου, ου πολλά. ουτε
 γ' ές χείρ τ' πολλών διαλέγετο, έτε
 ήκράτει χολής έπι τοίς μη ξυώ έπαί-
 νω ακροωμένοις. α' δε γε έπήλθεν έθνη,
 Ιταλοί τε είσι, ή Ελλάς, ή ή πωός τώ
 Δέλτα κατωκισμένη Αίγυπτι. οι
 χαλκουώ έσησαν αυτον έπι τ' ήτ' πλώ
 Σμύρναν άγοράς. οικισήν γ' ε' τ' Αρι-
 σείδωυ τ' Σμύρνης, ουκ δλαζών έπαί-
 νος, άλλα δικαιότατός τ', ή δηδέσαστος.
 C πλώ γ' πόλιν ταύτην αφανισείσαν
 υπό σφισμών τε, ε' χασιμάτων, ουπω ή
 ώλοφύρατο πωός τον Μαρκον, ως τή
 μηδ' άλλη μονωδία, θαμά έπισενάξαι
 τον βασιλέα. έπι γ' τώ, ζέφυροι έρή-
 μω αυτώ κατ'επνέοισι, και δάκρυα
 τώ βιβλίω έπισάξαι, ξυνοικίαν τε τή
 πόλιν εκ τ' Αρειείδ' ενδοσίμων* έπινδύ
 D σαι. έτύχανε γ' και ξυπερονώς ήδη τώ
 Μαρκω εν Ιωνία Αρειείδης. ως γδ ε'
 Εφείσε Διαμανοδ' ήκουον, έπεδήμει
 μηδ' ο αυτοκράτωρ ήδη Σμύρνη τελ-
 τήν ήμέραν. τον δη Αρειείδωυ ουπω
 γινώσκων, ήρετο τοίς Κυωπλλίοις, μη εν
 τώ τ' ήτ' άσπαζομένων όμίλω π' φεω-

πρ. γει
 πινδύσαι

ᾧ δὲ ὑπεραίας τῆς Αριστείδου ἀμφοδου-
 ροφορούτες. προσέπων ἢ αὐτὸ ἄν-
 τοκράτωρ· διατῆσε, ἔφη, βραδέως εἰ-
 δομῆ; ἢ ὁ Αριστείδης, θεώρημα, ἔφη,
 ὦ βασιλεῦ, ἠγάλα· γνώμη ἢ θεώρησα
 π, μὴ ἀποκρεμαννύτω ἔστιν ἡγεῖται ὑπερ-
 δεις ἢ ὁ ἀντοκράτωρ τῶν ἡδὲ ἔσθ' ἀνδρὸς
 ὡς ἀπλοικωτάτω, ποτε, ἔφη, ἀκροά-
 σομαι σου; ἔσθ' ὁ Αριστείδης, τήμερον, εἶ-
 πε, πῶς βαλε, ἢ αὐριον ἀκροῦ· οὐ γὰρ
 ἐσθ' ἔστιν ἐμουῶτων, ἀλλὰ τῶν ἀκρεβέν-
 τῶν. ἔξέσω ἢ ὦ βασιλεῦ, ἔσθ' ἡγεῖται
 μοις ᾧ δὲ ὑπεραίας τῆς ἀκροάσεως. ἔξέσω, ἢ δὲ ὁ
 Μάρκος. δημοτικὸν γὰρ εἰπόντος ἢ τῆς
 Αριστείδου, δεδούτω ἢ αὐτοῖς ἐμβοῶν,
 ἢ κροτεῖν, ὦ βασιλεῦ, ὅποσον δυνάει.
 μειδιάσας ὁ ἀντοκράτωρ, ἔσθ' ἔφη, ἐπι-
 τοῖ κείτω. ἢ ἔγραψα τῆς μνηστειῶσαν
 ὑπόθεσιν, ἢ ἄλλοι ἄλλω φασίν. ἐ-
 κείνω γὰρ μὲν πρὸς πάντων ὁμολογεῖ-
 ται, τῆς Αριστείδου ἔστιν ἡγεῖται. ἢ ἔσθ' ὁ
 Μάρκος χηρῶσατος, πόρρωθεν τῆς Σμύρ-
 νης ἐτοιμαζούσης τῆς τύχης τῶν ἀνδρῶν
 ποιεῖται διανοικισθῆναι. ἢ ἔσθ' ἡγεῖται
 ταῦτα, ὡς οὐ γὰρ ἔσθ' βασιλέως ἀνοικήσαν-
 τος ἀπολωλῆσαν πόλιν, μὲν οὐδ' ἐδαύ-
 μασαν. ἀλλ' ὅτι αἱ βασιλεῖς τῆς ἔσθ' ἡγεῖται
 σοι φύσεως, ἢ προσεγείρη αὐτὰς ἔσθ' ἡγεῖται
 βελία, ἢ λόγος, ἀναλάμποισι μάλ-
 λον, ἢ πρὸς τὸ ποιεῖν ἢ ἔσθ' ἡγεῖται
 φέρον. Δαμιδὸς κακείνα ἀκουον, τῆς ἔσθ' ἡγεῖται
 φιστὴν τῆς διαβάλλει μὲν τοῖς αὐτο-
 χεδίοις ἐν ταῖς διαλέξεσι, θαυμάζειν
 ἢ ἔσθ' ἡγεῖται τῆς χεδιάζειν, ὡς ἢ ἔσθ' ἡγεῖται
 αὐτὸ, ἐν δωματίῳ αὐτὸ καθ' ἑαυτῶν.
 ἔξέποντες ἢ, κῶλον ἐν κῶλον, ἢ νόημα

ἢ ἔσθ' ἡγεῖται

A prætermitturos quo minus cōmen-
 darent: ac postero die redierunt ani-
 bo Aristidē stipantes. tum alloqui-
 tus ipsū Imperator, *Quare te*, inquit,
serò vidimus: subiecit Aristides, *Theo-*
rema, ὦ Rex, nos occupabat: at qui mens
 aliquid considerās ab eo quod quærit sus-
 pensa esse non debet. Exhilaratus Im-
 perator viri indole tanquam sim-
 plicissima. *Quando* (inquit) *audiam*
te? & Aristides. *Hodie* (inquit) *pro-*
pone, & *cras audies*: non enim ex iis
 sumus, qui vomunt, sed ex iis, qui ac-
 curate faciunt: *Liceat autem*, ὦ Rex,
 etiam notos & familiares interesse au-
 scultationi. *Liceat* (inquit Marcus)
 siquidem popolare est. Cū vero ad-
 didisset Aristides, *Concedatur etiam*
 ipsis exclamare, ὦ rex, & plaudere,
 quantum valent. Imperator hīc arri-
 dens, *Hoc*, inquit, *in te situm est*.
 Non adscripti controuersia, de qua
 declamationem instituerat: quan-
 doquidem alij aliam esse dicunt.
 C illud profecto ab omnibus conce-
 ditur, Aristidem optimo instinctu,
 Marco vsum fuisse, *Fortuna longe*
 antea Smyrnæ istud comparante,
 vt per talem virum vrbs restaura-
 retur. at non hæc asseruit, quasi rex
 ciuitatem dirutam non instauratu-
 rus esset; quam incolumen admi-
 raturus fuerat: verū quoniam re-
 giæ & diuinæ naturæ, si consilium
 & oratio ipsas concitet, eò magis
 relucet, & ad benignè agendum
 D cum impetu feruntur. hæc quoque
 audiui à Damiano; hunc Sophi-
 stam exagitasse quidem dicentes ex
 tempore in dissertationibus, adeò
 tamen extemporaneam actionē su-
 spexisse, vt priuatim in eo labora-
 ret in conclauī inclusus. in eo ve-
 rò dabat operam, vt membrum ex
 membro, & sententiam ex senten-
 tia reuo-

tia reuo-

ria reuolutaret; hoc autem mandentis potius quam edētis esse censeremus. etenim subita declamatio linguæ volubilis contentio & certamen est. quidam porrò Aristidem accusant, quòd exordium tralatiuum & inelegans adhibuerit actioni mercenariorum terram repetentium. namque ita ipsum hanc causam fuisse exorsum, *Non cessabunt isti homines nobis negotia faceffere.* sunt etiam qui huius viri vigore carpant in declamatione eius, qui munitio- nē Lacedæmonis deprecatur, vbi ita dictum est: *Nunquid enim in muro formidaremus, coturnicum naturam assequuti.* Reprehendunt etiam adagium vt abiectè emissum: at enim infectans Alexandrum tanquam patris grauitatem imitantem in negotiis, Patris filium esse dixit. iidem cauillum etiam accusant, quoniam Arimaspos luscus dixerat cognatos esse Philippi: eo quòd Demosthenes causam dixisset apud Græcos pro tragico Simia, & Oenomaio Aruali. at verò non ex iis Aristidem noris: imò ipsum declarat, tum Isocrates Athenienses educens è mari: & qui Callixenem carpit quòd non decem sepelierit: & deliberantes de rebus Siculis: & Aischines qui non acceperat frumentum pro Kerfoblepta: & deprecantes fœdera postquā occidissent familias; in qua maximè controuersia edocet nos, quomodo quis periculosas & tragicas notiones aggredetur. Plures quoque alias controuersias noui, in quibus hic vir eruditionem summam indicat, & vim & ingenium: vnde potius ipsum inspicere par est, quam sicubi de-

A *ἐν νοήματι ἐπανακυκλῶν. του πῶ ἢ ἡ-
ζώμεθα μασωμύς μάλλον, ἢ ἐδίον-
τος. αὐτοχέδιος ἦ, γλώττης βύροξσης
ἀζώνισμα. κατηγορεῖσι ἢ Ἐ Αρισείδε
πνές, ὡς βύτελές εἰπόντος προοίμιον ἐπὶ
τῶν μιθοφόρων τῶ ἀπαυτουμύων πλὴν
γλῶ. δὲ ξαδς γδ δὴ αὐτῶ ὑποδέσεως
ταύτης ὡδε Οὐ παύσονται οὗτοι οἱ ἀν-
δρωποι ὄρεχοντες ἡμῖν ἀτάγματα.
λαμβάνονται δὲ πνές ἢ ἀκμήσ ἔ ἀν-
δρὸς, ἢ πῶ ἔ ὄραϊσμύς τῶ τειχομὸν
τῶ Λακεδαίμονος. εἰρήν) ἢ ὡδε μὴ γδ
δὴ ἐν τείχε ἐπιπλήξαι μὲν, ὀρτύγων ἀ-
ναψάμενοι φύσιν. λαμβάνον) δὲ ἔ
ὄροιμίας, ὡς ταπεινῶς ἀποσερρίμ-
μένης. ἢ πῶ διαβάλλον γδ τῶ Αλέξαν-
δρον ὡς παρῶζοντα πλὴν ἐν τοῖς ἀτά-
γμασι δεινότητα, τῶ πατρὸς, ἔφη, τῶ παυ-
δίου εἶ). οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖσι ἔ σκώμ-
ματος, ἢ πῶ τῶν Αριμασποῦς τῶν μο-
νοματίου, ἔφη, ξυψενεῖς εἶ) ἔ Φιλίπ-
που. ὡσπερ τῶ Δημοθένοισ ἀποληγορη-
μένε τοῖς Ἑλλήσι ὑπὲρ τῶ τραγικοῦ π-
θήκε, ἢ τῶ Αρεχάε Οἰνομάε. ἀλλὰ μὴ
ἐν τούτων τῶ Αρισείδην, δηλούτω ἢ αὐ-
τῶ ὅ, τῶ Ἰσοκράτης, ὁ τῶν Ἀθηναίους ἐξά-
λων τῶ δαλαίης, ἔ ὁ ἐπιπλήξ τῶ Καλ-
λιξείνω ἢ πῶ μὴ δαπίνε τῶν δέκα,
ἢ οἱ βεβλομένοι ἀεὶ τῶ ἐν Σικελία,
D ἔ ὁ μὴ λαβὼν Αἰγίνης ὑπὲρ τῶ Κερσο-
βλέπτε τὸν σίτον, καὶ οἱ ὄραϊτουμύοι
ταῖς σπονδαῖς μὲ) τῶ κτεῖναι τὰ γλῶν ἐν
ἢ μάλισται ὑποδέσεων, ἀναδιδάσκῃ ἡ-
μαῖς πῶς δὴ πῶ ἀσφαλῶς κενιδυνδυ-
μένας τε, ἢ ἔραγιας ἐννοίας μεταχθ-
εἰσαίτω. καὶ πλείους ἑτέρας ὑποδέσεσ οἶδα, ἀπαυδεισίαν ἐν δεινυμύς τῶ ἀν-
δρὸς πύτου, καὶ ἰχμῶ, καὶ ἦθ. ἀφ ὧν μάλλ) αὐτὸν θεωρητέων, ἢ εἴπου*

καὶ ὄρεψέ τε, ἐς φιλομύθησι-
 πεισίων. καὶ τεχνικώτατος δὲ Ἰφιστῶν
 ὁ Αἰεσίδης ἐγχετο, καὶ πολὺς ἐν
 θεωρήμασι. ὅθεν καὶ τῆς σχεδίαζεν ἀ-
 πινέχθη. ὃ γὰρ καὶ θεωρίαν βούλε-
 σαι θεωράειν πάντα, ἀγρολεῖ πλε-
 γνῶμιω, καὶ ἀπαλλάττει τῆς ἐπιόμου.
 ἀποθανεῖν δὲ τὸν Αἰεσίδην ὁ μὲν,
 οἴκοι γράφοισιν. ὁ δὲ, ἐν Ἰωνίᾳ ἐπι-
 βιώσαντα ὁ μὲν ἐξήκοντα φασιν.
 ὁ δὲ, ἀγχοδ τῆς ἐβδμήκοντα.

ΑΔΡΙΑΝΟΣ.

Αδριανὸν δὲ ὁ Φοίνικα, Τύρος μὲν
 ἠύεγενεν, Ἀθῆναι ὅ ἠσκησαν. ὡς γὰρ
 τῆς ἐμαυτὸς διδασκάλων ἠκούον, ἀφί-
 κέτο μὲν ἐς αὐτὰς καὶ Ἡρόδω, φύ-
 σεως δὲ ἰσχυρὸς Ἰφιστικωτάτῳ ἐνδὲ-
 κνύμῳ, καὶ ἐπὶ ἀδελφῶν, ὡς Ἰππὶ
 μέγα ἠξοί. ἐφοίτησε μὲν γὰρ τῷ Ἡ-
 ρώδῃ, ὀκτὼ καὶ δέκα γεγονῶς ἴσως
 ἐπι. καὶ ταχέως ἀξιοθεῖς ὦν Σκέπτιος
 τε, καὶ Ἀμφικλῆς ἠξιοῦτο. ἐνεγρά-
 φη καὶ τῆς Κλεψυδρίου ἀκροάσε. ὃ ὅ
 Κλεψυδρίον, ὡς εἶχε. τῆς Ἡρώδου
 ἀκροατῆς δέκα ὁ δρετῆς ἀξιούμε-
 νοι, ἐπεσιλίζοντο τῆς εἰς πάντας ἀκροά-
 σε, κλεψυδρῶν ἑυμμεμετρημένῳ,
 εἰς ἑκατὸν ἐπι, ἀ δῆει ἀποτάδην ὁ
 Ἡρώδης, παρητημένῳ ὁ μὲν ἐπὶ
 ἀκροατῶν ἐπαμῶ, ἔ μόνος γεγονῶς
 τῆς λέγειν. ὅρα δὲ δωκότος δὲ αὐτὸς ποῖς
 γνωρίμοις, ὃ μηδὲ τῆς πότου και-
 ρὸν ἀνίσταται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ Ἰππασου-
 δάζειν τῷ οἴνω, ξυπέπνε μὲν ὁ Α-
 δριανός, ποῖς ἀπὸ τῆς κλεψυδρας, ὡς

A spectus lapsusve fuerit, & gloriae
 cupiditate transversum actus. Ce-
 terum Aristides omnium Sophista-
 rum artificiosissimus; & multus in
 theorematibus seu speculationibus.
 Ac proinde ab extemporanea dicen-
 di ratione animum auocavit. sed
 enim ex speculatione omnia velle
 producere mentem, occupat, & a
 promptitudine arceat. Aristidē qui-
 dam domi obiisse dicunt, quidam
 in Ionia, cum annos sexaginta vi-
 xisset, ut nonnulli aiunt: sunt qui
 non pauciores septuaginta tribuant.

ADRIANVS.

Adrianum Phoenicem Tyrus qui-
 dem protulit, Athenae vero exer-
 cuerunt. nam ut a meis praecptori-
 bus accepi, is Athenas Herodis tem-
 pore venit: naturae autem vim ma-
 xime Sophisticam atque argutam o-
 stendit, adeo ut incertum non esset,
 cum ad summum apicem ventu-
 rum. Enimvero Herodis scholam
 frequentavit, annos octo & decem
 fortasse natus: & quamprimum iis
 muneribus, quae Sceptus & Am-
 phicles obtinuerant, honoratus; in-
 scriptus est etiam ad Clepsydrii au-
 scultationem. Clepsydrium vero ita
 se habebat. decem ex Herodis au-
 ditoribus virtute exculti, epulo do-
 ctrinae perfruebantur, nempe au-
 scultationem apud omnes, clepsy-
 dra moderata ad centum versus
 quos Herodes extensè & prolixè re-
 citauerat, deprecatus laudem ab au-
 ditoribus tributam, & solus ad di-
 cendum a natura comparatus. Cum
 porro ipse tradidisset familiaribus
 suis, ut ne conuiuij quidem tem-
 pus remitterent; sed & inter pocu-
 la aliquid serij admiscerent: iccir-
 co Adrianus, quasi ad magni arca-

ni cōmunicationem admissus, cum his qui è clepsydra numerabantur, comessatus est. Cū vero de optima Sophistarum idea inter eos sermo incidisset, in medium prodiens Adrianus: Ego quidem (inquit) characteres subscribam, nec incisorum, minimarūmve subtilium notionum, vel interpunctionum, aut modulorum recensum faciam: sed ad imitationem me præbebo: & omnium etiam sententias ex tempore, linguæ volubilitate fretus, expeditè proferam. Cū hic Herodem præteriisset, Amphicles interrogabat, qua de causa præceptorem ipsorum prætermisisset; cū & ipse hanc ideam amaret, atque illos amantes videret. Quoniam (inquit Adrianus) hi tales sunt, vt temulento quidem imitationē traderent: sed Herodem eloquētiæ principē, satis est si abstemius & sobrius repræsentauero. Hæc Herodi nūciata eum accenderunt, alioquin bonæ existimationis cupidū. idem extemporaneæ quoque orationis auscultationem Herodi iuuenis adhuc renunciauit. Herodes non vt plerique calumniantur, inuidens & cauillans, sed propitius & beneuolens cum audisset, iuuenem corroborauit his super omnibus adiectis verbis, *Colosbi magna hæc fragmenta fuerint.* partim ipsum emendans, quod dissolutus atque incompositus præætatē esset; partim collaudans ob vocalitatem & magna animi sensa. In Herodis funere orationem habuit viro dignissimam, vt auscultantibus Atheniensibus lachrymas in concione excitauerit. Tanta fiducia fretus, ad Atheniensium suggestum accessit, vt orationis suæ exordium non ab Atheniensium, sed à suamet ipsius sapientia duxerit. Sic enim exorsus est: *Iterum è*

A κοινώνος μεγάλου δπορρήτου λόγου ἢ αὐτοῖς περὶ τῆς κείνης τῆς σοφιστῶν ιδέας προβαίνοντος, ἠρῆθων ἐς μέσους ὁ Ἀδριανός, ἐγὼ, ἐφῆ ὑπογράψω τοῦ χαρακτῆρας, οὐ κομματικῶν δπομνημονύων, ἢ νοιδίων, ἢ κώλων, ἢ ῥυθμῶν· ἀλλ' ἐς μίμησιν ἐμαυτὴν καθίστας, ἢ τὰς ἀπάντων διανοίας δποχεδιάζων σὺν βυροῖα, ἔσφαις τῆ γλώτῃ. Ἐραλιπόντος ἢ αὐτῆς Ἡερόδου, ὁ μὲν Ἀμφικλῆς ἠρέθ, τῆς χάριν τὸν διδάσκαλον αὐτῆς ἠρέθσοι, αὐτὸς τῆ ἐρώων τῆς ιδέας, κείνοις τὲ ἰδῶν ἐφθντας. ὅπ, ἐφῆ, ἔτοι μὲν οἶοι ἔ μῦθον τι ἠραδῆσαι μίμησιν· Ἡερόδου ἢ τῆ βασιλεία τῆς λόγων, ἀγαπητὸν, ἢ ἀσινός τ, ἢ νήφων ὑποκρίνομαι ταῦτα ἀπαγελέθεντα τῷ Ἡρώδῃ, δέικαιεν αὐτὸν, ἢ ἦω ἢ ἄλλως ὄντα βυδοξίας. ἐπήγῃλε ἢ τῷ Ἡρώδῃ ἔ ἀκρόασιν χερδὶς λόγου νεάζων ἐπ. ἢ ὁ Ἡρώδης, οὐχ ὡς διαβάλλοισί πνες, βασκαίνων τ, ἢ τωτάζων, ἀλλ' ἄπο τῆ διακειμῆς τ, ἢ ἰλεω ἀκροασάμῃος, ἐπέρρωσε τὸν νεδύδου, εἰπὼν ἐπὶ πᾶσι, κολοσῆ ταῦτα μεγάλα ἀσπαράγματα εἴη· ἄμα μὲν δτωρδου μῆρος αὐτὸν ὡς ὑφ' ἡλικίας δτεσπαρμῆμον τ, ἢ μὴ ξυγκείμῃον, ἄμα ἢ ἐπανῶν ὡς μεγαλόφωνόν τ, ἢ μεγαλογῶμονα. ἔ λόγον τῷ Ἡρώδῃ δποδανόντι ἐπεφθέγξατο ἀπάξιον * τῆ ἀνδρός, ὡς ἐς δάκρυα ἐκκλῆθῆναι τοῦ Ἀθηναίους ἐν τῆς λόγου ἀκροασῆ. μεσὸς ἢ οὕτω ἠρῆσίας ἔπῃ τὸν θεόνον ἠρῆλθε τὸν Ἀθῆνῶσιν, ὡς προοίμιόν οἱ χυέας τῆς πωρὸς αὐτοῖς διαλέξεως μὴ τῆ ἐκείνων σοφίαν, ἀλλὰ τῆ ἐαυτῆς ἠρῆσατο γδ ὡδε. πάλιν ἐκ

αφ. γε. υ-
αφρπν εινος

Φοινίκης χράματα. ὃ μὲν δὴ προί-
 μιον ἔστω, ὑπεραίνετος * ἰὼ τοὺς Ἀθη-
 ναίους, ἔδιδόντος αὐτοῖς ἀγαθὸν μάλ-
 λον, ἢ λαμβάνοντος. μεγαλοπρεπέ-
 σατα ἢ τῆς Ἀθηνῶσι θρόνον ἐπεμνήθη,
 ἐδῆται μὲν πλείστου ἀξίαν ἀμπεχό-
 μιδος, Ἰσηρητικῆς τὰς θαυμασιω-
 τέρας τῶν λίθων. ἢ καρδιῶν ἢ Ἰπὶ τὰς
 σπονδαί, ἐπὶ Σαγυροχαλίνεσσι ὀχήματος.
 ἐπεὶ ἢ σπουδαίσε, ζήλωτος αὖ ἐπα-
 νικῶν ξυμπότησιν ἢ πανταχόθεν Ἑλλη-
 νικῶν. οἱ δὲ γὰρ ἐδεράπιδον αὐτὸν, ὡς πρὸ
 τῆς γῆς Ἐλευσίνος, ἱεροφαντίῳ λαμ-
 πρῶς ἱερουργοῦντα. ὑπεποιεῖτο ἢ αὐ-
 τοῖς ἢ παιδίαῖς, ἢ πόποις, ἢ θήραις, ἢ
 κοινωνία πανηγύρεων Ἑλληνικῶν, ἀλλὰ
 ἄλλω ξυνεάζων. ὅθεν διέκειντο πρὸς
 αὐτὸν, ὡς πρὸς πατέρα παῖδες ἠδὲ τε
 ἔπειθ' ἢ ξυνομιλῶντες αὐτοῖς ὃ
 Ἑλληνικὸν σκίρτημα. ἐγὼ τοὶ ἢ δα-
 κρῦοντασιν αὐτῷ ἐνίοις οἶδα, ὅποτ' ἐς μνή-
 μιν ἔσ' ἀνδρὸς τούτου καθεύδοντο. ἢ τοῖς
 μὲν, ὃ φθέρμα ὑποκοριζομένους. τοῖς
 δὲ, ὃ βᾶδισμα. τοῖς ἢ, ὃ βύχημον τῆς
 σοφῆς. ἐπαχθεῖσαν ἢ αὐτῷ ἔσ' Ἐ* Φοινικὴν
 αἰτίαν, ὡς δὲ ἀπέφυγε. ἰὼ Ἀθηνῶσιν
 ἀνδρόπιδον, ἐπὶ ἀγύμνασον τῆς πρὸ τοῦ
 Ἐφιστῆος δρόμου. τούτῳ ἀμφορέα μὲν
 πρὸ οἴνου πρὸσάγων, ἢ ὄψα, ἢ ἐδῆται, ἢ
 ἀργύριον, ἢ μεταχρίστω * ἐχρήσατο, κα-
 τὰ πρὸ οἱ τὰ πεινῶντα ἢ θρημμάων τῶ
 θαλάσσιον ἀγροντες. εἰ ἢ ἀμελοῖντο, φιλο-
 λειδορώς εἶχε, ἢ ὑλάκτει. τῶ μὲν οὖν
 Ἀδριανῶν πρὸσπερὶ καὶ διὰ τῆς βύχε-
 ρσαν ἢ ἠδοῖς. Χρήσον ἢ τῆς ἐπὶ Βυζαντίου
 Ἐφιστῆος ἐδεράπιδου. ἔσ' ὁ μὲν Ἀδριανὸς, ἐκαρτέρη τὰ ἔσ' αὐτῷ πάντα δείγματα,
 κόρεων τὰς ἐπὶ τῶν ποιούτων λειδορίας καλῶν. οἱ γὰρ εἰμοὶ ἢ ἐπὶ ἐνεγκόντες,

γε. ὑποκρι-
νοιδόρος

γε. φοινικῆ

αφ. γε. α-
ματαχ.

A Phania litera. hoc proœmium viri
 fuit, non Athenienses extollentis,
 sed bonum potius dantis, quàm ac-
 cipientis. Magnificentissimè orato-
 rio Atheniensium throno operam
 collocavit. veste speciosissima pre-
 tiosissimáq; indutus, & admirabili-
 bus lapillis exornata; atq; ad Eleu-
 sina sacra equo freno insigni argen-
 teo vectus, descendebat; factaque
 re diuina cum comitatu ex vni-
 uersa Græcia collecto redibat. Hi
 namque lubenter ei inseruiebant,
 vt & Eleusinis gentes, quasi antisti-
 ti sacris præclarè operanti. Eos e-
 nim ludis & conuiujs, & venatio-
 nibus, & ludicrorum Græcorum
 communicatione sibi conciliauerat,
 alia cum alio iuueniliter tractans:
 vnde ita erga ipsum animati erant,
 vt liberi in patrem iucundum atque
 mitem: vnâq; inter se saltationem
 Græcâ adhibebant. Ego verò quos-
 dam lachrymari noui, quando in
 viri memoriam incidebant, dum
 alij vocem ipsius effingerent, alij
 gressum, alij vestitus venustatem.
 Homicidij crimine sibi illato sic ab-
 solutus est. Athenis homullus qui-
 dam fuit, non inexercitatus in cur-
 riculo Sophistis familiari. Cum
 huic quidam vini cadum, obsonia,
 vestem, argentumve adferret, ita fa-
 cile ac familiariter vsus eo est, quæ-
 admodū qui famelica pecora virga
 oleagina ducunt. quod si id negli-
 gerent, cõuiciabatur, & oblatrabat.
 Adriano demum propter mörum
 facilitatem infestus fuit. Chrestum
 Byzantinum verò Sophistam obser-
 uabat. Adrianus certè omnes eius
 morsus æquo animo tolerauit: dum
 maledicta culicū morsus appellaret.
 at familiares qui ferre non poterāt,

B

C

D

suis famulis imperarunt, vt ferrent cum & pulsarent: quare intumescens intestinis trigesimo die vita decessit. cum aliquam etiam morti occasionem praeuisset: quoniam merum agrotans biberat: qui autem genere attinebant defuncto, apud Graeciae praetorem caedis accusant Sophistam, vt vnum ex Atheniensibus; cui a tribus erat ipsi & populus Athenis. Is vero crimen inficiatus est, quippe qui neque suis, neque seruatorum manibus eum, qui mortuus dicebatur, ferisset. Primum huic defensionem contulit Graecorum coetus; quas super ipso non lugubres voces cum lacrymis effundentes? Deinde super vino medici testimonium accessit. Quibus vero temporibus Marcus Imperator pro mysteriis Cereris Athenas legatos miserat, hic ille vir Sophistarum suggestum obtinebat: itaque Marcus in vna Atheniensium historia parte posuit, quod neque illius doctrinam ignorassent. At enim hunc iuuenibus praefecerat, non quod audiendo eum explorasset, sed quod fama assensus esset. Cum Seuerus vir Consularis hunc calumniis afficeret, tanquam in Sophisticis causis debacchantem, quippe cum in certamine acieque forensi praepolleret: Marcus ad hoc arguendum ac refutandum obiecit ei Hyperidem, qui tum cum Philippus erat in Elatia, ad solas Demosthenis sententias se conuertebat. Hic enim certamen ita industrie instituit, vt ne Polemonis quidem vehementiae cedere videretur. Admiratus ergo cum Imperator eo usque muneribus & donis euexit,

Munerum & donor. discrim. vt magnum effecerit. Munera voco sportulas, stipendiave, praerogatiuas, immunitates, pontificatus, &

ρεας μὲν, τὰς τ' οὐσίας, καὶ τὰς ποσειδρίας, καὶ τὰς ἀτελείας, καὶ τὸ ἱερωδοταί, καὶ

A ὄρεκελεύσαντο τοῖς ἐαυτῶ οἰκέταις πᾶσαι αὐτῶν καὶ ἀνοιδησαντων αὐτῶ τ' ἀσπλάγχων, ἡμέραις τετρακόντα ἀπέθανε, παραχρῆν τινα καὶ αὐτὸς τῶ θανάτω λόγον, ὅτι ἀκράτου νοσῶν ἐσπασεν. οἱ δὲ προσήκοντες τῷ τεθνεῶτι, γράφονται τὸν Ἰφιστὴν φόνος, παρὰ τῶ τ' Ἑλλάδος δέχοντι, ὡς εἶα Ἀθηναίων, ὅτι Φυλὴ τ' ἑὺ αὐτῶ, ἔδῃμος Ἀθήνησιν. ὁ δὲ ἀπέγνω τὴν αἰτίαν, ὡς μήτε τῆς ἐαυτῶ χερσὶ, μήτε τῆς τῶ ἐαυτῶ δούλων τετυπήκως τὸν τεθάναι λεγόμενον. Ξυμῆρατο δὲ αὐτῶ τῆς ἀπολογίας, ὡς ἔφατο μὲν, τὸ Ἑλλωικόν, πῖνας οὐχὲ ἀφικύντες ὑπὲρ αὐτῶ φωνὰς δακρυοῖς ἀμα. ἐπειτα ἡ ἐπὶ τῶ οἴνω ἔια ἔξω μὲν τυρέα. καὶ τὸ τοῖς χερόνις, οἷς ὁ αὐτοκράτωρ Μάρκος Ἀθωάξ ἐπερμυσθεῖων ἐσάλη, ἐκράτη μὲν ἤδη τῶ τ' Ἰφιστῶν θόνος ὁ ἀνὴρ ἔδει, ἐν μέρει δὲ ὁ Μάρκος τῆς τ' Ἀθωῶν ἰστορίας μηδέ τι ἐκεῖνος Ἰφιστῶν ἀγνοῆσαι. ἔπειτα δὲ ἐπέταξεν αὐτῶ τοῖς νέοις, οὐκ ἀκροάσασθαι βασιλείας, ἀλλὰ Ξυμῆρατος τῆ ποσειδ αὐτῶ φήμη. Σεβήρα δὲ, ἀνδρὸς ὑπάτου διαβάλλοντος αὐτῶν, ὡς τὰς Ἰφιστικὰς ὑποδέσας ἐκβαλεχθόντα, διὰ τὸ ἐρρωῶδες ποσει τοῖς ἀγῶνας, ἐλεγχον τούτου ποιῆμενος ὁ Μάρκος, προὔβαλε μὲν αὐτῶ τὸ Ὑπρίδην τ' ἐς μόνος Ἰφιστῶν φόνος τὰς Δημοσθένους γνώμας, ὅτι δὲ ἐν Ἑλατεία Φίλιππος ἑὺ. ὁ δὲ ἔπειτα τὸ ἀγῶνα βῆνιως διέδειξεν, ὡς μηδέ τ' Πολέμωνος ροῖζα λείπεσθαι δόξα. ἀγαθεῖς δὲ αὐτῶν ὁ αὐτοκράτωρ, ἐπὶ μέγα ἤρε δωρεαῖς τ' ἔδωκεν. καλῶ δὲ δω-

πρ. 28. ερ-
μων βδ 49

ὅσα ἄλλα λαμπρῶς ἀνδρας. δῶρα
 δὲ, χρυσόν, ἄργυρον, ἵππους, ἀνδρά-
 ποδα, καὶ ὅσα ἐρμυθῶς * πλεῖστον. ὧν
 αὐτὸν ἔνεπλησε, καὶ γῆρος τὸ κείνους
 πάντας καταχρῶν ἢ τὸ ἀνώ * θρόνον, ἕτω
 πλεῖν Ρώμῃ περὶ αὐτὸν ἐπέστρεψεν,
 ὡς καὶ τοῖς ἀξιώτοις τῆς γλώττης Ελ-
 λάδος, ἔροτα ᾤραχθῆν ἀκροάσεως.
 ἠκροῶντο δὲ ὡσπερ βύσσοι ἀνδρό-
 νος, ἢ βυγλωπιδῶν κηληθόμοι, καὶ τὸ
 γῆμα, ἔ τὸ βύσσοφον ἔ φθέρματος, καὶ
 τοῖς πεζῆ ἔ καὶ ξυῶ ὡδῆ ῥυθμοῖς. ὁπότε
 οὐκ ἀπουδάσει πρὸ τῶν ἐγκυκλίου
 θεῶν, ὀρχισῶν ἢ αὐτὰ τὸ ἐπίπαν, φα-
 νέρτος ἀν πρὸ τῶν σκίλων τῶν ἀκροά-
 σεως ἀγγέλου, ἔξαιρίσαντο μὲν δὲ τὸ
 συκλήτου βυλλῆς, ἔξαιρίσαντο ἢ τὸ δη-
 μοσίαι ἵπποδρόμων· οὐχὶ τὰ Ελλήνων
 ἀπουδάζοντες μόνον, ἀλλὰ ἔ ὁπόσοι ἔ
 ἕτεραν γλώτταν ἐπαυδαῖοντο ἐν τῇ Ρώ-
 μῃ, ἔ δρόμῳ ἐχώρην ἐς τὸ Αἰθῶαιον,
 ὀρμῆς μεσοῖ, καὶ τοῖς βιάδω πορδουμέ-
 νοις, κακίζοντες. νοσοῦν ἢ αὐτὰ καὶ τὸ
 Ρώμῃ, ὅτε δὴ καὶ ἐτελβύτα, ἐψηφί-
 σατο μὲν τὰς ἐπιστολάς ὁ Κόμμοδος
 ξυῶ ἀπολογία ἔ μὴ καὶ δαῖτον. ὁ ἢ, ἐπι-
 δάσας μὲν τὰς μουσας, ὡσπερ εἰώ-
 θε, πρὸ σκυμῆσας δὲ τὰς βασιλείους
 δέλοις, ἔ ἐπὶ * αὐτῆς πινώ ἀφῆκεν,
 ἐνταφίω ἔ πμῆν χρυσά μῆκος. ἐτῆ βύτα
 ἢ ἀμφὶ τὰ ὀδονήκοντα ἔτη, οὕτω π βύ-
 δοκίμος, ὡς καὶ πολλοῖς γῆς δόξα. ὁπ-
 μὲν ἔν ἀνὴρ οὐκ ἀν ποτὶ πεπαυδαμέ-
 νος ἐς γῆτων ὑπαχθῆν τέχνας, ἱκανῶς
 ἐν τοῖς ὑπὲρ Διονυσίαις λόγοις εἴρηκα. ὁ
 δὲ, οἶμαι τράιθόμενον ἐν τῆς ὑπο-
 θέσει πρὸ τῶν μάζων ἠδῆ, πλεῖ

πρ. 28.
πρὸς αὐ-
τῆς α.

A cetera quæ viros illustant. Dona
 verò aurum, argentum, equos, man-
 cipia, & quæcunque diuitias inter-
 pretantur. quibus quidem omni-
 bus & cum & omnes ex gente il-
 lius expleuit. Cùm supremum sug-
 gestum Romæ teneret, ita vniuer-
 sam urbem in se conuertit, vt iis e-
 tiam qui Græcam linguam non in-
 telligebant, audiendi amorem ex-
 citaret. Audiebant autem ipsum ho-
 mines non secus atque suauissimam
 B lusciniam; linguæ volubilitate, con-
 formatione gestus ac concinna pro-
 latione, & modulis tam in soluta
 quam astricta numeris oratione,
 perculsi. Porro cùm spectaculis am-
 phitheatrorum vacaret, quæ salta-
 toribus plane constabant; simulat-
 que in scena visus erat auscultatio-
 nis nuncius, vniuersus continuò Se-
 natus assurgebat; assurgebatq; eque-
 C ster ordo: ac non solùm Græcarum
 literarum studiosi, verumetiam qui-
 cunque Romæ aliam linguam ad-
 discebant: quinetiam in Athenæi
 auditorium curru concitato fere-
 bantur, ac præ nimio impetu len-
 te pedetentimque pergentibus con-
 uiciabantur. *Plaut. in Stichis.*
 Egrotanti in vrbe vi-
 ro, eo morbo quo vitam finiit, li-
 teras Commodus misit, quibus e-
 tiam se quod sero scripsisset, excu-
 sabat. hic autem Musis ex more
 inuocatis, & Augustalibus tabulis
 D adoratis, super ipsis animam effla-
 uit; pro sepulchralibus fasciis hoc
 honore potitus, circiter octogesi-
 mum vitæ annum deceffit: tanta in-
 genij doctrinæque celebritate, vt
 multis magus videretur. Atqui il-
 lum nunquam præstigiatorum ma-
 gorumve artibus addictum fuisse;
 luculenter docuimus in iis, quæ de
 Dionysio scripsimus. Verùm quia
 in causis, opinor, ira magorum mo-
 res præstigiôsè exagitabat, hanc in-

Plaut. in
Sticho.

μυθολογία
καὶ τὸ
αὐτῶν

de cognominationem apud illos est adeptus. Impudentiæ præterea virum accusant, quod cum aliquis è familiaribus ei pisces misisset argenteo disco depositos, multa auri varietate spectabili, ipse disco mirifice oblectatus, cum minime reddiderit; immo ei qui miserat responderit, *Rectè sanè quòd etiam pisces*. Atqui ita cum familiari suo, quem præparcè diuitiis vtentem acceperat, animi causa iocatus, postea hac vrbantate auditore commonefacto, argentum reddidisse dicitur. Hic Sophista in sententiis profectò multus, splendidusq; fuit, & in causarum exornatione, perquam varius: cumq; hoc è tragœdia accepisset, neque ordinem lucidum, neque artem secutus est. Ceterum apparatus orationis ab antiquis Sophistis congererat, sonum vocis potius quam plausum affectans. plerumque tamen profusè atque improuidè tragica actione adhibita, excidit à vocalitate.

CHRESTVS.

Cùm Græci Chrestum Sophistam Byzantinum neglexerunt, non mediocri virum iniuria affecerunt. Hic enim accuratè præ ceteris Græcis ab Herode institutus erat, & ipse quoque multos spectatos viros edocuit. è quorum numero fuit Hippodromus Sophista & Philiscus: itemque Isagoras tragœdiarum scriptor, approbatissimique rhetores, vtputa Nicomedes Pergamenus, & Acylas è prisca Galatia, seu Gallo-Græcus, & Aristænetus Byzantinus: item ex eloquentibus & philosophantibus, Callæschrus Atheniensis, & super altari Sospis, multique alij mentione digni. Cùm Adriani So-

A ἐπωνυμίαν ταύτην ὡς αὐτοῖς ἔασασε. διαβάλλοισι ἢ αὐτὸν, ὡς καὶ αἰαδιῆ καὶ ἠδός. πέμψαι μὲν γὰρ αὐτὰ πνα τῶν γνωρίμων, ἰχθῆς διακειμήνους ἐπὶ δίσκου δρυροῦ πεποικιλμένους χρυσῷ. ἢ δὲ ὑπερηδέντα τῷ δίσκῳ, μήτε δοδοῦμαι, ἢ δοποκρίνασθαι τῷ πέμψαντι, ὅγε ὅτι ἔστι ἰχθῆς. πούτῃ ἢ διατελεῖς μὲν εἴκα παῖξαι λέγεται πρὸς πνα τῶν εἰαῖς γνωρίμων, ὃν ἤκουε μικροπρεπῶς τῷ πλάτῳ χρώμενον. ἢ δὲ δρυρον, δοποδοῦμαι, σωφρονίσας ἀκροατὴν τῷ ἀσεισμῷ. ὁ ἢ Ἰσφιστῆς οὖτος, πολὺς μὲν πρὶ ταῖς εἰνοίας, ἢ λαμπρὸς τὰς διασβύας ἢ ὑποδέσεων ποικιλώτατος ἐκ τῆς βαλῶδίας ἢ τῆς ἠρηκῶς οὐ μὲν τεταγμένος γε, οὐδὲ τῆ τέχνη ἐπόμνος. ἢ ἢ Ἰσφιστῆς τῆς λέξεως, δὲ τῆς δρυραίων Ἰσφιστῶν περιεβάλλετο, ἢ ἢ ἢ προσάγων μάλλον, ἢ κρότῳ. πολλαχῶς ἢ τῆς μεγαλοφωνίας ἐξέπεσεν, ἀταμδύῳ τῆς βαλῶδίας χρώμενος.

ΧΡΗΣΤΟΣ.

Τὸν ἢ Βυζάντιον Ἰσφιστῆν Χρῆστον ἀδικεῖ ἢ Ἑλλὰς, ἀμνηστῆς ἀνδρὸς, ὡς δῆρτα μὲν Ἑλλήνων ὑπὸ Ἡερῶδῃ ἐπαμδύθη, πολλοὺς δὲ ἐπαμδύσε, καὶ θαυμασίους ἀνδρας. ὡν ἐγνήτε Ἰπποδρόμος ἢ ὁ Ἰσφιστῆς, ἢ Φιλίσκος, καὶ Ἰγῶρας ὁ τῆς τραγωδίας ποιητῆς. ῥήτορες τε βυδνίμοι, Νικομήδης ὁ ἐκ τῆς Περγᾶμου, καὶ Ἀκύλας ὁ ἐκ τῆς εἰώλου γαλατίας, ἢ Ἀριστᾶνετος ὁ Βυζάντιος, καὶ τῶν ἐλλογίμως φιλοσοφούντων. Κάλμαιρος τε ὁ Ἀθηνᾶος, ἢ ὁ ἐπὶ βωμῷ Σώσπης, καὶ πλείους ἔτροι λόγῳ ἀξιοί. παμδύοντι ἢ αὐτὰ καὶ ἔστι Ἀ-

δριανος ἔτι ἑσθλοῦ καιροῦ, ἐκατὸν ἑμ-
 μιᾶσι ἀκροατῆ ἦσαν. Ἐδρῆσοι τούτων,
 οἷς εἶπον. Ἀδριανὸς ἵ καδιδρυθέντος
 εἰς πλὴν Ρώμῃ, ἐψηφίζοντο μὲν ὁ
 Ἀθῆνῶσι πρεσβύσασι ὑπὲρ Χρήστου,
 τὸν Ἀθῆνῶσιν αὐτῷ θένον ἐκ βασι-
 λέως αἰτουῦτες. ὁ δὲ, ὡρῆθων ἐς αὐ-
 τοὺς ἐκκλησιάζοντας, διέλυσε τὴν πρέ-
 σβυσιν, ἀλλὰ τὲ διαλεχθεὶς ἀξιόλο-
 γα, καὶ ἐπὶ πᾶσιν εἰπὼν, οὐχ αἰ μυρία
 τὸν ἄνδρα. οἶνε δὲ ἠπώμυρος, ὡροῖας
 ἐκράτει, καὶ ἀχερείας, ἔαγεροχίας,
 λὺ ὁ οἶνος ἐπὶ τὰς γῶμας τῶν ἀνδρο-
 πων ἀγᾶ. τοσοῦτον δὲ αὐτῷ ὡροῖας
 νήφει, ὡς ἐς ἄλλετρούων ὡδαί προ-
 βάντος αὐτῷ τῆς πότου, ἀπουδῆς αὐτῷ
 ἀπλεᾶς, πρὶν ὑπνον ἀπᾶσαι. διέβλη-
 πο δὲ μάλιστα ὡροῖας τὴν ἀλάζονας τῶν
 νέων, καὶ τοὺς χρησιμωτέροις τῶν ἄλλων
 ὄντας ἐς τὰς ἐμβουλας τῆς μιᾶς. C
 Διοχῆ γουῦ τὸν Ἀμασριανόν, ὁρῶν
 πεφυμῶνον ἐκ μερακίης, καὶ ὡροῖας
 νοουῦτα μὲν σατραπείας, ὡροῖας
 ταῖς αὐλας, ἔτι ὁ ἀγχοῦ βασιλέων ἐ-
 σῆξεν. λέγοντα δὲ ὡς ὁ δεινα Αἰγυπῆσιος
 προφῆκοι αὐτῷ ταῦτα, * ὁ μὲν δὲ τὰ ἐ-
 αὐτῷ σῶπῶν. πλὴν δὲ ἰδέαν τῶν λόγων,
 πεποικίλ) μὲν ἐκ τῶν Ἡρώδου πλεο-
 νεκτημαίων, λείπει) δὲ αὐτῷ τῆς ἐποί- D
 μου, κατὰ πρὸς ἐν ζωγραφία ἢ ἀνδρ
 ζωμάτων ἐσκιαγραφημένη μίμησις.
 ὡροῖας δὲ ἂν ἐς τὸ ἴσον τῆς δρετῆς, εἰ
 μὴ πεντηκόντου τῆς ἀπέθανε.

ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ.

Πολυδὲυκῆ δὲ τὴν Ναυκραπίην, ἐκ
 οἶδα εἶτε πεπαυδὲυμένον δεῖ καλεῖν,

A phista tempore institueret, centum
 ipsi stipendiarij erant auditores, e
 quibus optimi fuerunt quos dixi. A-
 drianus autem Romae constituto,
 Athenienses senatusconsulto pro
 Chresto legatum mittendum de-
 creuerant, per quem Athenis se-
 dem oratoriam ei ab Imperatore
 peterent. Hic cum venisset in con-
 cionem, legationem dissoluit, tum
 multa memoratu digna disseruit,
 tum omnibus pro corollario ad-
 didit, *Toi millia virum non faciunt.*
 B Vino quandoque victus, temulen-
 tia, promptitudini, & superbia,
 quam in mentes hominum vinum
 inducere solet, imperabat. Tantum
 ei superfuit sobrietatis, ut etiam si
 in galliciniū usque conuiuium pro-
 cessisset, antequam somno se tra-
 deret, literarum tamen aliquid at-
 tingeret. Facebant ei negotia ar-
 rogantes quidam iuvenes, tametsi ad
 collationem pecuniae commodio-
 res essent. C Cum itaque Diogenem
 Amastrianum ab adolescentia fastu
 elatum videret, ac Satrapias, aulāsq;
 animo agitantem, & ad regum co-
 mitatum aspirantem, atque haec si-
 bi quendam Aegyptium fuisse au-
 guratum dictitantem, * *Ne de se ipso
 quidem (inquit) hic tacere posset.* Ora-
 tionis eius idea ex iis certe quae in
 Herode excollebant, variè fuit exor-
 nata: sed in expedita dicendi ratio-
 ne defecit, non aliter atque in pi-
 ctura absque coloribus adumbrata
 imitatio. D Ceterum nisi quinquage-
 simo aetatis anno excessisset, parem
 Herodi virtutis laudem assecutus
 fuisset.

POLLUX.

Pollucem Naucraticum an do-
 ctum, an indoctum appellare oportet.

teat, nondum satis compertum ha-
 beo : siue, quod ineptum fatuum-
 que esse videretur, eruditum simul
 & ignarum. Atenim vocabula eius
 bene dignoscenti, constat ipsum ad-
 modum Attica lingua fuisse exer-
 citatum. ei autem qui declamationū
 illius genus perspexerit, nihil melius
 aliis Attico sermone scripsisse visus
 fuerit. Hæc porro scire de ipso o-
 pus est. Pollux in iudiciali genere
 satis exercitatus fuit: quod cum pa-
 tre conuersatus esset, qui contro-
 uersias forenses percalluit. Sophisti-
 cas orationes magis audacter quàm
 artificiosè composuit, suo fretus in-
 genio: sed enim optima præditus
 erat indole. Adriani factus audi-
 tor, æquè ab eius virtutibus, atque
 à vitiis abstinit. Nam minimè ca-
 dit humi se serpit, & minimè erigi-
 tur. veruntamen quidam sunt ille-
 cebrosi latices orationis præclare
 temperatæ. cuius idea in differen-
 do talis: *Proteus Phariis, miraculum
 Homericū est; multa quidem eius, diuer-
 saq; formæ. In aquâ attollitur, in ignem
 accenditur, in leonem excandescit, item
 in suem irruit, in draconem, pardalim-
 que assilit, & assurgit in arborem.*
 Declamantis eius characterem de
 Insulanis effingamus, qui in solu-
 tionem vectigalium filios vende-
 bant. Hanc quippe controuersiam
 optimè tractatam fuisse volunt.
 Epirota filius ad Insulanum patrem
 è Babylone scribit, *Regi seruius, cui
 à Sarrapa dono datus sum. neque Me-
 dicum equum ascendo, neque arcum
 Persicum intendo, neque ad bellum,
 neque ad venationem, viri more def-
 cendo. Sed in conclauī mulierum sedeo,
 & inter pellices regias quotidie versor.*

λαμβάνω Γερσικόν. ἀλλ' οὐδὲ ἐπὶ πόλεμῳ, ἢ θήρῳ, ὡς αἰὴρ, ἐξέρχομαι.
 ἐν γυναικωνίπδι δὲ κἀθήμαι, καὶ τὰς βασιλέως θεραπεύω παλλακίς.

A εἶτε ἀπαίδυτον, εἴθ' ὅπρ' ἀήδεις δόξαι,
 καὶ ἀπαίδυτον καὶ πεπαίδυτον.
 ἐν θυμουμένῳ γὰρ αὐτῶ τὰ ὀνόματα,
 ἰκανῶς ἐγγύμαστο πλεὺ γλώττιδον τῆς
 Ἀθηναζούσης λέξεως. διορθῶντι δὲ τὸ
 ἐν ταῖς μελέταις εἶδος, οὐδὲν βέλπυ
 ἑτέροις ἠπίκισε. τὰ δὲ οὐκ ἔστιν ὡς αὐτῶ
 εἶδεναι. Πολυδύκης τὰ μὲν κερικὰ
 ἰκανῶς ἠσκηθε, πατεὶ ξυγαστόμυθ
 τῶν κερικῶν λόγους εἶδοι. τῶν δὲ
 B Ἰσοφιστικῶν, τὸ λημὴ μᾶλλον, ἢ τέχνη,
 ξυπέβαλλε θαρρήσας τῇ φύσει. καὶ γὰρ
 δὴ καὶ ἄριστα ἐπεφύκει. Ἀδριανοῦ δ' ἀ-
 κροατῆς γυρόμυθος ἴσον ἀφῆσκειν αὐ-
 τῶ, καὶ τῶν πλεονεκτημάτων, καὶ τῶν ἐ-
 λαπιωμάτων. ἠκίστα μὲν γὰρ πῆψι, ἠκί-
 στα δ' αἶρεται, πλεὺ δ' αἰεὶ πνευσι δό-
 νων λιβάδες διακεκράμυθ τῶ λόγου.
 ἰδέα δὲ αὐτῶ διαλεγόμενα μὲν ὡδε,
 ὁ Περσικὸς ὁ Φαρίος, τὸ θαῦμα τὸ Ὀ-
 μηρικόν. πολλαὶ μὲν αὐτῶ ἐ πολυ-
 C δέεις αἰμορφάι. ἐ γὰρ ἐς ὕδωρ αἶρεται,
 καὶ ἐς πῦρ ἀπλεται, καὶ ἐς λέοντα θυμοδ-
 ται, ἐ ἐς σὺν ὄρμα, καὶ ἐς δράκοντα,
 καὶ ἐς ὄρδαλιν * ἀπλε, ἐ δένδρον ἠ
 γνήται, κομᾶ. μελετῶντος δὲ αὐτῶ,
 χαρκατῆρα ποιῶμθα τῶν νησιώτας,
 τῶν τὰ γνή πτωροσκοπίας ἐς πλεὺ
 ἀναγωγῶ τῶν φόρων, ἐπὶ βούλων-
 D ται καὶ ἀρετα εἰρησται. πλεὺ δὲ ἐπόδε-
 σιν, ἧς τὸ ἐπὶ πᾶσιν ὡδε εἶρηται. πᾶς
 ἠπειρώτης ἀπὸ Βαβυλῶν πατεὶ
 νησιώτη γράφει, Δουλεύω βασιλεῖ,
 δῶρ ἐν Σατραπῶν δοδεῖς. οὔτε δὲ
 ἵππων ἀναβαίνω Μηδικόν, οὔτε τόξον

καὶ βασιλεὺς οὐκ ὀργίζεται· Εὐνοδχος
 γὰρ εἰμι. διδοκίμῳ γὰρ ὡς αὐτῆς,
 θάλασσαν Ἑλληνικὴν διηγουμένους· καὶ
 τὰ τῶν Ἑλλήνων μυθολογῶν καλὰ,
 πῶς Ἡλείοι πανηγυρίζουσι, πῶς Δελ-
 φοὶ θιασίζουσι, πῶς ὁ ὡς Ἀθηναίους
 Ἐλέξ βωμός. ἀλλὰ καὶ σὺ πατήρ μοι,
 γράφε πότε παρὰ Λακεδαιμονίοις
 Ἰακίνθια, καὶ παρὰ Κορινθίοις Ἰσθ-
 μια, ἔ παρὰ Δῆφοις Πύθια, ἔ εἰ νι-
 κῶσιν Ἀθηναῖοι ναυμαχοῦντες. ἔρρω-
 σο καὶ τὸ ἀδύφον μοι προσαγόρευσον,
 εἰμή πω πέπρατ'. ταῦτα μὲν δὴ ὅποια
 τῆς ἀνδρὸς τούτου σκοπεῖν ἔξεσι τοῖς ἀ-
 δεκάζουσ ἀκροαμένοις. ἀδεκάζουσ ἢ ἀ-
 κροαταὶ καλῶ, τοῖς μὴτε δύνουσι, μὴτε
 δύσνουσι. ἐλέγετο ἢ ταῦτα ἔ μνηστῆρ τῆ
 Φωνῆ ἀπαγγέλλειν, ἢ καὶ βασιλέα Κομ-
 μοδὸν θέλξας, τὸ Ἀθῶνισι θεόνον ὡς
 αὐτὸν εἶρατο. ἐβίω μὲν οὐκ ἔς ὀκτὼ καὶ
 πενήκοντα ἔτη. ἐτελεύτα ἢ Ἰππὶ παυδὶ
 γησίῳ μὲν, ἀπαυδύτῳ δέ.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.

Καίσαρ ἦ καὶ ἡ Καππαδοκῶν, ὅρει
 Ἀργαίῳ πρόσοικος, Παυσανίης ἔ Ὀφι-
 σοῦ οἶκος. ὁ ἢ Παυσανίας, ἐπαυδύθη
 μὲν ὑπὸ Ἡρώδου, καὶ τῶν τῆς Κλεψυ-
 δρίης μετεχόντων εἰς ἐχθρότητα, οἷς ἐκάλεσαν
 οἱ πολλοὶ διψῶντας. ἐς πολλὰ ἢ ἀνα-
 φέρων τῶν Ἡρώδου πλεονεκτημάτων,
 ἔ μάλιστα τὸ αὐτοχρηδιάζειν. ἀπήγελε
 ἢ αὐτὰ παχέα τῆ Γλώττη, καὶ ὡς Καπ-
 παδοκαῖς σιμῆδες, ξυγκρέων μὲν τὰ
 σύμφωνα τῶν σοιχείων, συσέλλων ἢ τὰ
 μηκυνόμενα, καὶ μηκύνων τὰ βρα-

χέα. ὁ δὲ ἐκάλεσαν αὐτὸν οἱ πολλοὶ μάγιστρον, πολυτελεῖ ὅψα ποιηρῶς * ἄρτυοντα.

A & quoniam Eunuchus sum factus, nul-
 la rex suspicione ad iram prouocatur. ac
 de Graeco pelago multa referens, ab illis
 mulierculis collaudor, quibuscum de Gra-
 corū rebus praclaris confabulor; quomodo
 Elii statos ludos celebrant, & quo ritu
 Delphi sacra faciunt, & qua apud A-
 thenienses Misericordiae* ara fuerit. Tu
 etiam, mi pater, quando Hyacinthia
 apud Lacedaemonios, & Isthmia apud
 Corinthios, ac Pythia apud Delphos,
 peraguntur, & an Athenienses nauali
 bello victoria potiti sint, ad me scribe.
 B Vale, ac fratrem, si nondum venun-
 datus est, a me saluere iube. Hæc hu-
 iusce viri cōmenta qualianam fue-
 rint, incorruptis auditoribus confi-
 derare licet. Incorruptos autem &
 integros auditores voco, qui ne-
 que beneuoli, neque maleuoli fue-
 rint. Dicitur hæc quoque melli-
 flua voce pronunciaſſe, qua cūm
 Imperatorem etiam Commodum
 allexiſſet, ab eo suggestum Athe-
 nis obtinuit. Annis demum octo
 & quinquaginta exactis, legitimo,
 sed indocto superstite filio, è viuis
 exceſſit.

PAVSANIAS.

Cæsarea Cappadociae Argæo mō-
 ti vicina Pausanix Sophistæ patria
 fuit. Eum Herodes edocuit. Vnus
 autem ex his fuit, qui ex Clepsy-
 drio victum habebant, quos multi
 Sitientes appellabant. De peculia-
 ribus Herodis virtutibus multa, &
 ex tempore dicendi facultatem po-
 tissimum retulit. Crassa verò lin-
 gua pronunciauit, & Cappadocum
 more; literas consonantes prorsus
 collidens, producta corripiens, &
 correpta producens. Vnde ipsum
 plerique coquo comparabant, ob-
 sonia sumptuosa prauè condienti.

Declamationis idea supinior est; & valida nihilominus, atque ab antiquo stylo prope abest, vt ex declamationibus eius conicere licet. multæ enim extant, quas Pausanias Romæ declamauit; vbi exacta vita, consenscens decessit. Atheniensi etiam auditorio indulfit, & inde recedens aliquando, insuper omnibus iis quæ apud Athenienses edisseruerat, hæc admodum tempestiuè ex Euripide protulit,

Huc verte me Theseu, vt iterum certam oppidum.

ATHENODORVS.

Athenodorus Sophista, à paterno genere illustrissimus, apud Ænum: à præceptoribus & doctrina clarissimus Græcorum euasit. Aristoclem adhuc puer audiuit, & cum Chresto adultior versatus est. Ab utroque non mediocre eloquentiæ adminiculum accepit; vt & Attico lepore vteretur, & animi sensa luculenter exprimeret. Iis quoque temporibus quibus Pollux Athenis docuit. Hunc verò ille, vt in dissertationibus iuuenilem, cauillatus est; *Hi Tantalii (inquiens) horti sunt.* in quo leuam superficialémque orationem imaginationi apparenti, & non existenti comparasse mihi videtur. Cùm natura & indole iam grauitatem præ se ferret, adhuc in ipso flore ætatis mortem obiit; à fortuna prohibitus, quo minus ampliorem gloriam adipisceretur.

PTOLEMÆVS.

Illustris inter Sophistas Ptolemæus Naucraticus sono vocis extitit. Cùm vnus ex his esset, qui de templo, quod erat ad Naucratin, parti-

Α ἡ ἰδέα τῆς μιλῆτης, ὑπὸ πτωτέρα. ἔρω-
ται ἡ ὁμοίως, καὶ οὐχ ἀμδρτανὴ τῆ δρ-
χάου, ὡς ὑπὸ τῆς μιλῆταις ξυμ-
βαλεῖν. πολλὰ γὰρ αὐτῷ Πausaniou
καὶ πρὸς Ρώμην, ἔδῃ κατὰ βίους, ἀπέ-
θανε μετὰ σκωπὸν ἠδὲ καὶ μετὰ τῶν ἰ
τῆς Αθηνῶν, ὅτε δὴ ἔδῃ ἀπὸν κτεῖδειν,
ἰπὶ πᾶσιν οἷς πρὸς τοὺς Αθηνῶν
διεξῆλθε, καὶ εὐτάτα τῶ Εὐει-
πίδου ἐπέφθεγγατο. Θησεὺς πάλιν με-
στρέφον, ὡς ἴδω πόλιν.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ.

Αθηνόδωρος ἡ ὁ ἑφιστής, τὸ μὲν ἐς
πατέρα ἦκον, ἰπὶ φανέσας ἡ καὶ
πρὸς Αἴνῳ τὸ δὲ ἐς διδασκάλους, καὶ
παίδειον, φανερώτατος τῆς Ελλήνι-
κοῦ. Αριστοκλέους μὲν γὰρ ἠκούσε, πᾶς
C ἐπὶ Χρήστου ἡ ἠδὲ ξυμειεῖς. ὅθεν ἀπὸ ἀμ-
φοῖν ἐκράτει, πρὸς γλώτταν ἀπὸ κίτων
τὴ καὶ πρὸς βολῆς ἐρμηνεύων. παι-
δάων δὲ Αθηνῶν καὶ χερόνους, οἷς καὶ
Πολυδάμης ἐπαδάσεν, * ἐπέκοπεν ἡ ἐπίση-
αὐτῷ τῆς διαλέξεσιν, ὡς μετὰ κίτων
D δὲ λέγων, ὅ Ταντάλου κηποι δοκεῖν
ἐμοὶ τὸ κοδφῶ τῆς λόγου, καὶ ἰπὶ πῶ-
λαιον, φαντασία πρὸς σφαιρῶν οὐση
τὴ καὶ οὐκ οὐση. ἐμβροθῆς ἡ καὶ τὸ ἠδὲ
χρόμῳ, ἐπελάτα ἡ βῶν ἐπὶ ἀφαι-
ρεθεῖς ὑπὸ τῆς τύχης καὶ τὸ πρὸς τῶ
ἐλάσαι δόξης.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ.

Λαμπερὸν ἐν ἑφιστῆς ἔδῃ Πτολε-
μαῖος ὁ Ναυκραπίτης ἠχισεν. ἡ μὲν
γὰρ τῶ μετὰ τῶν τῶ ἰερέων . . . ὀλίγοις

Ναυκραπῶν ὑπὸ Ἡρώδου. * Ηρώδης ἰα-
 κροατῆς μὲν, οὐ μὲν ζηλωτῆς ἐγγύετο.
 ἀλλ' ἐς τὸν Πολέμανος . . . ὑπεβλή-
 χθη. τὸν γὰρ ῥοίζον τῆς λόγου, ἔτι πινύ-
 μα, καὶ τὸ ἐκ πελοποννησίου φερόμενον, καὶ τὸ
 τῆς Πολέμωνος σκίπτῃς εἰσηγάγετο.
 λέγει δὲ ὅτι καὶ αὐτοχρηδίασιν οὐκ ἐπιείκῃ
 ἀμνηστῶν. δικῶν τε, καὶ δικαστηρίων
 ὑπεβλήθη. οὐ μὲν ὡς ὄνομα ἐπιβλή-
 θεν ἀρετῆς. Μαραθῶνα δὲ αὐτὸν ἐπι-
 νόμαζον, ὡς μὲν πνευ, ἵππ' τῶ Μαρα-
 θῶνι δῆμῳ ἐνεγράφη Ἀθηνῶν. ὡς δὲ
 ἐνίων ἠκούον, ἵππ' ἐν ταῖς Ἀθηναῖς τῶν
 ὑποδέσεων τῶν Μαραθῶνι περικιν-
 δυνουμένων, θαμὰ ἐμνημόνευσε. κα-
 τηγοροῦσι δὲ τῆς Πτολεμαίης πνευ, ὡς
 μὴ διορώντος τὰς ὑποδέσεις, μηδὲ
 ὅτι ζῶντος τε, καὶ μὴ τεκμήριον τὸδε
 πειθῆναι τὴν κατηγορίαν ταύτης. τοῖς
 Μεσσηνίοις οἱ Ἀθηνῶν γράφοντες ἵππ'
 τῶν ἀχαριστησάντων, ἐπεὶ τοῖς Φύργου-
 τας αὐτῶν μὴ ἐδέξαντο, ὅτι καὶ Θῆβαι
 ὑπὸ Ἀλεξάνδρου ἠλώσαν. ταύτῃ γὰρ
 ἵππ' ἀφανῶς αὐτὰ εἰρημένῳ τῷ ὑπό-
 δεσιν, ἔτι ὅπως ὡς οἱ τῆς, συκοφαντῶσι
 λέγοντες, ὡς εἰ μὴ ζῶντος Ἀλεξάν-
 δρου κείνου, πῶς οὕτω θρασυς, ὡς κα-
 ταψήφισασαι Μεσσηνίων; εἰ δὲ τε-
 θνεώτος, πῶς οὕτως περὶ ὡς ἀπογνώ-
 ναι τῷ αἰτίαν; εἰ γὰρ ζῶντος οἱ ταύ-
 ται διαβάλλοντες, ὡς ἢ τῶν Μεσσηνίων
 ἀπολογία, καὶ ζυγνῶμι μὲν ἴσα, τὸν Ἀ-
 λέξανδρον περικινουμένων, καὶ τὸν κεί-
 νου φόβον, οὐ μηδὲ ἡ ἄλλη Ἑλλὰς ἀ-
 πείρους εἶχε. ταῦτά μοι ἀπολελογηδῶ
 ὑπὸ τῶ ἀνδρὸς, ὑπεβλήθη αὐτῷ
 ἀδίκου, καὶ πεπανουργημένης αἰτίας. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἀδοκιμώτατος ὁ Φι-

A cipabant, quod paucis Naucraticis
 contigit. Herodis auditor, at non
 aemulator effectus est, cum ad Po-
 lemonē magis se conformarit. Ro-
 bur orationis & spiritum, & com-
 prehensionē luculentam ἐ Polemo-
 nis scena cōtraxit: eundem cum in-
 credibili dicendi copia extemporanea
 elocutioni incubuisse dicunt. Idē iu-
 dices & iudicia transfixit, non ut in-
 de nomen nactus fuerit: Maratho-
 nem namque eum plerique cogno-
 minarunt: quoniam, ut quidam cen-
 sent, Athenis Marathonī populo
 inscriptus est: vel ut à quibusdam
 audiui, quia in Atticis causis, eos
 qui in Marathone periclitati fue-
 rant, subinde commorabat. Ptole-
 mæum aliqui accusant, quòd cau-
 sas non definiret, neque vbi con-
 stitutæ fuissent, aut vbi non. Et
 hanc huiusce causæ coniecturam
 ponebant: Messenios Athenienses
 ingratitude accusant, quòd exu-
 les suos non exceperint, cum ab
 Alexandro Thebæ direptæ sunt.
 Hanc ab eo causam præclarissimè
 & quàm prudentissimè peroratum,
 calumniantur: dum ita argutantur:
 Siquidē viuente Alexandro iudicio
 disceptaret, quis ita audax ut Messe-
 nios condemnet? Sin autē eo mor-
 tuo, quis ita miti & abiecto animo
 ut de causa desperet? Non enim qui
 hæc calumniantur intelligunt, ut
 Messeniorum defensio, (qui Ale-
 xandrum eiusque formidinem, cu-
 ius ne cetera quidem Græcia ex-
 pers esse potuit; primi sustinuerunt)
 veniam aliquam obtinere merca-
 tur. Haftenus mihi pro viro defen-
 sio suscepta sit, ut eum iniuste va-
 frè que conficto crimine purgarem.
 Enimuerò clarissimus hic Sophista-
 rum

rum fuit. Ad permultas certe gen-
tes profectus, & in plurimis ciuitati-
bus versatus, nullibi locorum glo-
riæ suæ iacturam fecit, neque ex-
pectatione sua minor vnquam vi-
sus est; sed perinde ac illustri famæ
vehiculo inuectus, per ciuitates &
oppida transiuit. Senex in Ægypto
defunctus est, graui capitis distilla-
tione, non oculis captus, sed cali-
gine perstrictus.

EVODIANVS.

Euodiani Smyrnæi profapia ge-
neris ad Nicetem Sophistam pertine-
bat. familiæ verò honores ipsum
inter pontifices, & ob rem foris,
armisque bene gestam coronatos
collocabant. Præmia porro vocis
Romæ adduxerunt, Romanôq; thro-
no constituerunt. Hic cum artificib.
etiam Dionysiacis præfectus esset:
hæc verò hominum gens superba
est in primis, & ad obtemperandum
parum propensa. aptissimus ad hu-
iusmodi præfecturam visus est, &
omni crimine sublimior. Cum Ro-
mæ filius interiisset, nullam mulie-
brem nec degenerē emisit vocem:
sed vbi ter exclamasset, *Fili mi*, cum
sepulturæ mandauit. Et cum ipse
quoque Romæ moreretur, ei con-
tinuò necessarij omnes affuerunt,
qui de corpore consultabant, an id
ibidem humari oporteret, an con-
ditum Smyrnam referrent. tum E-
uodianus exclamans, *Non filium*,
inquit, *solum relinquam*. ita sanè pru-
denter iniunxit, vt vnà cum filio se-
peliretur. Cum Aristoclis auditor
fuiſſet, Panegyricam ideam, tan-
quam potabilem liquorem in acer-
bo austerôque cratere temperatum,
assequutus est. Neq; tamen desunt,
qui hunc Polemonis auditoré fuisse
dicant.

A. Gell. l.
xx. c. III.

Α σῶν ἑσῶν. πλείστα δὲ ἐπελθῶν ἔθνη, καὶ
πλείστας ἐνομιλήσας πόλεις, οὐδα-
μοῦ διέβαλε τὸ ἑαυτοῦ κλέος, ἔδδ' ἠπὼν,
ἢ πορσεδοκίση, ἔδδξεν. ἀλλ' ὡσπερ
ἐπὶ λαμπερῶ ὀχήματος τῆς Φήμης
πορδυόμμος, διήξ τὰ ἀση. ἐτελεύτα ἢ
γηραὶος ἐν Αἰγύπτῳ, ἐστὶ ὀφθαλμοῖς
ἐκ ἀφαιρεθεῖς μὲν ἀπὸ τῆς κεφα-
λῆς ῥύματος, ἐπικοπεῖς δέ.

B EYODIANOS.

Εὐοδιανὸν ἢ Σμυρναῖον, τὸ μὲν
ἄλλο, ἐς Νικήτην τὸν Ἰφιστὴν ἀνῆλθον
αἱ ἢ οἴκου πρῶτα, ἐς τὸν δὲ χειρέας τε,
καὶ σεφανεμύοις τὴν ἐπὶ τῶν ὀπλων
τὰ ἢ τῆς φωνῆς ἀθλα, ἐς τὴν Ρώμην,
ἐπὶ τὸν κλειδὸν θρόνον. Ἰπταχθεῖς ἢ ἐ-
πὶ τῶν ἀμφὶ Διόνυσον τεχνίταις, τὸ ἢ
ἐθνος τῶν ἀγέροχοι, καὶ λεπτοὶ δὲ-
χθῆται, Ἰπταχθεῖς τὴν δὲ χειρῶν
ἔδδξεν, ἐκ κρείττων ἢ λαβεῖν ἀπῆσαν. ἔξ
ἢ αὐτὰ τελευτήσαντος ἐν τῇ Ρώμῃ, οὐ-
δὲν ἔπλη, οὐδὲ ἀγρὸς ἀνεφθέρξασθαι,
ἀλλ' ὡς τέκνον, τὴν ἀνακαλέσας, ἔδδα-
ψεν. ἀποθνήσκοντι ἢ αὐτὰ καὶ τὴν Ρώ-
μην, ἔφησαν μὲν οἱ Ἰπταχθεῖς πάν-
τες βελλῶν ἢ αὐτῶν ποικιμύων ὑπὸ τῆς
σώματος εἴτε χερὶ καταδάπην αὐτόθι,
εἴτε ταριχθῶσαντας πορθυμύην ἐς τὴν
Σμύρναν, ἀναβοήσας ὁ Εὐοδιανός, οὐ
καταλείπω ἢ ἕον, ἔφη, μόνον. ὡδὲ
μὲν δὲ Ἰφιστὴς ἐπέσκηψε τῷ πατρὶ
σωταφῶται. ἀκροατὴς δὲ Αἰεσο-
κλέους ἄλλομμος, πανηγυρικῆς ιδέας
ἠψατο, ἐν στυφνῶ κρατῆρι συγκερα-
σας, οἷον ἄμα πόπιμον. εἰσὶ ἢ οἱ Φασί
καὶ Πολέμωνος ἠκροῦσθαι αὐτόν.

ΡΟΥΦΟΣ.

RUFVS.

Ρούφον ὃ ἐκ τῆς Περίουσου Ἰουδαίας, μὴ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, μηδὲ εἰ πολλοὶ ὑπα-
 τοὶ τὸ κείνου γένος, μηδὲ εἰ τῆς τῆς πα-
 νελλωίων Ἀθηνῶν, δὴ κλεῶς ἤρξε.
 ταυτὶ γὰρ εἰ καὶ πλείω λέγοιτο, οὐπω τῆ
 Ἰουδαίας ἄνδρος Ἰουδαίας ἀξία.
 ἀλλ' ἡ γλῶττα δηλοῦτω αὐτὸν, καὶ ἡ ἔξυ-
 νεσις, ἢ τὰς ἐρημασιμίας μάλιστα
 τῆς ὑποθέσεων ἐχρήσατο. πῶς ὃ ἰδέαν
 ταύτην, ἐθαυμάσθη, ὡς ἄνθρωπον μὴ
 χαλεπὴ ἐρμηνεύων. . . . δεῖ γὰρ
 ἐν ταῖς κτ' ἐρημασιμίας τῆς ὑ-
 ποθέσεων, τοῖς μὴ λεγομένοις, ἰουδαίας,
 τοῖς δὲ σιωπομένοις κέν ἔσθ' ἐπειτα οἰ-
 μαί . . . * πῶς ἐαυτὸς φύσιν. * ἐγκρι-
 μένος γὰρ ἦτοίς, καὶ ἀπανέργως ἔχων,
 ὑπεκρίνετο δὲ, καὶ μὴ . . . πλοισιώ-
 τατος ὃ καὶ τῷ Ἑλλησποντον, καὶ Προ-
 ποντίδα γυμνασιμίας ἔδωξεν ἀπὸ τῆς
 τῶν σχεδίαζεν πολλῆς μὴ ὑπερ-
 Ἀθηνῶν, πολλῆς ὃ ἐν Ἰωνίᾳ, καὶ Ἰ-
 ταλίᾳ, οὐδαμῶς κατέστησεν ἐαυτὸν εἰς
 ἀπέχθη δὲ ἢ πόλεως, ἢ ἀνδρός, ἀλλὰ
 ὡς ἰουδαίας. ἐλέγετο
 ὃ καὶ γυμναστικῆς κερταυῶν τὸ σῶμα,
 ἀναγκαιοφασγῶν ἀεὶ, ἔδωκεν αὐ-
 τὸν ὡς ἀπλησίως τοῖς ἀγωνιζομένοις.
 ἀκροατὴς ὃ Ἡρόδου μὴ, ἐν παισὶν,
 Ἀριστοκλείους ὃ, ἐκ μετράκτοις γυμνα-
 σίᾳ καὶ μεγάλων ὑπὸ αὐτῶν ἀξιοθεῖς,
 ἐλαμπρύνετο τῶν Ἡρώδη μάλλον, δε-
 σπότῳ αὐτῶν ἀποκαλῶν, καὶ Ἑλλωίων
 Γλωττα, καὶ λόγων βασιλείᾳ, ἔδωκεν
 ποταυῶν. ἐτῆ δὲ τῶν οἴκοι, ἐν καὶ ἐξήκον-
 τα ἔτη γυμνασιμίας, καὶ ἐπὶ παισὶν ὑπερ-
 ὦν

Rufum Sophistam Perinthium,
 non à patrimonio commendabo ;
 neq; ex eo quòd è multorum con-
 sulum genere ortus sit : neque quòd
 Athenis totius Græciæ conuentui
 gloriosissimè præfuerit. Hæc enim
 & si plura dicantur, nequaquam ta-
 men cum viri sapientia conferri de-
 bent. Sed lingua eum & prudentia
 prodat , qua in figuratis maximè
 controuersis vsus est. Hanc certè ob
 ideã admirationi fuit : primùm qui-
 dem , quia difficilia facilè & scitè
 tractabat. nam in causis , quæ se-
 cundum figuram compositæ sunt,
 & dicendis habenas, & tacendis a-
 culeum dare conuenit : Deinde (vt
 arbitror) propter eius ingenium .
 Nam sedulò quidem & sine callidi-
 tate indolè retinens, decenter age-
 bat. In Hellespõto & Propontide ad-
 modù locupletatus est. Et cum sibi
 non parum gloriæ Athenis, in Io-
 nia & Italia, ob extemporalem ora-
 tionem comparasset : nusquam in
 vllius ciuitatis aut viri cuiusquam
 inimicitiam se constituit, sed lenita-
 tis indagator fuit. quinetiam exerci-
 tatione gymnastica corpus corro-
 borare dicebatur, liberaliore victu
 necessario semper adhibito, assiduò-
 que labore exantlato , pro vt cer-
 tatoribus vsitatum est. A pueritia
 Herodis auditor fuerat : ab adole-
 scentia Aristoclis. Ceterùm maior
 ei splendor accessit ab Herode , à
 quo magnis decoratus muneribus
 fuerat : vnde illum vocabat herum,
 & Græcorum linguam , & sermo-
 num regem , & id genus epithetis
 appellabat. domi supersticitibus fi-
 liis, primo & sexagesimo ætatis an-
 no vita functus est. de quibus ni-

ἰο. ἢ κτ'.

ἰο. δὲ τ.
ἡ. ὡς κειμ.

ἡ. ὡς κειμ.

hil aliud laude dignum, nisi quod A illius fuere liberi, dicere habeo.

μέγα οὐδὲν εἰπεῖν ἔχω, πλὴν γε δὴ ὅτι ἀπὸ κείνου.

OENOMARCHVS.

OINOMARXOS.

Oenomarchus Sophista ex Andro fuit, qui neque admiratione, neque reprehensione dignus est habitus. Eodem verò tempore, quo Adrianus & Chrestus Athenis docuit. Et cùm Asiæ finitimus esset, Ionicam Ideam quæ Ephesi plurimum vigebat; tanquam ocularem morbum, inde contraxit. Quare nonnullis de viro mentientibus, Herodem non audiuisse existimatus est. Etenim in sensa animi exponendi facultate nonnihil, ob eam quam dixi causam, alicubi deprauauit. Sensorum autem intentiones plane Herodæ sunt, ac mirum in modum suaves. In imaginis certè amatore eum contemplari licet, nisi fortè puerili iudicio esse videor. Ita enim dictum est: *O animata pulchritudo in corpore exanimo! quisnam te Deus effinxit? Quenam Suadela vel Gratia, vel ipse Amor pater venustatis? Quàm omnia tibi re vera cumulatè adsunt. Vultus status, flos coloris, visus aculeus: visus pergratus: genarum vigor. impressa auditus vestigia; est tibi quoque semper in statione sua parata vox. Fortasse etiam aliquid vocas. Sed me non presente, ô inamabilis & liuide; aquid fidum amantem infidelis; nulla mecum verba fecisti? Proinde hunc maxime semper horrendâ omnibus pulchris imprecationem super te instituam, vota que suscipiam ut consenescas. Hunc aliqui Athenis, nonnulli verò domi mortuum, canitie sparsum, in itaque iam senectute: ac facie aggressiori, & Marci Byzantij more sordidum & squalentem fuisse dicunt.*

Οἰνόμαρχος ὁ ἐκ τῆς Ἀνδρῶν Σοφιστῆς, ἐκ Ἐδαυμάζετο μὲν, οὐ μεμπτός δὲ ἐφάνετο. ἐπαίδευσεν μὲν γὰρ καὶ κρόνοισι, οὐκ Ἀδριανός τ' ἔτι, ἔτι Χρῆστος Ἀθηνῶνσι. πρόσσικος ὅτι ὤν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἰωνικῆς ἰδέας, οὐκ ὀφθαλμίας ἔσπασεν, αὐτοδαζομένης μάστιγι τῆς Ἐφέσου. ὅθεν ἐδόκει ποῖν ἐλὶ ἠεροῦδος Ἡρώδου, κατὰ ψυδομύθοις τῶν ἀνδρῶν. πῆ μὲν γὰρ τῆς ἐρμυλείας ἄρ' ἐφθορεν ἑαδ' ὄπη, διὰ τὴν εἰρηκα αἰπῶν. αἱ δὲ Ἰππυπολαὶ τῶν νομμάτων, Ἡρόδοτος τ' ἔτι, καὶ ἀπορρήτως Γλυκεῖα. ἐξέστ' ὅτι αὐτὸν θεωρεῖν Ἰππὶ τῶν εἰκόνοσ ἐφόντος, εἰ μὴ μεираκιθῆεας δόξω. εἰρηκα ὅτι ὠδὲ ὠ κάλλος ἐμψυχον ἐν ἀψύχῳ σώματι! τίς δὲρα σε δαμόνων ἐδημιεργησε; παιδάτις, ἢ χάρις, ἢ αὐτὸς ἔρως ὁ τῶν κάλλοισ πατήρ. ὡς πάντα σοι παρέσταν ἐν ἀληθείᾳ; προσώπου χάρις, χάρις ἀΐδος, βλέμματός κέντρον, μειδίαμα κεχαρισμένον. παρῶν ἀνδρῶν, ἀκοῆς ἴχνος. ἔχῃς δὲ καὶ Φωνίῳ μὴ ἔσταν αἰεὶ. τάχα πῆ καλεῖς. ἀλλ' ἐμὲ μὴ φρόντος ἀνέρασε, καὶ βασιανε, πρὸς πῖσον ἔρασην ἀπίσε, οὐδὲνός μοι μετέδωκες ῥήματος. τοιγαρῶν πῶν φεικώδεσσι πῶν ἀπασιν αἰεὶ τοῖς καλοῖς ἀρὰν ἐπὶ σοὶ θήσομαι. βύχομαι σε γράσσει. τελευτήσσει ὅτι αὐτὸν οἱ μὲν, Ἀθηνῶνσι, ὅτι οἱ οἰκοι, μεσαιπόλιόν τε, καὶ φρόντα ἐς γῆρας. χυμέας ὅτι ἀγροκότρον γὰρ εἶδος, καὶ καὶ τῶν Μαρκίου τῶν Βυζαντίου ἀύχμον.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ.

A *hōp dīp. pūqūb dūal bōllē līd*
APOLLONIUS.

Απολλώνιος δὲ ὁ Ναυκραπίτης, Η-
ρακλείδῃ μὲν ἐναντία ἐπαίδευσεν, τὸν
Αθηνῶσι θεόν^ω κατελιηφόσι. λό-
γου δὲ ἐπεμελήθη πολιτικοῦ, καὶ ὅ-
κεκολασμένου, ἢ πῶ^ω δὲ ἀγωνιζομέ-
νου. ὁμιλοῦν γὰρ ἀπεστὶν αὐτῷ, καὶ
πνύμα. ὄντι δὲ αὐτῷ κακῶ τὰ ἐρο-
πικὰ, γίνεται παῖς ἕξ ἀδίκων γά-
μων Ρουφῶν^ω, ὁ ἐπ' αὐτῷ σοφιστῶ-
σας, οὐδὲν γόνιμον, οὐδὲ ἐκ καρδίας, B
ἀλλὰ τῷ κείνου κομματίων τε, καὶ
νοιδίων ἐχόμενον. ἐφ' ᾧ καὶ λαβῶν
αἰπῶν ἕξ ἀνδρῶν σοφῶν, ὅ^ω νόμοι,
ἔφη, διδάσσι μοι χρῆσθαι τοῖς πα-
τρῶσι. καὶ ὅς, διδάσσι μὲν, εἶπεν,
ἀλλὰ τοῖς κτ' νόμοις γερονόσι. κατὰ-
πύονται δὲ αὐτῷ πνὲς καὶ τὸ σαλιῶμα
ἐς Μακεδονίαν μισθῶ^ω οἰκίας, οὐ-
δὲ ὅ^ω πρᾶσι. ἀλλ' ἀφείδω τῷ^ω C
ποιούτων. ὄροι μὲν γὰρ ἀν' κτ' τῷ^ω πο-
λυσοφῶν ἐπίοις, πολλὰ καὶ ἀνελεύ-
θερα ὑπὲρ χρημάτων πρᾶξι. οὐ
μὲν τὸν γε Απολλώνιον^ω τῆτον. κοι-
νῶ^ω τὸ γὰρ πρᾶξι πῶ οὐσίαν τῷ^ω Ελ-
λιῶν τοῖς δεομένοις, καὶ οὐ βαρὺς
ὑπὲρ μισθοῦ ξυμβῶμα. ἐτελεύτα δὲ
ἐβδομηκοντούτης Αθηνῶσιν, ἔχων ἐν-
τάφιν^ω πῶ ἕξ ἀπάντων Αθηνῶσιν
ἄνοιαν. Ἀδριανοῦ μὲν ἑ^ω Χρήστου, τῷ^ω
σοφιστῶν, ἀκροατῆς ἐγένετο. ἀμφοῖν δὲ
ἀφῆσθαι, ὅσον ἢ οἱ μηδὲ ἀκούσαντες.
ἔφεώρε δὲ τὰς ὑποθέσεις, ὑπεξίων
μὲν τῷ κοινῷ, καιρὸν δὲ πλείω τῷ
ξυμμέτρου.

Apollonius Naucratis contra-
ria methodo atq; Heraclides insti-
tuit, qui Athenis suggestum acce-
perat. Orationi ciuili & bene casti-
gatae operam dedit: contentiosae ac
forensi non item. quippe abest ab
hac comprehensio & spiritus. Cum
in amoribus solutus & nequā fuisset,
ex illegitimis nuptiis Ruffinus
ipfi puer natus est: qui cum sub
patre sophisticam artem didicisset,
nihil à patre fœcundum & animo-
sum exhibuit; sed tantum quaedam
incisa, & argutè cogitata. in quo
cum à docto viro reprehensus es-
set: *Leges mihi dant*, inquit, *paternis*
rebus uti posse. At ille: *Dant*, inquit,
verum his qui legitime nati sunt. Ple-
rique hominem calumniantur, quod
ad Macedoniã missus esset ut actor
negotiorum domus non ita splen-
didæ atque fortunatæ. Sed ei talia
dimittantur. Nonnullos enim per-
quam sapientes inueniremus, qui
multa pecuniæ gratia ab ingenuo
liberòque homine aliena fecerunt.
Nec talem certè Apollonium fuisse
dixerimus. Opes namque suas cum
Græcis communicauit, qui egestate
premebantur: neque grauis vn-
quam de mercede paciscendo fuit.
Septuagesimo ætatis anno extre-
mum vitæ diem clausit Athenis; se-
pulchralis ornamentis vice, omnium
Atheniensium beneuolentia potitus.
Adriani Chrestique sophistarum fuit
auditor. Sed ab utroque tantum
abfuit, quantum & illi qui nunquam
audiuerunt. Controversias quidem in-
spiciebat, à communi methodo se
subducens, sed plus in eo temporis
quam par erat, impendebat.

APOLLONIUS ATHE-
NIENSIS.

A

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΣ.

Apollonius Atheniensis apud Græcos nomine dignus est habitus, cum forenses causas rectè egerit, & sine reprehensione declamarit. Iuxta Heraclidem & gentilem suum Athenis docuit. ciuili suggestui talenti pretio præfuit. Et cum in ciuilibus rebus clarus & insignis esset, maximarum rerum legationes egit: in publicis ministeriis sacris, quæ maxima Athenienses appellant; Prætura urbana ei commissa est, & Præfectura* armorum, & vocum ab oraculis* editarum cura, iam ingrauescente ætate. ceterum vt ab Heraclide, Logimo, Glaucō, huiusmodique antistibus sacrorum, vocalitate aberat: ita grauitate, magnificentia, ornatuque decoro multis, qui ante fuere, præstantior est habitus. Cum ad Seuerum Romanorum imperatorem legatus mitteretur, Heraclidi Sophistæ declamationis certamen indixit, & ambo discessere, hic immunitate, Apollonius verò non paruis muneribus donatus. Porro cum Heraclides rumorem de Apollonio nequaquam verum effudisset, quod statim in Libyã profecturus esset, vbi Leptines gerebat imperium, & ex vniuersa terra virtutes contraxerat: & ad Apollonium dixisset, *Iam tempus tibi est, vt sermonem ad Leptinem legas. Imo verò tibi tempus est,* inquit Apollonius, *enimvero de immunitate scriptus est.* Orationi repagulum ex Adriani idea Apollonius constituit, cuius olim fuerit auditor: verumtamen ad modulatos numeros &

Vide i.
lib. in Lol-
liano.

B

C

D

Ο ἢ ὁ Απολλώνιος ὁ Αθηνῶν, ὀνόματός μιν ἠξιώθη καθ' Ἑλληνας, ὡς ἰκανὸς τὰ δίκαια, καὶ τὰ ἀμφιμύθητων οὐ μεμπτός. ἐπαίδευσεν ἢ Αθῶνῃσι καθ' Ἡρακλείδην τε, καὶ τὸ ὄμινον, ἔργον πολιτικοῦ θέντος πορευτῶς ἐπιταλάντων. διαπρεπῆς ἢ ἔ τὰ πολιτικὰ χρομόμος, σὺν τε πρεσβείαις ὑπὲρ τῶν μεγίστων ἐπρέσβυσεν, σὺν τῇ λειτργίαις, αἱ μεγίσταις Αθηνῶν νομίμοισι. τὴν δὲ ἐπῆνυμον, καὶ τὴν τῶν ὀπλων, ἐπετραπῆ, καὶ τὰς ἑξ ἀνακτόρον Φωνῶν, ἠδὲ γερόσκων, Ἡρακλείδου, καὶ Λογίμου, ἔ Γλαύκου, καὶ τῶν ποιῶτων ἱεροφάντων, δι' Φωνίᾳ μιν ἀποδέων, σεμνότητι ἢ, καὶ μεγαλοπρεπείᾳ, καὶ κόσμῳ ἄρα πολλοὺς δοκῶν τῶν ἀνω πρεσβύων ἢ ἄρα Σεβῆρον σὺ Ρώμῃ τὸν αὐτοκράτορα, ἀπεδύσατο πρὸς Ἡρακλείδην τὸν σοφιστὴν ὡς ὑπὲρ μύθητις ἀγῶνα. ἔ ἀπῆλθεν ὁ μὲν, τὴν ἀτελείαν ἀφαιρεθείς. ὁ δὲ Απολλώνιος, δῶρον ἔχων, διαδιδόντος ἢ Ἡρακλείδῃ λόγον ἐκ ἀληθείᾳ ὑπὲρ τῶν Απολλωνίᾳ, ὡς αὐτὸς δὴ βαδισμένῃ ἐς Λιβύην, λεπίκα Λεπίνης μὲν αὐτοκράτωρ σῆε, καὶ τὰς ἑξ ἀπάσης γῆς δρεταῖς σιωπῆ, ἔ πρὸς αὐτὸν εἰπόντος, ὡς σοὶ ἀναγιγνώσκην ὡς πρὸς Λεπίνην. σοὶ μὲν ἔν, ἠδὲ ὁ Απολλώνιος, ἔ γὰρ δὴ ἔ ὑπὲρ τῶν ἀτελείας γέγραπται. βαλβίδα μιν δὴ τῆς λόγου ὁ Απολλώνιος σὺν τῷ Αδριανῷ ἰδέας βέβληται, ἄτε δὴ καὶ ἀκροατῆς χρομόμος ἢ παραλλάθει δὲ ὅμως ἐς ῥυθμοὺς ἐμμέτροις τε, καὶ

ἀναπαύοντα. οἷς εἰ φυλάξαιτο, σεμνο-
 πρεπῆς πλὴν ἀφελίαν δοκεῖ, καὶ βέλ-
 κῶς. τοῦ δὲ ὅτιν διρεῖν καὶ ἐπ' ἄλλων
 μὲν ὑποθέσεων, μάλιστα δὲ Ἰππὶ τῆς
 Καλλίης, ὃ ἀπαγορεύει τοῖς Ἀθηναίοις,
 πρὸς μὴ θάπην. ὑψηλῶ ἀρῶ ἀν-
 θεοπέ πλὴν δαδα. πῖ βιάζης, ἔκατά-
 γης κἀτω, καὶ βασιανίζης τὸ πῦρ; οὐ-
 ράνιον ὅστι. πρὸς τὸ συγκινεῖς ἐρχεται.
 αἰδέεον ὅστι. τῆς τὸ πῦρ, οὐ κατὰ γῆ
 νεκροῖς, ἀλλ' ἀνά γῆ θεοῖς. ἰὼ Προμηθεὺς
 δαδδύχε, καὶ πυρφόρε, οἷά σου τὸ δῶρον
 ὑβρίζεται. νεκροῖς ἀναιδήτοις ἀνα-
 μίγνυται. ἐπὶ τῆς β. βοήθησον. κλέ-
 ψον εἰ δὴ κατ' ἀκείθεν τὸ πῦρ. ἄρε-
 δέμω δὲ ταῦτα, οὐ τῶν αἰτούμενων
 τῆς ἀκολάτων ῥυθμῶν, ἀλλὰ διδά-
 σκων ὅτι μηδὲ ἴσως σωφρονεσέροις ῥυθ-
 μοῖς ἠγνοεῖ. ἐτελεύτα μὲν οὐκ ἀμφι-
 τὰ πέντε καὶ ἑβδομήκοντα ἔτη, πολὺς
 ἐν τῷ Ἀθηναίων δήμῳ πνύσας. ἐτά-
 φη δὲ ἐν τῷ παρθασείῳ τῆς ἐν Ἐλευσίνι
 λεωφόρου. ὄνομα τῷ παρθασείῳ, ἱερεῖ
 συκῆ. τὰ δὲ Ἐλευσινὸν ἱερεῖ, Ἰππὶ ἐς
 ἄστυ ἀγῶσιν, κἢ ἀναπαύοισιν.

ΠΡΟΚΛΟΣ.

Αναγράφω δὲ καὶ Πρόκλον τὸν Ναυ-
 κρατίτην, εἰδὼς δὲ τὸ ἀνδρα. ἔστι δὲ
 ἔτι ἐμῶν διδασκάλων εἰς ὅσους. Πρό-
 κλος ποίνω, ἡ μὲν τῆς ἐκ ἀφανῶν
 κατ' Αἴγυπτον. τασιάζουσαν δὲ ἰδῶν πλὴν
 Ναυκρατίην, καὶ τῶν τὰ ἤδη πολὺ θύον-
 τας, πλὴν Ἀθηνῶν ἡσυχίαν ἠσπασα-
 πο. καὶ ὑποκλήθης, ἐκεῖ ἔζη, πολλὰ
 μὲν ἀγαθῶν χημάτα, πολλοὺς δὲ οἰ-
 κέτας, ἔτι πλὴν ἄλλω κατὰ σκεδὴν με-

A repercussiones deflexit: quos si ser-
 uasset, non mediocri dignitate fir-
 mitatēque decorus in enunciando
 videretur. Quòd in aliis quoque
 controuersis comperire licet, atque
 ex ea maxime, quæ Callias inscri-
 bitur, in qua Atheniensibus inter-
 dicit, ne corpora sepelienda cre-
 marent. *Excelsam, inquit, tolle, mi
 homo facem. Cur violas, deorsumque de-
 ducis & torques ignem? Cælestis est,
 ad cælum sibi affine pergit, athereus
 est. Hic igitur ignis non deducere mor-
 tuos, sed reducere deos debet. Io Pro-
 metheu, facifer, & ignifer quàm gra-
 ui donum tuum afficitur iniuria! Mor-
 tuis sensu carentibus commiscetur. Suc-
 curre; adiua; indeque ignem, si potes,
 subducito.* Hæc verò adieci, non vt
 immodicos rhythmos excusarem,
 sed vt eum castigatos quoque nu-
 meros non ignorasse ostenderem.
 Circiter quintum ac septuagesimum
 ætatis annum defunctus est, cùm
 multum in Atheniensi populo spei
 & spiritus collocasset. Sepultus est
 in suburbio viæ regiæ quæ ducit
 ad Eleusina: cui quidem suburbio
 nomen Sacra ficus est. Ceterùm sa-
 cra ex Eleusine, postquam in vr-
 bem introducta sunt, ibi quoque
 desinunt.

PROCLUS.

D Proclum quoque Naucraticem
 in Sophistarum numerum referam,
 cùm probè hunc nouerim: etenim
 è præceptoribus meis vnus fuit.
 Proclus igitur erat Ægyptius, non
 humili genere natus. Cùm Nau-
 craticem seditionib. agitaram, & ma-
 gistratus præter instituta patria rem-
 publicam gerentes aspiceret: Athe-
 nis quietem amplexatus est. Quò
 cùm nauigasset, vitam illic degen-
 dam existimauit. eoque magnam

vīm opum, famulorum gregem, cæ-
 terámque supellectilem magnificè
 exornatam transtulit. Floruit, bona
 ab adolescentia fama sibi compa-
 rata: eadéque gloria magis ætate
 firmata claruit. Inprimis, ob vitæ op-
 tioné: deinde propter beneficium,
 vt arbitror, cuidam Atheniési col-
 latum, quod etiam specimen pro-
 bi viri dederat. Nam cum in Py-
 œæum nauigasset, quendam ibi na-
 eum interrogauit, an certus quidam
 Athenis honestè viueret, & bene
 B rem gereret. hæc autem sciscitaba-
 tur de hospite, quocum iuuenis
 adhuc, versatus erat, cum ad au-
 diédum Adrianú accederet. Et cum
 didicisset esse & viuere, sed domo
 sua confestim decessurú, ob decem
 millia drachmarum quæ fœnore ac-
 ceperat, oppigneratis ædibus: non-
 dum in urbem reuersus, drachma-
 rum decem milia ad eum misit, his
 verbis adiunctis, *Domum tuam libe-
 ra, ne te mæstum conspiciam.* Hæc v-
 C tique facta non diuitis solúm, sed
 diuitiis etiã pulchrè vtentis, esse du-
 cimus, & valde docti, atque ami-
 citiæ officia accuratè perpenderit.
 duas in vrbe domos possedit; vnâ
 in Piræo, Eleusine aliam. ab Ægy-
 pro ventitabant ipsi; thus, ebur,
 vnguentum, papyrus & libri, ceto-
 ráque id genus, quæ vænalia sunt.
 Hæc cum dispensatoribus venderet,
 nec pecuniæ cupidus, nec illi-
 beralis, neque plus habendi auidus,
 neque lucri fœnorisque studiosus
 vnquam visus est; sed forte con-
 tentus & prisca moris cultor. quin-
 etiam cum filio prodigo in alendis
 gallis gallinaccis, coturnicibus, ca-
 tellis & equis; colludendo repuera-
 scere malebat; quam illum incre-
 pare: quod eum ipsi a plerisque
 crimini tribuerebatur; Cuius, inquit;

A γαλοπρεπῶς κεκοσμημένῳ. ὅτι ἡ ἀ-
 κούων Αθῆνησι καὶ τὸν ἐν μειρακίῳ
 χρόνον, πύδοκίμησε. πολλὰ μᾶλλον
 δὴ γλυκόμυθος. τὸ εὖρον μὲν, ἐπὶ τῇ
 τῆς βίης αἰρέσει ἔπειτα, οἱμαί, καὶ ἐπὶ
 δὲ εργημάτων γνομένῳ μὲν πρὸς εἰνα
 Αθῆνῶν, δηλώσιν ἡ παραγομένῳ
 χρῆσθαι ἡδού. ἐς γὰρ τὸ Γεγραμᾶ ἐσπλά-
 στας, ἠρετό ναυα τῷ αὐτόδῳ, εἰ ὁ δεῖνα
 καλῶς Αθῆνησι ζῆ, καὶ ὁ περὶ τῆς ἡ-
 B ρότα ἡ ταῦτα ὑπὲρ τῆς ζήτησ, ὡς περ-
 σέμιζεν Αθῆνησι νέος ὢν, ὅτε δὴ καὶ
 Αδριανῶ ἐφοίτα. μαθὼν ἡ αὐτὸ εἶναι
 τὸ, ἐπεὶ ζῶ, ἐκπεσεῖς* αὐτὴν τὴν οἰκίας ἴσ. δὲ αὐτ.
 διακηρυτικῆς ἐπὶ ἀγορᾶς περὶ
 δραχμας μυρίας, αὐτὸν αὐτῇ ἐδεδά-
 νησθαι, ἐπεμψεν αὐτῷ τὰς μυρίας, μη-
 ἡ ἀνελευθῶν* πὼς ἐς τὸ αἴσυ, εἰπὼν ἐλθῆ-
 C θέρουσον τὴν οἰκίαν, ἵνα μὴ σε κατηφῆ
 ἴδω. ταῦτα μὴ πλοισὶς μόνον ἠγνώμε-
 θα, ἀλλὰ ἔτι πλάττω καλῶς χρωμένε,
 πεπαυδύμενε τε ἰκανῶς, ἔτι τὰ Φιλι-
 κὰ ἀκριβοῦτος. ἐκτέσσατο ἡ οἰκίας
 δύο μὲν ἀσπ, μίαν ἡ ἐν Περαεῖ, ἔτι ἀλ-
 λῶν Ελευσῖνι. ἐφοίτα ἡ αὐτῷ καὶ ἀπὶ
 Αἰγυπτιᾶς λιθουωτὸς, ἐλέφας, μύρον,
 βύβλος, βιβλία, καὶ πᾶσα ἡ τοιαῦτα ἀ-
 γορά. ἔτι ἀποδοιδύμενος αὐτὰ τοῖς δια-
 πευμένοις τὰ τοιαῦτα, οὐδαμοῦ Φι-
 D λοχρημάτων ἐδού, οὐδὲ ἀνηλύθερος,
 οὐδὲ ἐραστῆς ἔτι πλείονος, οὐδὲ ἐπικέρ-
 διαμαστῶν, ἡ τόκοις, ἀλλὰ αὐτὸ ἀγα-
 πῶν τὸ δούχαι ἡ, καὶ τὸ ἀσώτω, πρὸς
 ἀληκθούτων εὖφῶν, πρὸς τὸ ὀρπύγων,
 κυνοθήων τε, καὶ ἵππων ζωνεάζων
 μάλλων, ἡ ἐπιπλήτων. ἔτι παρὰ τοῖς
 πολλοῖς ἔχων ἀπῶν θᾶτῆ ἡ, ἐφῆ,
 Ddd iiiij

10. φιλύτα-
τη, ἢ αὐτῆ

μεταβαλεῖ τὸ μὲν γερόντων πάλιν, ἢ
 μὲν ἡλικίων. ἀποθανόντος δὲ αὐτῶ τῆ
 παιδὸς ἐκ τῆς γυναικὸς, Ἰππὶ παλλακῆ
 ἐγγύετο, διὰ τὸ καὶ γηράσκοντας ὀφθαλ-
 μοῖς ἀπάγεσθαι. * θηλυτάτη ἢ αὐτῆ γε-
 νομένη, πᾶσαν ἀφιεῖς λύϊαν, ἐκ ἀγα-
 θὸς ἐδόξε παρὰ τῆς οἴκου. τὰ ἢ τῆς
 μητέρις πάτρια τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, διέ-
 κειτο ὡδε. ἑκατὸν δραχμας ἀπαξ κα-
 ταβαλόντι ἔξιω ἀκροᾶσθαι τὸν αἰὲ γρό-
 νον. ἡ ἢ αὐτῶ καὶ θήκη βιβλίων Ἰππὶ
 τῆς οἰκίας, ὧν μετὰ τοῖς συλλεγομέ-
 νοις ἐς τὸ πλήρομα τῆς ἀκροάσεως, ὡς
 μηδὲ συρίτοι μὲν ἀλλήλοις, μηδὲ σκώ-
 πτοι μὲν, ἀ ἐν ταῖς τῶν Ἰφιστῶν σωμα-
 σίας φιλεῖ γίνεσθαι. ἀδελφοὶ ἐσκαλού-
 μεθα, ἔ ἐκαθήμεθα ἐσκληθέντες. οἱ μὲν
 παῖδες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ, μέσοι. τὰ
 μισθία δὲ, αὐτοί. τὸ μὲν οὖν δια-
 λεχθῆναι αὐτὸν, ἐν ἀσπασίαις κείτο. C
 ὅτε ἢ ὀρμήσκει ἐς διάλεξιν, ἰππιά-
 ζοντι τε ἐώκει, ἔ γοργιάζοντι. ἢ μητέρι
 ἢ τῆ παρὰ τῆς αἰας, ἐσεκυκλείτο ἄρεω-
 ραμένη. τὸ δὲ μνημονικόν, ἐννενηκον-
 τούτης ἡδὴ γηράσκων, καὶ ὑπὲρ τὸν Σι-
 μωνίδην ἐρρώτο, καὶ ἠρμυδύε μὲν
 καὶ φύσιν. Ἀδριανοῖ δὲ ἦσαν αἱ Ἰππολοαὶ τῶν νομμάτων.

ΦΟΙΝΙΞ.

Φοῖνιξ ἢ ὁ Θεπάλος, οὐδὲ θαυμά-
 σαι ἄξιος, οὐδὲ αὖ διαβαλεῖν πάντα.
 ἡ μὲν γὰρ τῆ Φιλάρου πεφοιτηκό-
 των. γῶναι ἢ ἀμείνων, ἢ ἐρμυδύσαι.
 τὰξιν τε γὰρ τὸ νοηδὲν εἶχε, καὶ οὐδὲν ἔξω
 καιρῶ ἐνοεῖτο. ἢ ἢ ἐρμυδύεα διεσπεί-
 ας τε ἐδόκει, ἔ ρυθμῶ ἀφῆσθαι. ἐδῶ-

A ad bonam frugem se conuerteret cum se-
 nibus, quam cum coquis ludendo. De-
 functo ex vxore filio, pellicem in
 consuetudinem suam admisit, quod
 senescentes iam oculi contraheren-
 tur: verum cum huic quæ effœmi-
 natissima erat, omnes permisisset
 habenas, non bonus & frugi rei fa-
 miliaris custos habitus est. Institu-
 tum declamationis huic viro pe-
 culiare, ita se habuit. Ei qui cen-
 tum drachmas semel soluisset, sem-
 per audire licebat. Erat etiam Bi-
 bliotheca domi, quæ colligentibus
 patebat, ad auscultationis supple-
 mentum: ne vel inuicem exhibila-
 remus, vel cauillaremur, quæ in So-
 phistarū scholis fieri solent. frequē-
 tes accersebamur, & accersiti sede-
 bamus. pueri quidē, eorumq; recto-
 res medij; ex altera verò parte ado-
 lescentes ipsi. Ceterum perrarò vsu-
 ueniebat, vt ipse differeret; sed quā-
 do ad dissertationem se conferebat,
 Hippiam & Gorgiam æmulanti si-
 milis erat. pridiana verò declama-
 tio neglecta, in circulum duceba-
 tur. Memorix vi etiam ad nonage-
 simum annum consenscens Simo-
 nidem superauit. Naturæ congruen-
 ter enunciabat; & Adrianéis cōfor-
 mes sensorū animi illationes habuit.

PHOENIX.

D Phoenix Thessalus nec dignus est
 qui in admirationem veniat, neque
 verò qui in omnibus damnetur. Ex
 Philagri condiscipulis vnus fuit, ad
 sentiendum quàm eloquendū mul-
 to melior. lucidum enim ordinem
 habebant sententiæ: ac nihil abs re
 & intempestiuè animo agitabat. ve-
 rum dissoluta videbatur eius elo-
 quutio, numerisq; destituta. cetero-

quin accommodatior incipientibus iuuenibus, quàm aliquem iam habitum adeptis esse videbatur. etenim nuda ab eo negocia exponebantur, neque exornabantur oratione. Septuagenarius Athenis extinctus, non humili sepulchro donatus est: si quidem à dextra Academiae descensus, iuxta viam ante equitum monumenta* sepultus est.

DAMIANVS.

Me ad Damianum ducit sermo, virum profecto eloquentissimū, Epheso oriundum. Vnde Soteri, Sotif, Nicandri, Phædri, Cyri & Phylaces eximantur. nam Græcorum ludi hi potius appelladi sunt, quàm Sophistæ memoradi. Damiano igitur facundissima fuit etiam vetus profapia, & qui ab eo profluxere, dignissimi approbatissimique in Epheso sunt habiti. quinetiam in Senatum omnes allecti sunt: cum optima existimatione & nummorum contemptu admirabiles viderentur. Ipse quoque multis diuitiis, & magnifico apparatu pollens, omnib. Ephesiorū egenis benignè subuenit, ac Rempublicā plurimū adiuuit, dum pecunias largitus est; & è publicis operib. collapsa restaurauit. Epheso quoq; templum connexuit, quò descensum viam per Magnesiā deduxit, viamque strauit; vbi porticus est in stadij longitudinem tota ex lapide confecta. Huius structura propositū fuit, vt templi ministros, si quandoque pueret, discedere non cogeret. Opus multa impensa confectum, à nomine vxoris suæ conscripsit. In templo cœnationem edificauit, quæ magnitudine ceteras simul ab aliis exstructas exsuperat,

A και δὲ Ἰπτιδιότατος γεγονέναι τοῖς δεχομένοις τῆς νέων, ἢ τοῖς ἐξιν πνὰ ἤδη κεκτημένοις. τὰ δὲ πρῶτα γυμνάσια ἐξέκειτο, καὶ ἐπελήμπηκεν αὐτὰ ἡ λέξις. ἐβδομηκοντούτης δὲ ἀποθανὼν, Ἀθηνῶσιν ἐπέφη, καὶ ἀφανῶς κείται γὰρ πρὸ τῆς* ἐκ τῆς πολεμίων, ἐν δεξιᾷ τῆς Ἀκαδημίας καὶ δόδου.

ΔΑΜΙΑΝΟΣ.

B Ἀλλὰ με ὁ λόγος ἐπὶ ἀνδρα ἐλλογιμώτατον Δαμιανόν, τὸν ἐκ τῆς Εφέσου. ὅθεν ἐξηρήδων Σωτήροί τ', ἔ Σῶσοι, ἔ Νίκανδροι, καὶ Φαῖδροι, Κυροί τε, καὶ Φύλακες. ἀδύρματα γὰρ τῶν Ἑλλήνων οὗτοι μᾶλλον προσρηθείεν αὐτῶν, ἢ ἑφιστῶν λόγου ἀξιοί. Δαμιανὸς τοίνυν ἐλλογιμώτατον μὲν καὶ τὸ ἀνώγειος, ἔ πλείους ἀξιοί τῆς Εφέσου. βυδοκιμώτατος δὲ, καὶ οἱ ἀπὸ αὐτῶν φυῶτες. συκλήτου γὰρ βελήης ἀξιουῦται πάντες, ἐπὶ βυδοξία θαυμαζόμενοι, καὶ ὑπεροψία χρημάτων. αὐτὸς τὸ πλεῖστον ποιήσας, καὶ πολυπρεπεῖ κατεσκευασμένος, ἐπήρκει μὲν ἔ τοῖς δεομένοις τῶν Εφεσίων, πλείους δὲ ὠφέλησεν τὸ κοινόν, χρηματὰ τε Ἰπτιδιδου, ἔ τὰ ὑποδεδωκότα τῆς δημοσίων ἔργων διακτώμενος. συνηψα δὲ καὶ τὸ ἱερόν τῆς Εφέσου, κατετείνασεν αὐτὸ* πλεῖστον διὰ τῆς μαγνητικῶν καὶ δόδου. ἔστι δὲ αὐτῆς ἑστῶσα Ἰπτιδιότατος λίθος πᾶσα νοῖς δὲ τῶν οἰκοδομημάτων, μὴ ἀπειῖναι τῶν ἱερῶν τῶν δεραπύοντας ὅποῦ ἔοι. τὰς δὲ μὲν δὴ τούργων ἀπὸ πολλῶν χρημάτων ἀποτελεσθέν, ἐπέγραψεν ἀπὸ τῆς αὐτῆς γυναικός. τὸ δὲ ἐν τῷ ἱερῷ ἔστι λίθιον, αὐτὸς ἀνέθηκε, μετέδωκε δὲ ἑξάρτας ὑπὲρ πάνθ' ὁμοῦ τὰ πρὸ ἑτέροις,

ἔστι λίθιον, αὐτὸς ἀνέθηκε, μετέδωκε δὲ ἑξάρτας ὑπὲρ πάνθ' ὁμοῦ τὰ πρὸ ἑτέροις,

κὺ λόγου κρείττω φειβαλὼν κόσμον. ὡραίσται γὰρ Φρυγίᾳ λίθῳ, οἷος οὐ πῶ
 ἐτμήθη. πλούτῳ ἢ χηῆσθαι καλῶς ἐκ
 μισθὰς ἤρξατο. Αἰσείδου γὰρ δὴ,
 Ἐ Αδριανού, * κατελιφότοι, τῶ μὲν,
 ἢ Σμύρναν, τῶ ἢ πλὴν Εφεσον, ἠκροά-
 σατο ἀμφοῖν ἐπὶ μυριάσι, εἰπὼν, πολ-
 λὰ ἠδίων ἐς τοιαῦτα δαπανᾶν παιδι-
 κά, ἢ ἐς καλοὺς τῶ, καὶ καλὰς, ὡσπερ
 εἴησι. κὺ ὅποσα ὑπὲρ ἀνδρῶν τούτων ἀ-
 ναγέγραφα, Δαμιανοῦ μαθὼν εἴρη-
 κα, * ἂν τῶ ἀμφοῖν εἰδότης. πλὴν τοῦ ἢ ἐ-
 πίδξιν τῶ ἀνδρὶ τούτῳ κακεῖνα εἶχε.
 ὡσπὸν μὲν ἢ γῆ πᾶσα, ὅποσιν ἐκέκ-
 τητο, ἐκπεφυθμισκῆ δένδρεσι καρπί-
 μοις τῶ, κὺ βύσκιόσι. ἐν ἢ τοῖς Ἰππὶ θα-
 λάτῃ, κὺ νῆσι χροποῖτοι, κὺ λιμνῶν
 ὡσπὸν, βεβαίουσαι Ἐὸ ὄρμοις,
 καταρούσαις τῶ, κὺ ἀφείσαις ὀλκῆσιν.
 οἰκῆσαι τῶ ἐν ὡθασειοῖς, αἱ μὲν, κατε-
 σκίβασμένα τῶ ἐν ἄσῃ Ἰθρον, αἱ ἢ, * ἀν-
 δρώδης. ἐπειτα * αὐτῶ ἀνδρὸς τῶ ἐν τῇ
 ἀγορῇ ἠδος, οὐ πᾶν ἀσπαζομένῃ κέρ-
 δος, οὐδὲ ἐπαμυνῶτος τῶ Ἰξ ἀπαντος
 λαμβάνειν, ἀλλ' οἷς αἰδοῖτο ἄπορουῶ-
 τας, ὡσπὸν τούτοις πλὴν ἐαυτῶ φω-
 νῆν δίδοντας. παραπλήσιον δὲ ἰὼ
 καὶ τοῖς Ἰοφιστικοῖς τῶ λόγων. οἷς
 γὰρ αἰδοῖτο ἄπορουῶτας Ἰξ ἰωερο-
 εἶων, καὶ ἔθνων ἠκοντας, ἠφίς τού-
 τοις Ἰμῶν τῆς ἀκροάσεως, μὴ
 λάδοιν δαπανώμενοι. ἰὼ δὲ δικα-
 νικοῦ μὲν, Ἰοφιστικῶ τῶ, σοφιστικοῦ
 δὲ, δικανικῶ τῶ. προῖων δὲ ἐς γῆρας,
 μῆθεν ἀμφοῖν ἀσπυδαί, τῶ σῶ-
 μα καταλυθεῖς μάλλον, ἢ πλὴν γῶ-
 μῆν. τοῖς γῶν κτῶ κλέσιν αὐτῶ φοιτῶσιν ἐς πλὴν Εφεσον. ὡσπὸν ἐαυτῶ,

γρ. καπι-
λ. φ. π. π.

ἰσ. δὲ γ' α.

ἰσ. δένδρω-
δῆ.
ἰσ. πῶ αὐ.

A ineffabilique ornatu circumduxit Phrygio lapide ita exornavit, ut ne alibi quidem, quid tale spectetur. Ab adolescentia divitiis honestè uti cœpit. Cùm Aristides & Adrianus, alter Smyrnæ, Ephesum alter reliquisset, ambo exhibita innumera mercede audiuit, dicens, Multo suavius esse ad has delicias, quàm in pulchros & pulchras, ut plerique faciunt, pecunias erogare. Quæcunque verò de his viris descripsi, à Damiano edoctus retuli. qui vtrumque probè nouerat. Porro hæc diuitiarum ostentationem viro præstiterunt: in primis, omnis terra quæ ab ipso possidebatur, fructiferis opacisque arboribus confita fuit. In iis autem quæ ad mare vergebāt, insulæ industria structæ; ac portuum præaggestiones ad firmandas stationes, soluentibus è littore, & appellentibus onerariis: itémque prædia in suburbiis quædam ad urbanorum modum exstructa; aliæ arboribus circumfita. Deinde viri huius indoles fuit, ut non omne lucrú in foro diligeret, ac ne laudabile quidem reputaret ab omnibus accipere, sed quos intelligebat egenos, his vocem suam gratis exhibebat. perinde quoque se præstabat in Sophisticarum dissertationum ratione. Quos enim pauperes, & ab ultimis usque gentibus profectos esse fenserat, iis auscultationis mercedem dimisit, ne pecuniis destituti laterent. Fuit autè ut in iudiciali genere magis sophisticus, sic in sophistico magis iudicialis: at procedens in senectutem, studia utraque deseruit, corpore magis quàm mente solutus. Quamobrem quicumque ipsius gloria moti Ephesum ad eum venerant, his profectò se totum ex-

B

C

D

Epistol.
τυπ.

hibuit, ac mihi quoque primum, secundum & tertium congressum attribuit. Tum hominem vidit Sophocleo equo perfimilem:

Ætate nam tardus videbatur grani,

Certamine at cepit vigorem in serio.

Annum nactus septuagesimum, domi moritur, & in quodam suo suburbano, vbi plurimum vixerat, sepultus est.

ANTIPATER.

Antipatro Sophistæ Hierapolis patria fuit: ea verò vrbs in iis recensenda est, quæ in Asia florebant. Zeuxidemus verò pater, ex clarissimis illius ciuibus erat. Adriani & Pollucis disciplinæ traditus, à Polluce magis compositus expolitúsque est, vt sententiarum impetum, eloquutionis modulis resolueret. Zenonem etiam Atheniensem audiuit, à quo genus accuratum in arte dicendi edidicit: & quamuis extemporali facultate valeret, lucubrationes tamen nequaquam aspernatus est. Nam Olympiacas quoq; & Panathenaïcas nobis recitauit orationes; & ad historiam Seueri imperatoris gesta sumpsit, à quo imperatoriis epistolis præfectus, splendidum in eis quiddam exhibuit. at enim multos ego hoc viro melius & declamasse & conscripsisse censuerim, sed in epistolis exarandas præstantiorem fuisse neminem: quippe cum velut insignis Tragædiæ actor, qui pulcrè Dramatis argumentum nouit; hic etiã in literis regia persona dignissima enunciaret. Dicta enim luciditatem & sententiæ magnitudinem habebant, & è re nata expositiōnem, & cum voluptate solutam inconnexitatem, quæ maximè episto-

*Epistol.
vntw.*

A ἀνέθηκε καὶ μοί ἕνα στωισίαν πρώ-
τῳ τε, ἔδωτέραν, καὶ τρίτῳ. ἔει-
δον δὲ δὴρα ὄρα πλῆσι τῷ Σοφο-
κλείῳ ἴπῳ. Νωθεὺς γὰρ ὑφ' ἡλικίας
δοκῶν, νεάζουσιν ὀρμῶν ἐν ταῖς σπου-
δαῖς ἀνεκτάτο. ἐτελεύτα δὲ οἴκοι, ἐπι-
βιοῦς ἐβδωμήκοντα. ἔπαφῃ ἐν προα-
σειῶν πνὶ τ' ἐαυτῶ, ὧ μάλιστα ἐνεβίωσεν.

ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ.

B Αντιπάτρῳ ὃ τῷ Ἐφισῆ, πατεὶς
μὲν ἦν Ἱεράπολις, καταλκντέα δὲ αὐ-
τῆ ταῖς καὶ πλὴν Ἀσίαν δὲ παραήσασαι.
πατὴρ ὃ, Ζωξίδημος, τ' Ἰπφανεσά-
των κνείνη. Ἀδριανῶ μὲν, ἔ Πολυδδύ-
κει Φοιτήσας, ἀπὸ τῆ Πολυδδύκει
μᾶλλον ἤρμους, τὰς ὀρμὰς τῆ νοη-
μάτων ἐκλύων τοῖς τ' ἐρμυείας ρυθ-
μοῖς. ἀκροασάμενος ὃ ἔ Ζωῶνος τῆ
C Ἀθωαῖς, τὸ πρὸ τ' τέχνῳ ἀκριβὲς
ἐκείνῃς ἐμαθεν. αὐτοχέδιος ὃ ὦν, οὐδὲ
Φροντισμάτων ἠμῶν, ἀλλ' Ὀλυμπια-
κοῖς τ' ἡμῖν διήσ, καὶ Παναθηναϊκοῖς καὶ
ἐς ἰσορίαν ἐλαβε τὰ Σεβήρῃς τ' βασι-
λέως ἔργα. ἐφ' οὗ μάλιστα ταῖς βασι-
λείοις Ἰππολαῖς Ἰππαχθεῖς, λαμ-
πρόν τε ἐν αὐταῖς ἠγῆσεν. ἐμοὶ μὲν γὰρ
δὴ ἀποπεφάστω, μὴ γέπῳ μὲν, καὶ
συγρέψαι τῆ ἀνδρὸς τούτου πολλοῖς
D βέλιον, Ἰππείλαι ὃ μὴδὲνα ἀμεινον·
καὶ ὡσπερ τραγωδίας λαμπρόν ὑπο-
κρηπῶ τῆ Δραμάτος δὲ ζωικόντα,
ἐπαξία τ' βασιλεῖς προσώπου φθέρ-
ξαδαμ. σαφινώδῳ τε γὰρ τὰ λεγόμε-
να εἶχε, καὶ γνώμης μέγεθος, ἔ πλὴν
ἐρμυείαν ἐκ τῆ ὄροντων, καὶ ζωὴ
ἠδονῆ τ' ἀξιώδεν, ὃ δὴ μάλιστα ἐπι-

χ. Αιδ. η
Αδελφών

σολιω λαμπρως. υπατοις ο εφρα-
 Φεις, ηρξε μιν ε τω * Βιθωνων εθνοισ·
 δοξασ ο επομιτρον χρησ τω ξιφει, τ
 αρχω παρ υδην. βίς μιν δη οκτω, η
 εξηκοντα ετη τω Αντιπατρω εχρηετο, η
 επαφη οικου. λεγει ο αποθανειν καρ-
 τρια μαλλον, η νοσω. διδασκαλος ε τ
 Σεβηρα παιδων ενομιδην η θεων δι-
 δασκαλον εκαλοδιν α τον εν τοις ε-
 πανοις ε ακροασεως. αποθανόντος ο
 νεωτερος σφων επ αιτια, ως τω αδελ-
 φων επεβελουι, γραφει προς τ πρε-
 σβυτρον επισολιω, μονωδιαν επεχε-
 σαν, και θριων, ως εις μιν αυτω οφ-
 θαλμος εν δυοιν, χειρ ο μια και οισ
 επαδδυσεν οπλα υπη δλληλων αιρε-
 δαι, τουτοις ακε και δλληλων ηρμε-
 νοις, υφων παροξισθηαι τ βασιλεια
 μη απισω μιν. και γρ αν ε ιδιωτω
 ταυτα παρωξισωε, βουλομινον γε ο
 δοκειν επιβεβελουε μη απσειδαι.

ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ.

Γολις εν Φοφισων κικλω ε Ερμο-
 κρατης ο Φωκαεις αδετα, Φυσεως
 ισχω δηλωσας παρ παντας, οισ ερ-
 μιλωδω. ουδενι γρ θαυμασιω Φοφ-
 ση συγκενομινω, δλλα Ρουφινου τ
 Σμυρναεις ακηκοως, τα Φοφισικα πολ-
 μιςτος μαλλον, η κατορθεντος, ερμη-
 νουσαι ποικιλωτατα Ελληνων η εγνω,
 ε επαξεν. ου τας μιν, τω υποδεσεων,
 τας δ ουχι, απαξ ο πασας τας μηε-
 ωμενας η γρ δη ε τας ερημαπισμε-
 νας δ διεδετο, αμφιβολιας τε πλει-
 σας επινοησας, ε ο σημαγνομινον ε-
 καταμιξας τω αφιμενω. παππος μιν δη αυτω εχρηετο Απιαλος, ο Γολε-

A lam illustant. Inter principes viros
 Bithynorum nationi praefuit. Sed
 cum promptius uti gladio visus es-
 set, magistratu abdicatus est. An-
 nos octo & sexaginta vixit Anti-
 pater, ac domi sepultus est. Absti-
 nentia vero, & inedia magis quam
 aegritudine mortuus esse dicitur.
 Seueri filiorum praceptor est exi-
 stimatus: vnde in Auditorij laudi-
 bus, cum Deorum doctorem ap-
 pellabamus. cum autem iunior ex
 his interemptus esset, obiecto cri-
 mine, quod fratribus insidias struc-
 ret; ad maiorem natu epistolam
 scripsit, lugubrem sermonem & la-
 menta continentem; eo quod ex
 duobus vnus sibi oculus, vnaque
 manus superesset: & quos edocue-
 rat arma pro se inuicem ferre, hos
 audiret in mutuam perniciem esse
 congressos. Quare irritatum fuisse
 imperatorem facile credimus: sed
 enim haec priuatum quoque irrita-
 rent, si quidem videri vellet insi-
 dias paratas fuisse, non dubitari.

HERMOCRATES.

In Sophistarum corona multus
 Hermocrates Phocensis praedicatur.
 Quippe qui praeter omnes quos com-
 memorauimus, naturae & ingenij vim o-
 stendit. Nullius namque Sophistae mi-
 rabilis consortio usus, sed Smyrnaeo
 tantum Rufino audito, qui sophi-
 stica profiteri magis ausus est, quam
 in iis recte se gesserit: elegantissime
 inter Graecos eloqui sciuit, & insti-
 tuit: ac non has duntaxat causas,
 illas vero minime, sed plane om-
 nes tam ad declamandum compa-
 ratas, quam figuratas bene dispo-
 suit. Ambagibus plurimis excogi-
 tatis, & re significata admixta non
 expressa. Auus ipsi Attalus Pole-
 monis

monis filius. Rufinianus verò pater, A
 vir summus, pater eius fuit; qui Cal-
 listo filiam duxerat in vxorem. Pa-
 tre mortuo, Hermocrati tantum
 cum matre dissidium est exortum,
 tamque irreconciliabile odium, vt
 Callisto nullam super ipso filio qui
 in adolescentia obierat lachrymu-
 lam fuderit: tametsi vel infestissi-
 mis quibusque huius ætatis casus
 commiseratione digni videantur.
 Hoc porro ab iis qui ita nudè rem
 audiuerint, adolescentis vitio po-
 tius attribueretur, si nihil mater ip-
 sa commisisset. verùm causam ex-
 pendenti, quòd alieno à matre ani-
 mo fuisset, quia illa serui amore te-
 nebatur: iuuenis legibus obtempe-
 rare videri posset, quæ ob eiusmodi
 crimina etiam occidere conce-
 dunt. Mater verò digna quam ex-
 terni quoque prosequantur odio,
 propterea quòd & seipsam & filium
 dedecorarat. Ceterùm etiamsi Her-
 mocrates hoc liberetur crimine, C
 non hunc tamen reatum effugiet:
 sed enim paternam domum opulen-
 tam, sibi traditam, non in alienis
 equis & functionibus publicis,
 vnde fas est nomen sibi compara-
 re, sed ad crapulam profudit, & so-
 dales qui scribendæ Comædiæ ar-
 gumentum suggererent, vt vsuuenit
 iis qui Calliæ quandoque Hippo-
 nici filio adulabatur. Antipater cum
 imperatori ab epistolis electus esset,
 cuperètg; suam gnatam admodum
 deformem Hermocrati collocare:
 hic ad illius prosperitatem non sta-
 tim transfiliit: sed cum nuptiarum
 internuncia, ad Antipatri potentiam
 qua eo tempore pollebat, ipsum
 excitaret: Nunquam (inquit Her-
 mocrates) ampla doti & soceri fa-
 stui inferuiam. Et cum ipsum cognati

*Zeges de
 amoris im-
 pnia.*

Α μωνος τῆς Ἐφιστοῦ πατρὸς. πατὴρ δὲ, Ρε-
 σνιαλὸς ὁ ἐκ Φωκέων, αἰὴρ ὑπατος,
 Καλλιστῶ γήμας πλὴν Ἀπάλου. τελευ-
 τήσαντος ἧ αὐτῶ τῆς πατρὸς, ἐς διαφο-
 ρὰν κατέστη πρὸς πλὴν ἑαυτῆς μητέρα,
 ἔτι πὴν ἀφραϊτήτων, ὡς μηδὲ δάκρυον
 ἐπὶ αὐτῶ τῆς Καλλιστῶ ἀφείναι ἐν μει-
 ρακίῳ Διοδοτόνῃ, ὅτε δὴ καὶ τοῖς πολε-
 μωτάτοις ἐλεφνὰ τὰ τῆς ἡλικίας φαί-
 νεταί. Ἐ τῆς οὕτως μὲν ἀκούσαντι,
 κακία τῆς μειρακίᾶς πρὸς οὐδὲν μάλ-
 λον, εἰ μηδὲ μήτηρ ἐπὶ αὐτῶ πῆν ἐπαθε-
 λογηζομένην δὲ πλὴν αἰτίαν, καὶ ὅτι πλὴν
 μητέρα ἀπέσερξεν ἐπὶ δούλου ἔρω-
 τι, ὁ μὲν συμβαίνων τοῖς νόμοις φαί-
 νοῖτο δὴ, οἱ δὲ δώκασιν τὸ ἐπὶ ποιαῖς δὲ
 αἰτίαις, καὶ Διοδοκτείνῃ. ἡ δὲ, ἀξία μι-
 σεῖσθαι καὶ τοῖς μὴ πρὸς οὐδὲν ἔρω-
 τῶν ἑαυτῶ, καὶ τὸν υἱὸν ἤγαγεν. ὡσαύ-
 τῃ δὲ πῶν τῶν Ἐρμιοκράτης διαφύγη
 πλὴν αἰτίαν· οὕτως ἐκείνῳ καὶ ἂν δια-
 φύγοι. τὸν γὰρ πατρῶον οἶκον βαθυῶ
 αὐτῶ παραδοθέντα, κατεδαπάνησεν
 καὶ ἐς ἱπποδρόφιας, οὐδὲ ἐς λήγου-
 ρίας, ἀφ' ὧν καὶ ὄνομα ἔστιν ἔραδος,
 ἀλλ' ἐς ἀκρατον, καὶ ἐταίρους, οἷοις πα-
 ραχρῖν καὶ κωμωδία λόγον, οἷς ἔρε-
 ρον. Καλλίαν ποτὲ Ἰπποονίου
 κολακίδεσσαντες. Ἀντιπάδου δὲ ἔρε-
 ληλυτότος ἐς τὰς βασιλείους ἐπιστο-
 λὰς ἤδη, ἀσπαζομένου τε ἀρμόσαι
 πλὴν ἑαυτῆς θυγατέρα πονήρας ἔχου-
 σαν τῆς εἶδος, καὶ ἐπήδησε πρὸς πλὴν
 ἐκείνου δι' ἄρα, ἀλλὰ καὶ τῆς
 πρὸς μνηστρίας ἀναγούσης ἐς πλὴν τῆς
 Ἀντιπάδου ἰσχυρῶ, ἡ δὲ εἶχε τότε, καὶ ἂν

ποτὲ ἔφη δαλῦσαι* πρὸς κακίᾳ, Ἐ πενδερξ τυφῶ. ὡθέντων ἧ αὐτὸν τῆς ἰσ. δουλο-

Ecc

συγγενῶν ἐς τὸν γάμον, ἔτι Διὸς Κόριν-
 θον ἠγρομένων τῷ Αντίπατρῳ, οὐ παρ-
 ῥον εἶρξεν, ἢ Σεβήρον αὐτοκράτορα
 μεταπέμψαντα αὐτὸν ἐς τὴν ἐώδην,
 δουλοῖσι τὴν κόριν. ὅτε δὴ καὶ Ἰππι-
 δείων ἐρομένους πρὸς αὐτὸν, ὁπότε ἀγο-
 τὰ ἀνακαλυπτήρια, ἀσφότατα ὁ Ερ-
 μοκράτης, ἐγκαλυπτήρια μὲν οὐκ,
 ἔφη, ποιαὺ τὴν λαμβάνων. καὶ διέλυσε
 μετ' οὐ πολὺ τῷ γάμον, ὁρῶν οὐτε ἰδεῖν
 ἠδεῖαν, οὐτε ἐπιτηδείην τὸ ἦθος. καὶ ἀ-
 κροατὴς ὅτε Ἐρμοκράτους ὁ αὐτοκρά-
 τωρ γυμνῶν, ἠγάθη αὐτῷ ἴσα τῷ
 πάπῳ δωρεὰς τῷ αἰτεῖν ἀνείκε. καὶ
 Ἐρμοκράτης σεφάνοις μὲν, ἔφη, καὶ ἀ-
 τελείας, καὶ σιπός, ἔτι πορφύραν, καὶ τὸ
 ἱεράδης, ὁ πάπῳ ἡμῖν τοῖς ἀπ' αὐτῶν
 ᾧ δέδωκε. καὶ πᾶν αἰτοῦσα ᾧ δὲ σοὶ
 σήμερον, ἀπὸ τοσούτου ἔχω, ἐπεὶ δὲ ὅτι
 μοι προσεταγμένον ὑπὸ τῷ κτῆ τῷ Πέρ-
 γαμον Ἀσκληπιῶν πέρδικα σιτειᾶς λι-
 βανώτῳ θυμιώμῳ τὸ ὄσσμα ἔ-
 πο οὐτῷ πᾶσιον καθ' ἡμᾶς νῦν, ὡς
 ψαῖον, καὶ δάφνης φύλλα τοῖς θεοῖς
 θυμιᾶς, δέομαι λιβανώτῳ τε λάν-
 των πενήκοντα, ἵνα δεραπθῶμι μὲν
 τοῖς θεοῖς, δεραπθῶμι καὶ αὐτῶν. ἔ-
 δωκε ὅτι λιβανώτῳ σὺν ἐπαίνῳ ὁ αὐ-
 τοκράτωρ, ἐρυθριᾶν εἰπὼν, Ἰππὶ μικρὰ
 ἠτήθη. Ζωελάμβανε τῷ Ἐρμοκράτη
 τῷ ἐπιδείξεων, πρῶτον μὲν τὸ ἔπαπ-
 που κλέει. ἢ γὰρ φύσις ἢ ἀνδροπεία,
 τὰς δὲ ἀσπάζει μᾶλλον, ἐκ πα-
 τέρων ἐς παῖδας διαδοθείσας. ὁ δὲν ἀ-
 κλεέσερος μὲν Ὀλυμπονίκης, ὁ δὲ Ὀ-
 λυμπονικῶν οἴκῳ, γυμνασιότροφος ὅτι στρα-
 τῶν, ὁ μὴ ἀστρατεύων. ἠδὲ τοῖς τε τῷ Ἰππιτηδύσεων, αἱ πατέρων τε, καὶ παρ-

A ad has nuptias impellerent, quia
 Iouis Corinthum Antipatrum esse
 reputabant, non ante id in animum
 eius induxerunt, quàm Scuerus im-
 perator eo ad orientem accersito
 puellam ducendâ tradidisset. Tunc
 socio quodam interrogante, quan-
 do repotia ad velum deponendum
 celebraret, urbanissimè quidē Her-
 moocrates, *Nuptialia*, inquit, *ad ob-*
nubendum eam quam duxi celebrabo.
 Et paulò post diuortium fecit, cùm
 vxorem neque aspectu gratam, ne-
 que moribus accommodatâ intue-
 retur. Hermocratis auditor factus
 imperator, cum pariter atque eius
 auum, admiratus est. ac petendorum
 munerum ei fecit optionem. Ac
 Hermocrates: *Coronas* (inquit) *im-*
munitatem, victum è publico, pratex-
tam & Pontificatum, auus nobis suis
posteris reliquit. Quid igitur hodie à
te peterem, quæ relicta hereditario iure
habeo? Quoniam verò mihi ab Æscu-
lapio Pergameno imperatum est, ut per-
dicem suffitâ opimo thure alam: hoc au-
tem arôma ita iam nobis rarum est, ut &
lauri solus ex farina, vino oleoq; subacta
Dis omnino adoleamus: Thure talento-
rum quinquaginta mihi opus est, impe-
rator, uti Deos colere possim, & uti
etiam ipse colar. Dedit cum laude
thus, imperator, aiens se erubescere,
quòd parua petierit. Adiuuit Her-
mocratem in speciminibus, in pri-
mis aui sui gloria. Humanum enim
 ingenium virtutes potius à paren-
 tibus in filios traductas amplecti-
 tur. Quare victor Olympicus glo-
 riosior est, ex victorum Olympi-
 corum domo. Et generosior quo-
 que miles, qui non ex imbellibus
 ortus est. Suauiora autem studia
 illa sunt, quæ à parentibus & ma-

B vxorem neque aspectu gratam, ne-
 que moribus accommodatâ intue-
 retur. Hermocratis auditor factus
 imperator, cum pariter atque eius
 auum, admiratus est. ac petendorum
 munerum ei fecit optionem. Ac
 Hermocrates: *Coronas* (inquit) *im-*
munitatem, victum è publico, pratex-
tam & Pontificatum, auus nobis suis
posteris reliquit. Quid igitur hodie à
te peterem, quæ relicta hereditario iure
habeo? Quoniam verò mihi ab Æscu-
lapio Pergameno imperatum est, ut per-
dicem suffitâ opimo thure alam: hoc au-
tem arôma ita iam nobis rarum est, ut &
lauri solus ex farina, vino oleoq; subacta
Dis omnino adoleamus: Thure talento-
rum quinquaginta mihi opus est, impe-
rator, uti Deos colere possim, & uti
etiam ipse colar. Dedit cum laude
thus, imperator, aiens se erubescere,
quòd parua petierit. Adiuuit Her-
mocratem in speciminibus, in pri-
mis aui sui gloria. Humanum enim
 ingenium virtutes potius à paren-
 tibus in filios traductas amplecti-
 tur. Quare victor Olympicus glo-
 riosior est, ex victorum Olympi-
 corum domo. Et generosior quo-
 que miles, qui non ex imbellibus
 ortus est. Suauiora autem studia
 illa sunt, quæ à parentibus & ma-

ioribus insunt: meliores quoque artes, quæ hereditario iure comparantur. Profuit etiam ipsi formæ dignitas. Etenim gratiarum alumnus erat, & statuæ decus præ se ferebat, vt puberes solent. audacia porro adolescentis qua in cœtu hominum loquebatur, in multitudine, stuporem multis afferebat. Homines enim eos admirantur, qui res magnas sine anxietate, animique consternatione adoriuntur. Aliquid etiã lenis facundia & linguæ plausus attulit, & quod momento temporis causas perspiceret, & lecta quidẽ ac dicta, ad senioris potius quàm iunioris captum, intelligeret & exponeret. Hermocratis declamationes octo duntaxat vel decẽ. Oratio non longa quam in Phocæa Panio crateri dixit. Equidẽ asseruerim adolescentis huius linguã superaturum neminem fuisse nisi fatorũ inuidia ad virilem ætatẽ peruenire prohibitus esset. Octauo & vigesimo ætatis anno (secundum quosdam) extinctus est. Plerique verò quinto ac vigesimo diem obiisse dicunt, eumq; paternũ solum & monumentum excepit.

HERACLIDES.

Heraclides etiam Lycius vir celeberrimus, quod ad eius domum atinet, quia à probis parentibus ortus erat, & inter pontifices Lycios admissus. hanc verò immunitatem, quæ non magnæ Romanorum gentis erat, magni æstimant pro antiqua, opinor, confæderatione. Heraclides facudior in sophisticis fuit, idoneus quippe ad intelligendum, sufficiens ad exponendum, & in forensi contetione minimè superfluus, & in notionibus Panegyricis non multum debacchans. Porro Atheniẽsi suggestu oratorio excidit, cum

A γόνων οίκου. & τέχνη βήποι, αἱ κληρονομούμηναι. Ζωελάμβανε ἢ αὐτῶν ἢ ἡ ὥρα ἢ πῶς τῶ εἶδη. καὶ γὰρ ἐπίχαρις, καὶ ἀγαλματίας, οἷα ἐφήβοι. καὶ τὸ δάρσος ἢ τῆ μειρακίᾳ τὸ ἐν τοῖς πλήθεσιν, ἐκπλήξιν ἐς τὸ πολλοὺς ἐφερεν, ὡς ἐκπλήθον. αὐθροποι τὸν τὰ μεγάλα μὴ ζῶν ἀγωνία ἀφείποντας. εἰδὶδεν τὴν καὶ ἡ ὑροία, & ὁ τὸ Γλώττης κρότος, καὶ τὸ ἐν στιγμῇ ἔκαιρε ζυωροῦνται ὑποδέσας, καὶ τὰ ἀναγνωσκόμενά τε, & λεγόμενα παλαιότερα ὄντα*, ἢ νέω γε ἐνδυμηθῶσαι, & ἐρμηνεύσαι. αἱ μὲν δὴ μὴέται ἔ Ερμολοκράτους, οὐκ τῶ που ἴσως, ἢ δέκα καί τις λόγος οὐ μακρὸς ὃν ἐν Φωκαίᾳ διήλθε τῶ Γενίω κρατῆρι. ἐμοὶ ἢ ἀποπεφάνθω, μὴ δὴ πνα ὑπὲρ φωνῆσαι ἢ μειρακίᾳ τοῦτου Γλώτταν, εἰ μὴ ἀφῆρέθη τὸ ἀπὸ γένειν ἐς ἀνδρας, φθόνω ἀλοῖς. ἐτελεύτησεν ἢ κατ' ἐπίοις μὲν, οὐκ τῶ & εἴκοσι γεγονώς ἐτη. ὡς ἢ ἐπίοι, πέντε, καὶ εἴκοσι. καὶ ἐδέξατο αὐτὴ ἢ παρὰ γῆ, καὶ αἱ παρὰ αἱ δῆκα.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ.

Ανὴρ ἐλλογιμώτατος καὶ Ηρακλείδης Ὀλύμπος καὶ τὰ οἶκοι μὲν, ἢ πατέρων τὴ ἀγαθῶν ἐφυ, & δεξιέρων Λυκίων ἐγλύετο. πῶς ἢ ἀλγουργοσίαν οὐσαν ἐμεγάλου ἔθνους Ρωμαίων, μεγάλων ἀξίῃσιν, ὑπὲρ ζυμμαχίας, οἶμαι, παλαιᾶς. ἐλλογιμώτερος ἢ ὁ Ηρακλείδης τὰ ὁφιστικὰ, ἀποχερῶν μὲν γὰρ ζυωεῖναι, ἀποχερῶν ἢ ἐρμηνεύσαι, καὶ τὸν ἀγωνίας ἀπῆριτος, & τὰς πανηγυρικὰς ἐπίοις οὐχ ὑπὲρ βακχῶν. ἐκπεσῶν ἢ ἔθρονος ἔ Αθήνησι, συσαίνων ἐπ' αὐ-

τὸν ἄλλο Ἀπολλωνίᾳ τῆς Ναυκρατίου
 ἐπέροον ὡν ἑσθῶτος, καὶ μέσος, καὶ τε-
 λυταῖος ὁ Μαρκεῖνος ὁ ἐκ Δολίχης,
 ἐχέοντο, ἔπειτα πρὸς Σμύρναν ἐστράπετο,
 θύσαν δὴ μάλιστα πόλεων ταῖς τῆς Ἰο-
 νικῶν μουσαῖς. νεότητά μὲν οὖν Ἰω-
 νικῶν τῆς καὶ Λυδίων, ἔπειτα ἐκ Φρυγῶν
 καὶ Καρίας ξυδραμεῖν ἐς Ἰωνίαν καὶ
 σιωοισίαν τῆς ἀνδρῶς, ἔπειτα μέγα, ἐπει-
 δὴ ἀρχιδυρος ἀπέταται ἡ Σμύρνα. ἡ δὲ
 ἦγε μὲν καὶ τὸ ἐκ τῆς Εὐρώπης Ἑλλησι-
 κὸν ἦγε δὲ τοῖς ἐκ τῆς ἑσθῶτος νέοις πολλοῖς
 δὲ ἦγε καὶ Αἰγυπτίων οὐκ ἀνηκόοις αὐτῶν
 ὄντας, ἔπειτα Πτολεμαῖω τῷ Ναυκρα-
 τῆ κατ' Αἰγύπτιον πρὸς Ἰωνίας ἦε-
 σαν. ἐνέπλησε δὲ πρὸς Σμύρναν ὁμίλου
 λαμπεροῦ ὄντος δὲ καὶ πλείω ἔτρα, ἀ-
 ἐγὼ δηλώσω. πόλις ἐς ἑσθῶτος πολλοῖς
 ἐπετραμμικῆ, ἄλλως τε, καὶ Ἰωνίας
 ἐρωῖντας, σωφρόνως μὲν βελδύσθ. σω-
 φρόνως δὲ ἐκκλησιάσθ. φυλακίονοι
 δὲ που τὸ ἐκ πολλοῖς τε, καὶ σπουδαίοις,
 κακοῖς ἀλίσκεσθ, ἔπειτα τῆς ἐπιμνήσε-
 ται, καὶ γυμνασίων, καὶ κρητῶν, καὶ ποῶν,
 ἵνα ἀποχρῶσα τῶν ὁμίλων φαίνοισθ. εἰ
 δὲ καὶ ναύκληρος ἡ πόλις εἴη, κατὰ πρῶ-
 ἡ Σμύρνα, πολλὰ καὶ ἀφθονα αὐτοῖς
 ἡ δαλασσα δώσθ. ξυθήρα δὲ τῆς
 Σμύρνης ἔστι εἶδος, ἐλάου κρητῶν
 ἐπισκιδάσας ἐκ τῶν τῆς Ἀσκληπιοῦ γυ-
 μνασίου χρυσῶν τῆς ὀρόφου καὶ σεφα-
 νηφόρου δὲ καὶ αὐτοῖς ἦρξεν,
 ἀφ' ἧς τοῖς ἐνιαυτοῖς πένεται Σμυρ-
 ναῖοι τὰ ὀνόματα. ἐπὶ Σεβήρα δὲ τῆς αὐ-
 τοκράτορος, Φασίν αὐτὸν χεδίς λόγου
 ἐκπεσεῖν, αὐτῶν, ἔπειτα δόρυφόροις δεί-
 σαίτα. τουτὶ δὲ ἀγοραῖος μὲν τις παθῶν, καὶ ἀιτίου λάβοι τὸ ἄλλο ἀγοραίων

A Apollonij Naucraticæ socij aduer-
 sus ipsum cōstitissent; quorum pri-
 mus, medius & vltimus, Marcianus
 Dolichius planè extitit, tum ad
 Smyrnam se conuertit, quæ præ ce-
 teris ciuitatibus Sophistarum Mu-
 sis maximè afflata erat. Iuuentu-
 tem igitur Ionicam, Lydiam, Phry-
 giam & Cariam in Ioniã confluxif-
 se ad viri consuetudinem, nihil ita
 magnum fuit, quandoquidè Smyr-
 na omnibus his nationibus quasi ad
 B ostium stat. Ipsa autem ex Euro-
 pa Græcanicum cœtum, ex oriente
 iuuenes, & ex Ægypto nonnullos,
 qui non cum audire neglexerant,
 quando de doctrina cum Ptolemæo
 Naucraticæ in Ægypto contendit.
 Smyrnam splendida turba comple-
 uit, & in pluribus aliis profectò re-
 bus, vt ostendam, emolumento fuit.
 Ciuitas in multos hospites alioqui
 sapientiæ amatores conuersa, mo-
 destè consulebat, modestè quoque
 concionem habebat. ac ciues vti-
 que cauebant, ne in multis ac stu-
 diosis mali deprehenderentur: &
 seduli cultores essent sacrorum, gy-
 mnasiorum, fontium ac porticum,
 vt multitudini sufficere viderentur.
 Quod si, vt Smyrna, ciuitas nauis dux
 foret, multa quidem ciuibus & am-
 pla mare concederet. Idem ad au-
 gendam Smyrnæ pulchritudinem,
 olei fontem in Æsculapij gymna-
 sio auratis laquearibus ornatum ex-
 struxit. Coronatum magistratum a-
 pud eos obtinuit, à quo annis fa-
 storum Smyrnæ nomina imponen-
 D bant. Ex improviso genere dicen-
 di, coram Seuero imperatore; dum
 aulam satellitèsq; timeret, exci-
 disse aiunt. Hoc verò si cui è fori
 rabulis contigisset, culpa non va-
 caret. causidicorum quippe genus

ισ. βυλδύ-
 σθ. σ. δ.
 ἐκκλησιά-
 σθ. σ. δ.
 τὸ μὲν
 ἴσ. ἐπιμ-
 νήσεται

quoddam temerarium est, & impudens. Sophista verò qui cum adolescentibus solida diei parte studet, quónam modo stupori obfisteret? Excutit enim eum, ex subita & improuisa oratione, etiam auditoris personæ grauitas, sera laudatio, & plausus insolentia. Si autem se inuidiæ obnoxium esse præfenserit, quemadmodum Heraclides tunc Antipatrum suspectum habebat, minus animo comprehendet, minus quoque inueniet. Tales namque suspiciones mentis sunt tenebræ, & linguæ vincula. Cùm sacras cedros excidisset, multum patrimonij absumpsisse dicitur; quando à foro recedentem familiares virum alloquentes, ac plerunq; remorantes sequebantur. Et cùm dixisset quidam ex iis, *At declamationem nullus tibi vnquam, neque partiam ex ea gloria auferet.* & super hoc aliquid è poëta citasset, perurbanè suis malis illudens, istud subiecit,

Suprà in Herode p. 657. a.

Nempe vnus reliquus lata retinetur

Hic præ ceteris Sophistis laboriosissimè scientiã adeptus est, cùm sibi non suppeteret ingenium. Extat quoque eius lucubratio non iniucunda, & liber concinnus, qui Laudatio laboris inscribitur: hunc in manibus habens, cùm in Ptolemæũ Sophistam ad Naucratin incidisset, & ille, quidnam operæ haberet percontaretur: hic verò respondisset, Elogium esse Laboris; accepto libello Ptolemæus δ π. deleuit, vt id est asinus, relinqueretur: ac, iam tempus est (inquit) tibi verum laudationis nomē legendi. Disputationes etiam illæ, quæ ab Apollonio Naucratite aduersus eum agitatae sunt, ipsum veluti segnem laboriosumque dilacerāt. Inter Heraclidis præ-

A ἔθνος, ἰταμοὶ, ἔθρασεῖς. Ἐφιστὴς ἡ Ξουσσουδάζων μεираκίοις τὸ πολὺ τῆς ἡμέρας, πῶς αὐτὸν ἀντίχοι εὐπλήξῃ; ἐκκρούει γὰρ ἀφ' αὐτοῦ λόγου, καὶ ἀκροατῆς σεμνῶς παροσώπω, καὶ βραδὺς ἔπαμνος, καὶ τὸ μὴ κροτεῖσθαι σωήθως. εἰ γὰρ καὶ φθόνος ὑποκαθημένους ἐαυτὸν ἀἰδοῖτο, ὡς περὶ ὁ Ηρακλείδης τὸν Ἐ Αντιπάδου τότε ὑφ' ἑωρεῖτο, ἢ τὸν μὲν ἐνδυμηθήσεται, ἢ τὸν γὰρ ἀρήσεται. αἱ γὰρ ποικίλαι δὲ ὑποψίαι, γνώμης ἀχλὺς, ἔθρασεῖς γλώττης. ἐπειρὰς γὰρ λέγει κέδρους ἐπιτεμῶν, δημυθῆναι τὸ πολὺ τῆς ἐστίας. ὅτε δὲ καὶ ἀπόντι αὐτῷ τῆς δικαστηρίου, ἐπικολούδου μὲν οἱ γνώριμοι δραμυδοῦ μὲν οἱ τῆς, ἔάνεχοντες τῶν ἀνδρα. ἐνὸς γὰρ αὐτῶν εἰπόντος, ἀλλ' οὐ μὲν γέ τι ἀφαιρεθήσεται πῆ, ὡς Ηρακλείδης, οὐδὲ τὸ ἐπ' αὐτῆ κλέος, καὶ Ἰππύρα ψωδήσαντος αὐτῶν τὸ, εἰς δὲ πού λοιπὸς κατ' ἑρῶνεται βυρῆι οἰκῶ, ἔφη, μάλα, ἀσφότατα δὲ Ἰππύραξας τοῖς ἐαυτῶ κακοῖς. δοκεῖ δὲ μάλα σα Ἐφιστῶν ὅτι τὸν Ἰππύρα μὲν πόνω κατὰ κτήσασθαι, μὴ Ξουσσουδάζων αὐτῶν τῆς φύσεως καὶ ἐστὶν αὐτῶ φρόνησιμα, οὐκ ἀπὸ δὲ, βιβλίον Ξουμμετρῶν, ὃ Ἰππύρα γέγραπται, πόνω ἐγκώμιον. τὸ γὰρ βιβλίον τῆς τῶ παρὰ χερσὶν ἔχων, ἐπέτυχεν Πτολεμαῖω τῷ Ἐφιστῆ καὶ Ναυκρατῶν ὃ δὲ, ἤρετο αὐτὸν ὅτι, ἡ σουσσουδάζων τῆς εἰπόντος ὅτι πόνω εἰπὲν ἐγκώμιον λαβὼν ὁ Πτολεμαῖος τὸ βιβλίον, καὶ ἀπαλείψας τὸ π. ὡρα ἔφη, ἀναγνώσκων τὸ ὄνομα ἔγκωμίου. ἔτι αἱ διαλέξεις γὰρ, ἀπὸ Ἀπολλωνίου ὁ Ναυκρατῆς κατ' αὐτῶν διελέγετο, ὡς νεωθεὸς κατὰ τὸν, καὶ μοχθοῦτος. Ηρακλείδου δι-

ἰσ. ἔπιπα- ραδῆσαι

δασκαλοι, Ηερόδης μὲν, τῶν ἐκ ἄλλ-
 θῶς πεπεσθυμένων. Αδριανὸς δὲ, καὶ
 Χρῆστος, ἐν γησίοις. καὶ Αρειστοκλέους ἃ
 ἠεροῦσθ αὐτὸ μὴ ἀπιστῶμεν. λέγει δὲ ἃ
 ἔρασει κοίλη χεῖρσ, ἔπλεισα ὀψο-
 φαγῆσαι. ἔη πολυφαγία αὐτῆ, ἐς οὐ-
 δὲν αὐτῷ ἄποσκῆψαι. ἐτελεύτα γουῶ
 ἐπὶ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη, ἄρπος τὸ σῶ-
 μα. καὶ τὰφος μὲν αὐτῷ ἐν Λυκία λέ-
 γεται. ἐτελεύτα δὲ ἐπὶ θυγατρὶ, ἔα-
 πελεύθεροις ἔσπουδαίοις. ἐφ' ὧν καὶ ἔ
 ῥητορικὴν ἐκκληρονομήθη. ἢ ἃ ῥητορι-
 κῆ, γῆδιον δέκα ταλάνων ἦν αὐτῷ καὶ ἔ
 Σμύρναν, ἐωνημύρον ἐκ τῶ ἀκροάσεων.

ΙΠΠΟΔΡΟΜΟΣ.

Μηδὲ δούτρων τῶ παρῆρημύρων ἑ-
 Φισῶν, μηδὲ Ἰπποδρόμον πρὶ ἠγείδω
 τῶ Θεσσαλόν. τῶ μὲν γὰρ βηπῶν φαί-
 νεται. τῶ δὲ, οὐκ οἶδα ὅ, τι λέιπε. Ἰπ-
 ποδρόμω ποίνω, παρῆς μὲν ἰῶ Λά-
 ριασα, πόλις δὲ παρῆσα ἐν Θεσα-
 λῶις. πατὴρ δὲ, Ολυμπόδωρος, ἄρελ-
 δῶν ἰπποδρόφια Θεσσαλῶις πάντας.
 μεγάλου δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ δοκουῦτος ἔ
 ἀπαξ, παρῆσαι τῶ Πυθῶν, ὁ Ἰππο-
 δρόμος προέση δις τῶ Πυθῶν ἄθλων.
 πλῆτα τῶ ἐπὶ ἰῶ ἐκε ἑδὲ αἰῶ, καὶ κό-
 σμῶ τῶ πρὶ τῶ ἀγῶνα, ἔ μεγέθη γῶ-
 μης, καὶ δικαιοτήτι βραβύση τὸ δίδυ.
 τὸ γουῶ παρῆ τὸν τῆς τραγωδίας ὑπο-
 κριτῶ ἰῶ αὐτῶ παρῆσθ, οὐδὲ ὑ-
 παρῆσθ ἑτέρῶ καταλέλοιπε δικαιο-
 τητός τῶ, καὶ γῶμης. Κλήμης δὲ ὁ Βυ-
 ζάνπος τραγωδίας ὑποκριτῆς ἰῶ, οἶος
 οὐπω πρὶ πλῶ τέχνῶν νικῶν δὲ καὶ ἑδὲ
 χεῖνοις, οἶος τὸ Βυζάντιον ἐπολιορκεῖτο,

A ceptores, Herodes extitisse à qui-
 busdam non verè creditur. Adria-
 nus verò & Chrestus è legitimis
 sunt habiti. neque Aristoclem quo-
 que audiuisse diffidimus. Ceterum
 concauo ventris aqualiculo vsum,
 & affatim comedisse ferunt, neque
 tamen edacitate tanta emarcuisse.
 Post octogesimum quippe vitæ an-
 num decessit, corpore integer ac
 validus. Sepulchrum in Lycia ha-
 buisse dicitur. Obiit superstitè filia
 libertisque parum probis, qui Rhe-
 torices hereditatem adierunt; Rhe-
 torice verò ipsi fuit prædium talen-
 torum decem, quem prope Smyr-
 nam ex peculio recitationum mer-
 catus erat.

HIPPODROMVS.

Neque à supradiçtis Sophistis se-
 cundum, Thessalum Hippodromū
 fuisse quisquam existimet. Quo-
 dam enim superasse videtur, & in
 quibus aliis inferior fuerit, explo-
 ratum non habeo. Hippodromo
 patria, Larissa fuit, ciuitas florens
 in Thessalia. Olympiodorus verò
 pater, qui alendis equis Thessalis
 anteuuit omnibus. Porro cùm ma-
 gnum quidpiã apud Thessalos cen-
 seatur semel Pythiis ludicris præ-
 fuisse; Hippodromus bis præfectu-
 ram eiusmodi certaminum conse-
 quutus est: ac diuitiis & ornatu in
 certamine, magnitudine mentis,
 & rectum vindicante iure, ceteris
 qui antè fuerunt, antecelluit. In
 his autem quæ circa Tragœdiæ a-
 ctorem ipse præstitit, ne alteri qui-
 dem locum reliquit iudicio confi-
 lioque præclarius agendi. Clemens
 Byzantius Tragicus histrio talis erat,
 vt nullus vnquam tanta arte ege-
 rit. cùm hic iis temporibus quibus
 Byzantium obsidebatur vinceret,

discessit non potius victoria, ne ciuitas quæ arma aduersus Romanos tulerat, per vnum virum præconio celebrari videretur, cum verò in certaminibus quoque Amphycionici optimè decertasset, Amphycionenes supradictæ causæ metu eum fructu victoriæ decreto fraudarant.

Profiliens autem cum impetu Hippodromus: *Valeant* (inquit) *isti qui peierant, & præter æquum sentiunt. ego Clementi victoriam do.* Et cum alter histrio prouocasset ad Imperatoré: approbata est iterum Hippodromi sententia. Enimuerò Romæ etiam Byzantius victoriâ obtinuerat. Cum talis esset apud vulgus, admirabili etiam mansuetudine in speciminibus utebatur: artem quippe professus sui amori cæco & fastui obnoxiam, neque suæ laudi indulgit vnquam, ac superuacuas laudes amputauit. Cum itaque multa magnificè Græci in eum acclamarent, & quandoque Polemoni compararent:

—*Æquiparas cur me (inquit) immortalibus ipsis?*

Neque Polemoni eripuit, quòd diuinus vir existimaretur: neque id sibi tribuit, vt cum eo conferretur. Cum Proclus Naucratis Pompeiani oratoriam inuectiuam in omnes qui Athenis profiterentur, composuisset, & in horum numerum hac cauillatione Hippodromum retulisset. Nos quidem orationem eorum quæ dicta fuerant sententiæ respondetem audituros esse arbitrabamur: hic autè nihil prauè loquutus, silentij laudè profequutus est, à pauone exorsus, qui propria laude nimis attollitur. Sic igitur se gerebat erga seniores, & eos qui multo vel pauco

δεν, ἄρξάμηνος ἀπὸ τῆς ταῶ τῆς ὀργιστος, ὡς ἀναπλερωῦτος αὐτὸν τῆς ἐπαίνου. ὡς δὲ μὲν δὴ δέκναιτο πρὸς αὐτὸν ἐαυτὸν πρεσβυτέροις, καὶ χροῖα πολλὰ τε, καὶ οὐ

A ἀπὴς ἀμδρταίων τῆς νίκης, ὡς μὴ δοκοίη δὲ εἰς ἀνδρὸς κηρύττεσθαι πόλιν, ὅπλα ἔπι Ρωμαίοις ἤρμην. ἄρξαι ἵ αὐτὸν ἀγωνιστέμηνον καὶ τοῖς Ἀμφικτυονικοῖς ἀθλοῖς, ὅ μὲν Ἀμφικτυόνες, ἀπεψήφισον τὴν νίκης, δέει τῆς πρὸς ἤρμην αἰτίας. ἀναπλήσας δὲ ξυὸ ὀρμῆ ὁ Ἰπποδρόμος, οὕτοι μὲν, εἶπεν, ἐρρώσων ἔπι οὐκοῦν τες τε, καὶ πρᾶγμωσκοντες τῆς δικαίας ἐγὼ ἵ, Κλήμηνι τὴν νικῶσαν δίδωμι. ἐφώντος δὲ πατέρως τῆς ὑποκριτῶν ἔπι τῆς βασιλέα, ἠὲ δὲ κίμνησε πάλιν ἡ τῆς Ἰπποδρόμου ψήφος. καὶ ἄρ δὴ καὶ ἔπι τῆς Ρώμης εἰς ὁ Βυζάντιος. τοιοῦτος ἵ ὡν ἐς τὰ πλήθη, θαυμασιὰ πρὸς ὅτι ἔπι τῆς ἐπιδείξας ἐχρήτο παραλαβὼν ἄρ πλεὺ τέχνῳ Φίλαυτὸν τε, καὶ δλάζονα, οὐτε ἐς ἐπαμνον ἐαυτὸν κατέση ποτὲ, καὶ ἐπέκοπτε τὰς ὑπερβολὰς τῆς ἐπαίνων. βοῶντων γοῦν ποτὲ ἐπ' αὐτῶ τῆς Ἐλλωίων πολλὰ, καὶ βίφημα, καὶ που καὶ τῶ Πολέμωνι ὁμοιωῦτων αὐτὸν· τί μὴ ἀδακτικοῖσιν εἰσκάς; ἐφη. οὐτε τὸν Πολέμωνα ἀφελόμενος τὸ νομίζεσθαι δεῖον ἀνδρα, οὐτε ἐαυτῶ διδοῖς τὸ ποιεῖται ὁμοιεσθαι. Πρόκλῳ ἵ τῆς Ναυκραπίτου τῆς Πομπηιανῆς πρεσβυτικῶ ξυωθέντος ἔπι πάντας αὐτὸν παρδύοντας Ἀθλήσῃ, καὶ τὸν Ἰπποδρόμον ἐγκάταλέξαντος τῶ λοιδελοσμῶ τούτῳ, ἡμεῖς μὲν ὡμίθα λόγῳ ἀκροάσασθαι πρὸς τῆς εἰρημένων ἡχῶ ξυγκειμένου· ὁ δὲ, οὐδὲν εἰπὼν φλαῦρον, ἐπαμνον βίφημίας διεξήλ-

πολλὰ περιληφόμενος. ὡς ἢ καὶ πρὸς
 τοῦ ἰσθμίου εἶχεν, ὃ ἄρχα μαθεῖν ἐκ
 τῆς δε. νεανίας ἀπ' Ἰωνίας ἦκων Ἀθή-
 ναζε, διῆς ἐπαίνους τῷ Ἡρακλείδου πέ-
 ρα ἀχθηδόνος. ἰδὼν οὖν αὐτὸν ὁ Ἰπ-
 πόδρομος ἐν τῇ ἀκροάσει, ὁ νεανίας οὐ-
 τος, ἔφη, ἐρεῖ ἔαυτὸν διδασκάλου. κα-
 λὸν ἐν ξυλλαβεῖν αὐτῷ τῆς παιδικῶν.
 Ἐ γὰρ δὴ καὶ ξυὸ ἐρμαίῳ ἀπέλθοι, μα-
 θῶν ἐκωμιάζειν. Ἐ εἰπὼν ταῦτα, ἐπαί-
 νον τῷ Ἡρακλείδου διήλθεν, οἷος ἐπὶ
 αὐτῷ οὐ πῶ εἶρηται. τὰ δ' ἔπειτα Διοδότῳ
 Καππαδοκῆ δάκρυα, καὶ τὸ ἐδίηται
 μέλαινον ἐπὶ αὐτῷ ἐνδύσαι, φύσιν
 μὲν ἄφρημιδῶν μύθη ἔπιτιθεῖσαι,
 Εφῆβῳ δ' ἄπο θανάτου πατέρα τῷ Ἐλ-
 λωικῷ ἐκήρυξε τὸν Ἰππόδρομον, καὶ
 θεωροπὴν ἔχοντα τὸ ἔμθ' αὐτὸν γυέ-
 δαι πινὰς δριπρεπεῖς ἀνδρας. τοῦ δ' ἢ
 μάλιστ' ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐδήλωσε. Φιλο-
 στρατῶ γὰρ τῷ Δημῖῳ γνωρίμῳ μὲν
 ἑαυτὸν ὄντι, δύο δ' ἔτι εἴκοσιν ἔτη γεγονότι,
 ἀναρρίπτοι ὡπὶ ἴνα αὐτοχέδιον, πλεῖ-
 στα μὲν ἐδῶκε τῇ τέχνῃ τῆς ἐπαίνων.
 ὡν δ' εἰπεῖν ἔδει, καὶ μή. ἀξιούσης δ' ἔτι
 Ἰππόδρομον τῷ Ἑλλάδος αὐτίκα πα-
 ρεῖναι, καὶ ἐπαποδύσομαι, ἔφη, τοῖς ἐ-
 μαυτῶ σπλάγχνοις. καὶ εἰπὼν ταῦτα,
 ἀνεβάλετο πρὸ ἀκροάσειν ἔπειτα πρὸ τῆς
 δυσίας ἡμέραν. ταῦτα μὲν οὖν ἐχέ-
 τω μοι δήλωσιν ἀνδρὸς πεπαυδύμε-
 νου, Φιλανθοῦ τὸ τε, καὶ πρῶτου τὸ
 ἦθος. Ἐ δ' Ἀθηνῶσι τῆς Ὀφιστῶν θε-
 νον κατὰ γὰρ, ἐπὼν που τετάρθον ἀπι-
 νέχθη αὐτὸς ὑπὸ τῷ γυναικός, καὶ τῶ
 πλούτου. σκείνη γὰρ ἐνεργετατὴ γυ-
 ναικῶν ἐγχετο, καὶ φύλαξ ἀγαθὴ χρημάτων. ἀμφοῖν τε δ' ἀπόντων, ἢ οὐ-

ἰσ. δι. π. ι.

A tempore prauertent, quemadmo-
 dum autem in eos qui essent sibi
 ætate pares se gesserit, hinc discere
 licet. Cùm adolescens quidam ab
 Ionia profectus Athenas, laudes
 Heraclidis non sine tædio magno
 enarrasset: hunc in auditorio intui-
 tus Hippodromus, *Adolescens* (in-
 quit) *iste praeceptorem amat. Hone-
 stum est igitur adiunare cum in amori-
 bus. etenim laudare edoctus, cum lucro
 abierit.* His dictis, laudes Heraclidis
 ita profectus est, vt in eius com-
 mendatione nihil par vnquam di-
 ctum fuerit. Lachrymæ super Dio-
 dotum Cappadocem effusæ, & pul-
 la vestis ob ipsum sumpta, qui cùm
 Ephebus obiisset, accommodatum
 declamationi habuerat ingenium:
 in causa fuerunt cur pater Græci
 cætus Hippodromus prædicaretur,
 qui etiam vt post se illustres pleriq-
 que viri orirentur, prospiceret. id
 verò in Olympia potissimum de-
 clarauit. Philostratum enim Lem-
 nium familiarem suum, qui secun-
 dum & vigesimum annum agens,
 extemporalem aliquam orationem
 effutierat, plurimum in arte pro-
 mouit elogiorum, tam in dicendis
 quàm in tacendis. Porro Græcia
 quoque Hippodromum rogante vt
 statim accederet; *Non meis equidem*
 (inquit) *visceribus subterfugiam.* His
 dictis auscultationem in sacrorum
 diem distulit. Hæc igitur viri do-
 cti perhumanum & mansuetum in-
 genium præ se ferant. Tandem cùm
 Athenis oratorium thronum na-
 ctus esset, per quatuor annos, ipse
 à muliere ac diuitiis abductus est:
 illa namque mulierum operosissi-
 ma, & optima pecuniarum custos
 fuit. Absente certè vtroque facul-

D

rates subsiderent. veruntamen ad Græca solennia ire, non neglexit: sed recitationum speciosarum causa, néve ignoraretur, ea prorsus frequentavit. Melius etiam illa succedere illi visa sunt, quòd cùm instituendi finem fecisset, semper studiis incumberet. Enimverò plurima Hippodromus à Græcis edidit, qui post Cappadocem Alexandrum felici memoria potiti sunt. Plurima quoque post Ammonium Peripateticum recognovit. Atenim nondum quenquam novi qui plura quàm ille sciuerit & scripserit. Declamatione certè Hippodromus neque in agro degens, neq; iter faciens, neque in Thessalia commoratus, vnquam neglexit: sed ex Euripidis & Amphionis hymnis, eam opulentiâ melius peculium appellavit. Agrestiori erat facie, mirificam tamen generositatem severitatèque ac serenitatem oculis præferbat. Hoc Megistias Smyrnæus se in eo considerasse ait, is qui inter naturæ ex corporis lineamentis interpretes, primas obtinuisse creditus est. Smyrnæam enim post Heraclidem venerat Hippodromus, & ante nunquã. & cùm à naue descendisset, si quem ibi fortè doctum in patriis institutis offenderet, in forum prodibat. Cùm verò iuxta templum pædagogos assidentes, consequentèsq; pueros, & libellorum onera peris appensa ferentes aspexisset: venit ei in mentem fieri posse, vt aliquis ex illustribus doceret intus; ideòque ingressus est; & Megistia salutato, nihil percontatus assedit. Megistias vero parentem fortasse aut educatorem puerorum esse putabat, qui pro discipulis verba facturus esset. proinde interrogavit, cuius gratia venisset. Hic verò, Audies, inquit, cùm vnà

A σία ὑπεδίδου. ἔγωγε μὲν ἐσφοιτῶν ἐς Ἰας
 ἢ Ἐλλιώων πανηγύρας, οὐκ ἠμύθη, ἀλλ'
 ἐδάμιζεν ἐς αὐτὰς, ἵππιδείξεων ἐνε-
 κα, καὶ τῆς μὴ ἀγνοεῖσθαι. βέλιον δὲ καί-
 κείνα ἐφαίνετο ὑπὸ τῆς καὶ μὴ τὸ πε-
 παῦσθαι ἔπειθ' ἄν, ἀεὶ σαρδάζην. Ἰπ-
 πόδρομος μὲν γὰρ δὴ, πλείστα μὲν ἔξε-
 μαθεν Ἐλλιώων, τῆς γὰρ μὴ τὸν Καπ-
 παδόκλιον Ἀλέξανδρον μνήμης ὑψι-
 B χισαίντων· πλείστα ἢ ἀνέγνω μετὰ γε
 Ἀμμώνιον ἢ ἀπὸ τῆς ὠρεπάτου. οὐκ ἔ-
 νη γὰρ* πολυγραμματώτερον ἄνδρα ἔ-
 πω ἔγνω. μηδέτις ἢ ὁ Ἰππόδρομος, ἔτε
 ἐν ἀγρῷ διατῶμενος ἠμύθη, οὔτε ὀδοι-
 ποροῦν, οὔτε ἐν Θεσσαλίᾳ· ἀλλὰ καὶ
 κρείττω ὄλβον κτήματα ἐκέλετο αὐτῷ ἐν
 τῆς Εὐρεπίδου τῶν ὕμνων, καὶ Ἀμφί-
 νος. ἀρχαϊκώτερος τῶν τὸ εἶδος, ὁμῶς
 ἀμύχανον ὑψίστην ἀπεδήλα τοῖς ὀμ-
 μασι, γοργόν τῆς καὶ Φαιδρόν. τουτὶ δὲ καὶ
 C Μεγιστίας ὁ Σμυρναῖος ἐν αὐτῷ κα-
 θεωρεκέναι φησὶν, οὐτὰρ δὲ τῶν Φυ-
 σιογνωμονῶν νόμοις. ἀφίκετο μὲν
 γὰρ ἐς τὴν Σμύρναν, μὴ τὴν Ἡρακλείδην
 ὁ Ἰππόδρομος, οὐτὶς πρὸ τούτου ἦκον.
 ἀποβὰς ἢ τῆς νεῶς, ἀπήεις ἀγορᾶν,
 εἶτα ἐντύχοι πεπαῖδ' ἄμηνω τὰ ἐγχώ-
 ρια. ἱερὸν ἢ καπδῶν, ἔπειθ' ἀγορᾶν
 D ὠρεσκαιθήμενοι, ἀκολουθοῦσι τὴν παῖ-
 δας ἀχθὴ βιβλίων ἐν πῆραις ἀνημ-
 μένοις, ἔπειθ' ἔπειθ' ὅτι παῖδ' ἄμηνω τῆς
 τῆς ἐπιφανῶν ἔπειθ' εἶπω τῆς. ἔπειθ'
 σφῶν τὸν Μεγιστίαν, ἐκέλετο, ἐσοπῶν
 οὐδέν. ὁ μὲν δὴ Μεγιστίας, ὥστε ὑπὲρ
 μαθητῶν διαλέξεσθαι οἱ, πατέρα ἴσως,
 ἢ Ἰσοφῆα παῖδων ὄντα· καὶ ἠρετο ὑπὲρ
 ὅπου ἦκοι. ὁ δὲ, πύσι, ἔφη, ἵππιδ' αὐτῶν

ἔ. πλο-
 γραφώτερον

γυώμθα. διακωδωνίστας οὐδ' ὁ Με-
 γιστίας τὰ μειράκια, λέγε, ἔφη, ὁ, π
 βούλα. Ἐὖ ἰπποδρόμος, ἀνιδώμην
 ἀλλήλοισ πλὴν ἐδῆτα, ἔφη. ἰὼ ἵ δ' ἔρα
 πῶ μὲν ἰπποδρόμω, χαμῶς τῶ δὲ
 αὐτῷ, δημηγορικὸν ἱμάτιον. καὶ πῶς τοι νῦν
 ἔστ' ἢ ἡδ' ὁ Μεγιστίας; ἐπιδύξιν, ἔφη, τοῖ
 μὲν ἔτι ποιήσασθαι βέλομαι. δαίμονα
 μὲν οὐδ' αὐτὸν ᾤκηθη, ταῦτα ἐπαγγεί-
 λαντα, Ἐὖ γυώμην ἐλαυνέσθαι. τὰς
 ἵ βολὰς ἀνασκοπῶν τῶν ὀμματιῶν, καὶ
 ὄρον αὐτὸν εἴνευ, Ἐὖ καθεστηκότα, ἀν-
 πέδωκε πλὴν ἐδῆτα. ὑπόθεσιν τε αἰτή-
 σαντι, πρὸς ἄλλοι τὸν μάχον τ' ἄπο-
 θνήσκον ἀξιουῶντα, ἵππ' μὴ ἐδωκῆθη
 ἄποκτεῖναι μάχον μοιχόν. ὡς ἵ ἰζήσας
 ἐπὶ τ' ἄρον, καὶ μικρὸν ὑποχῶν ἀνέπη-
 θησε, μάλλον εἰσήθη τὸν Μεγιστίαν ὁ τῆς
 μανίας λόγος καὶ τὰ πλεονεκτήματα
 ἐμβροντησίαν ᾤετο. ἄρξασθαι μὲν οὐδ' ἵππ
 ὑπόθεσεως, Ἐὖ εἰπόντος, ἀλλ' ἐμαυτὸν γε
 δυνάμαι, ἵππ' ἔπεσεν ἐαυτῷ ὑπὸ δαύ-
 ματος. Ἐὖ πρὸς δαίμων ἄνω, ἰκέτω
 μαθεῖν ὅς τις εἴη. εἰμὲ μὲν, ἔφη, ἰππο-
 δρόμος ὁ Θεπάλης, ἠέω δέ σοι γυμνα-
 σόμενος, ἵππ' ἐκμάθοιμι δι' ἐνὸς ἀνδρός
 οὕτω πεπαυδὸν μὲν καὶ ἠέω τ' ἰωνικῆς
 ἀκροάσεως. ἀλλ' ὄρα με δι' ὅλης τ' ὑπο-
 θέσεως. πρὸς τέρμα ἵππ' ἵππ' ἵππ' ἵππ'
 ὑπὸ τῶν καὶ πλὴν Σμύρνης πεπαυδὸν
 μὲν ὑπὸ τὰς τῆς Μεγιστίας θύρας ἐ-
 γυῖτο, ταχείας τ' Φήμης διαδοθείσης
 ἐς πάντας, ἵππ' ἵππ' ἵππ' ἵππ' ἵππ'
 πτόδρομον. ὁ δέ, ἀναλαβὼν πλὴν ὑπο-
 θεσιν, ἑτέρα δυνάμει μετεχρίσατο τὰς
 ἠέω εἰρημίας εἰνοίας. πρὸς ἵππ' ἵππ'
 καὶ κοινὸν τῶν Σμυρναίων, ἀνὴρ ἑδύξε δαυμάσιος, καὶ οἷος ἐν τοῖς πρὸ αὐτῶν γα-

A crimus. tūm Megistias adolescen-
 tibus traductis, Dic quid velis, in-
 quit. Vestes (inquit Hippodromus)
 commutemus. quippe Hippodromo
 chlamys erat, Megistiæ verò foren-
 se pallium. Quid hoc sibi vult? Me-
 gistias ait. At Hippodromus: De-
 clamationis specimē edere tibi vo-
 lo. Hinc Megistias furore corre-
 ptum existimavit, & mente motum,
 quòd hæc enunciaret. atque ipsius
 oculorum ei aculationes intuens, &
 cum cogitabundum, & seratum vi-
 dens, vestem continuò commuta-
 vit. Postulanti controuersiam, pro-
 posuit Magum mori volentē, quia
 non potuerat Magum adulterū oc-
 cidere. ergo cū Hippodr. in sug-
 gesto confedisset, parūmque se con-
 tinens resiliisset, magis ac magis Me-
 gistia furoris illius incessit suspicio.
 & excessus animi stuporē attonitum
 autumavit: sed cū causam adori-
 retur & diceret, *At ego meipsum pos-
 sum.* Megistias admiratione perci-
 tus, mente excidit. Et ad eum con-
 currens, vt diceret, quisnā esset, sup-
 plex exorauit. Hippodromus, *The-
 salus sum,* inquit ille, venique vt me
 tecum exercerem, & ab vno viro
 vsque adeò docto Ionici auditorij
 morem ediscerem: sed per vniuer-
 sam causam specta me in clausu-
 la orationis ad Megistiæ fores, ab
 his qui Smyrnæ literarum studiis
 operam dederant, concursus factus
 est: fama ocyus in omnes promul-
 gata, quòd apud ipsos esset Hippo-
 dromus. At hic resumpta causa,
 alia facultate sensa iam dicta, tra-
 ctauit. Deinde cū Smyrnæ in pu-
 blicum prodiisset, vir admirabilis
 est habitus, & dignus qui recense-
 retur inter eos qui ante ipsum fue-

B

C

D

rant. erat autem ei in dissertatio-
ne genus remissum, vt apud Plato-
nem & Dionem. Et in declama-
tione vires Polemonis, etiam alicu-
bi magis ingenux & suaues. Co-
pia deniq; dicendi & facilitas, qua-
lis est apud eos qui sine tædio le-
gunt, eaque valde ab ipsis expoli-
ta. ceterum cum Nicagoras Sophi-
sta tragœdiam Sophistarū matrem
appellaret, emendans sermonē Hip-
podromus, *Equidem*, inquit, *Sophi-
starum patrem Homerum puo*. Sedulo
quoq; Archilochum legens aiebat,
Homerum quidem Sophistarū vo-
cem, Archilochum verò spiritum.
Eius declamationes triginta fortas-
se, sed optimæ sunt, Catanæi, Scy-
thæ, ac Demades non concedens
abstistere, dum Alexander apud In-
dos esset. canuntur etiam ipsius Ly-
rica carmina: etenim vocem cum
cithara iungere nouerat. Domi au-
tem fere septuagenarius, supersti-
te filio (qui agro domūque sat be-
ne præesse poterat, alioqui percul-
sus & vesanus, ac sophisticæ artis
ignarus erat) extremum vitæ diem
clausit.

VARVS.

Qui Varum Leodicensem men-
tione dignum existimant, nã ipsi
mentione indigni sunt. Atenim vi-
lis & frequens in hiatibus, & mini-
mè malus fatuusque fuit; & voca-
litate qua præditus erat, flexibus
cantuum dedecorabat; quib. subsi-
liret aliquis è lasciuiorum grege,
cuius magistrum aut auditorem cur
dicerem, aut cur scriberem? cum
probè nouerim, neque talia docere
posse quempiam, & iis qui didice-
runt probro verti, quod eiusmodi
audierint?

A Φεαζήν ἢ αὐτὰ τὰ μὲν τῆς διαλέξεως,
Πλάτωνος ἀνδρῶν, ἢ Δίωνος. τὰ δὲ
τῆς μελέτης καὶ τῆς Πολέμωνος ἐρρω-
μένα, καὶ πού ἢ πομπώτερα. τὰ δὲ τῆς
δύροίας, οἷα τοῖς δλύπως ἀναγνώ-
σκοισι, τὰ σφόδρα αὐτοῖς κερταμιλη-
μένα. Νικαγόρας ἢ τῆς Ἐφισοῦ μητέρα
σοφιστῶν πλὴν τραγωδίαν πορροπόν-
τος, διορδοῦ μῦθος ὁ Ἰπποδρόμος
τῶν λόγων, ἐγὼ ἢ, ἔφη, πατέρα Ομηρον.
Ἐασούδαζε ἢ ἢ ἀπὸ Ἀρχιλόχου, κα-
λῶν τῆ μὲν Ομηρον, Φωνίῳ Ἐφιστῶν,
τὸν ἢ Ἀρχιλόχον, πνδύμα. μὴ γέται μὲν
δὴ τῆς ἀνδρὸς πύτου, τεράκοντα ἴσως.
Ἄριστοι ἢ αὐτῶ οἱ Καταναῖοι, ἔ οἱ Σκῆ-
σαι, ἢ ὁ Δημάδης, ὁ μὴ συχωροῦν ἀ-
φίσταζε Ἀλεξάνδρα ἐν Ἰνδοῖς ὄντος. ἀ-
δον) ἢ αὐτῶ ἢ Λυρικοὶ νόμοι. ἔ γδ δὴ
ἔ τῆ νομικῆς λύρας ἠπλετο. ἐτελεύτα ἢ
ἀμφὶ τὰ ἐβδμηκόντα, ἢ οἴκοι, ἢ ἐπὶ
ἡμῶν, ἀρεθὸ μὲν πορρωταί, ἔ οἰκίας,
ἰκανῶ, ἔραπλήγι ἢ, ἔ κῆφρονι, τὰ τε
τῶν Ἐφιστῶν οὐ πεπαυδύμένα.

ΟΥΑΡΟΣ.

Οἱ τῶν Λαοδικέα Οὐαρῶ λόγου
ἀξιουῶτες, αὐτοὶ μὲν* ἀξιούδων λό-
γων. καὶ γδ βύτελης, ἔ διακεχνηῶς,
καὶ βήθης. ἔ ἡ εἶχεν βίφωνίαν, αἰ-
γυῶν καμπῆς ἀσμάτων, αἷς κἂν
ὑπορχήσαιτό τις τῶν ἀσελγετέρον. οὐ
διδάσκαλον, ἢ ἀκροατῆν, πῆ δὲ λέ-
γουμε, πῆ δὲ ἀν γράφοιμι, βῆ γνώσκων
ὅπῃ μὴτ' αὐ τοιαῦτα διδάξέ τις, καὶ
τοῖς μεμαθήκοσιν, ὄνδρος γδ τοιούτων
ἀκροάσαι;

Κυρίνω ὃ τῷ Ῥοφιστῇ, πατεῖς μὲν,
 Νικομήδεια ἐγένετο, γένος ὃ, οὔτε βίδο-
 κμον, οὔτ' αὖ καταβεβλημένον. φύσις
 ἀγαθὴ ῥα λαβεῖν μαθήματα, καὶ
 ῥαδουῶναι βελίων. οὐ γὰρ μνήμην
 μόνον, ἀλλὰ ἔσαφινώσαν ἡσυχ. κομ-
 ματίας ὁ Ῥοφιστῆς ἔδει. καὶ πάλιν τὰ
 δεπικὰ τῶν χωρίων, οὐ πολὺς ἐρρωμέ-
 νος μὲν, ἔσφοδρὸς, καὶ κατασεισάει δει-
 νὸς ἀκροατῶν ὦτα. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἀπεχε-
 διάζει. ῥοσφυέστερος ὃ τῆς κατηγε-
 λαις δοκῶν, ἴπτις δὲ ἐπὶ βασιλέως
 ἔξ' ἑταμείσ' ἰλῶπαι. ἔξ' ἑταμείσ' ἰλῶπαι. ἔξ' ἑταμείσ' ἰλῶπαι. ἔξ' ἑταμείσ' ἰλῶπαι.
 δυνηθῶναι, οὔτε βαρὺς, ἔτε δλαζῶν
 ἐδοξεν, ἀλλὰ περὶ ὅς τε, ἔξ' ἑταμείσ' ἰλῶπαι.
 μοιος. οὔτε ἐρασιχρήματος, ἀλλ' ὡσπερ
 τὸν Ἀρτεμίδω Ἀθηναῖοι ἀδοιοι μὲν
 πλὴν ἴπτις τῶν φόρων, καὶ τὰς νήσοις,
 ἐπαυθῶν σφίσις ἐπὶ τῷ προτέρῳ τεί-
 βωνι, οὔτω καὶ ὁ Κυρίνος ἀφίκετο ἐς τὰ
 ἐαυτῶν ἡσυχ. πενία σεμνωμένους. αἰπω-
 μένων ὃ αὐτὸν καὶ πλὴν Ἀσίαν ἐνδεκ-
 τῶν ὡς περὶ ὅς τε, ἔξ' ἑταμείσ' ἰλῶπαι.
 ρίας, ἢ αὐτὸν διδάσκεισι, καὶ μὲν πολ-
 λὰ βέλπον, εἶπεν, ὑμᾶς λαβεῖν πλὴν
 ἐμὴν περὶ ὅς τε, ἔξ' ἑταμείσ' ἰλῶπαι.
 ὡμότης. ἐνδεξάντων ὃ αὐτὸν καὶ πό-
 λιν ἐμεγάλω ἴπτις πολλαῖς μυρία-
 σιν, ἐπὶ ἑταμείσ' ἰλῶπαι. ὁ Κυρίνος πλὴν δίκην
 ἀκων μάλα. προσόντες ὃ αὐτὸν οἱ ἐν-
 δεῖν, αὐτὴν σε ἐφασκε ἢ δίκην, αἶψα μέ-
 γαν, ῥαδουῶναι ἐς τὰ βασιλέως ὦτα.
 ἔξ' ἑταμείσ' ἰλῶπαι. ὁ Κυρίνος, ἐπὶ ἑταμείσ' ἰλῶπαι.
 ὑμῖν, ἴπτις τῶν πόλιν ἀοικητὸν ποιῆσαι
 πιαδῶν. ἐπὶ ὃ ὑμῶν τελευτήσαντι ῥα-
 μωδουμένων αὐτῶν ἑταμείσ' ἰλῶπαι.

Cyrino Sophistæ patria Nico-
 media fuit; genus neque celebre,
 neque abiectum. Ad percipiendam
 disciplinam indoles bona; sed ad
 tradendum multò melior. Non so-
 lùm memoriam, sed & perspicui-
 tatem exercuit. Incisis sæpè vtitur
 hic Sophista, & in ponendis locis
 non multus: alioquin lacertosus &
 vehemens, & ad concitandas au-
 ditorum aures eximius. at enim e-
 tiam subitaria dictione periculum
 sui faciebat. sed cùm accusationib.
 accommodatior videretur, ab Im-
 peratore fisci aduocatus est consti-
 tutus: & cùm eò peruenisset, vbi a-
 liquid autoritatis & potestatis ha-
 bebat, neque molestus, neque ar-
 rogans visus est, immò mansuetus
 & sui similis; & haudquaquam pe-
 cuniæ auidus. verùm vt Aristidem
 Athenienses canunt post vectiga-
 lium impositionem, & insularum
 administrationem, apud se ad pri-
 stinum habitum rediisse; ita & Cy-
 rinus ad pristinos mores se retulit,
 inopia exultans. Cùm eum Asiæ de-
 latores accusarent, quòd in accu-
 satione mitius quàm ipsi edoce-
 rent, se gereret: *Atqui multò melius fo-
 ret (inquit) vos lenitatem meam, quàm
 me crudelitatem vestram exsequi.* Et
 cùm illi ciuitatem non ita magnam
 multis myriadibus esse mulctandam
 censuissent: huic actioni Cyrinus
 præfuit admodum inuitus, & cùm
 delatores eum aduētes dicerent;
*Ista sanè causa si ad Imperatoris au-
 res penetrarit, te valde extollet.* Cy-
 rinus: *Non equidem me, sed vos de-
 cet in delendis ciuitatibus gloriam sibi
 comparare.* Defuncto sibi filio, cùm
 aduētes amici cōsolarentur: *Quā-
 do vir*

do vir (inquit) nisi nunc ; videbor esse ? Cùm Adriani esset auditor , ne omnibus quidem illius dictis assensus est : sed quædam sunt , quæ tanquam non rectè dicta induxit . Septuagesimus annus fuit vitæ finis , & domi sepulchrum eius .

A τε, εἶπεν, ἀνὴρ, ἢ νῦν δόξω ; Ἀδριανὸς δὲ ἀκροατὴς ἡρόδοτος, οὐ πᾶσιν ὠμολόγη τοῖς ἐκείνῃ, ἀλλ' ἐστὶν ἂν καὶ διέγραψεν ἐκ ὁρθῶς εἰρημνῆα. τέρμα δὲ αὐτῶν τῶν βίῃ, ἐπεὶ ἐβδόμηκος δὲ καὶ τὸ σῆμα, οἴκοι.

PHILISCVS.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

Philiscus Theffalus Hippodromo genere coniunctus , septem annis Athenis in oratoria sede præfuit , immunitate quæ dignitati attribuebatur fraudatus . Quod quomodo acciderit , ostendere necesse est . Heordæi Macedones Philiscum tanquam eorum primatem præ cæteris filiis matrimis pro functionibus & muniis domesticis* miserant . Is ergo lite contestata apud Imperatorem (qui Antoninus erat , philosophi ex Iulia filius) Romam missus fuit , vt sua disponderet . ibi cùm in Geometras ac philosophos Iulix incidisset , ab ipsis , Imperatoris ope , Athenis sedem inuenit . verùm vt apud Homerum Dij facere finguntur , cùm non omnia sponte donant , sed quædam etiam interdum inuiti : sic iste ferociebat & infensus erat obuiis quibusq; vel secundis reb . Atque vbi audiuit aliquã sibi adhuc litem superesse , cuius ipse foret auditor , iudiciorum præfectum sibi prædicere iussit , vt non per alios , sed per se causa ageretur . At vbi venit ad prætorium ; incessus eum offendebat , & status : tum veste indecorus , tum voce pene effeminatus , tum lingua supinus ; & aliò quouis potius in dicendo , quàm ad sensa respicere visus est . Quas ob res Imperator in Philiscum conuersus , eius os continuo repressit , dum

Φιλίσκος δὲ ὁ Θεσσαλὸς, Ἰπποδρόμῳ μὲν, σιωπῆται ἡρόδοτος. δὲ δὲ Ἀθήνησι θρόνον προῦση ἐπὶ πᾶσι, πλεὺν ἀτελέσθαι δὲ ἐπὶ αὐτῶν ἀφαιρεθεῖς. τουτὶ δὲ ὅπως συνέβη, δηλώσεται ἀνάγκη. Εὐρδαῖοι Μακεδόνες τὰς οἰκείας λειτουργίας τὸν Φιλίσκον, ὡς δὴ ὑπὸ τῶν αὐτῶν ἐπὶ πάντας τῶν ἀπὸ μητέρον ἐφεσιν*. Ἐστὶν ἡ νῦν, τὸ δίκης ἡροδοτῆος ἐπὶ τῷ αὐτοκράτορα, Ἀντωνίνῳ δὲ ἦν ὁ τὸν Φιλοσόφῳ πάρις, Ἰαλίῃς, ἐστὶν ἐς τὸν Ρώμην, ὡς τὰ ἐαυτῶν ἡρόδοτος. καὶ προσρῦεις τοῖς πλεὺν Ἰαλίαν γεωμέτραις τε, καὶ φιλοσόφοις, ὄρετο δὲ αὐτοῖς διατῆ βασιλείῃς τῆς Ἀθηνῶν θρόνον. ὅστις ὡσπερ οἱ θεοὶ Ομηρῶ πεποιῶν, ἐπαντα ἐκόντες ἀλλήλοισι δίδοντες, ἀλλ' ἐστὶν ἂν ἔκοντες. οὕτω δὲ ἡγείαινε ἔκλεπτος ἡ, ὡς* πριδραμόντι. ὡς δὲ ἠκούσεν εἶπεν αὐτῶν ἔκλεπτος, ἡς αὐτὸς ἀκροατὴς ἐσοῖτο, κελύβει δὲ ἵππιταγμένον τῆς δίκαις, προῦπεν οἱ, καὶ μὴ δὲ ἐτέρων, δὲ ἐαυτῶν δὲ ἀγωνίζεσθαι. ἐπεὶ δὲ παρήλθεν, ἐς τὸ δικαστήριον, προσέκρυσσε μὲν τὸ βᾶδισμα, προσέκρυσσε δὲ ἡ σάσις. καὶ τὸν σολῶν ἀγῆμων ἐδόξε, ἔκλεπτος Φωνῆν. μιξόδηλις, καὶ πλεὺν γλωπῆται ὑπὸ τῶν καὶ βλέπων ἐπέροσε ποι μάλλον, ἢ ἐς τὰ

ροῦμα. ἐκ τούτων ἀποστραφεῖς ὁ αὐτοκράτωρ ἐς τὸν Φιλίσκον, ἐπεσόμιζεν αὐτῷ

ἔπειθ' ἄπαντα τὸ λόγον, διείρων ἐς αὐ-
 τὸν ἔπειθ' ἄπαντα, καὶ ἐρωτήσας ἐν αὐτῷ τε-
 νας ποιεῖ μῦθος. ὡς ἡ οὐ πρὸς τὰ ἐρω-
 τήματα αἱ ἀποκρίσεις ἐγγύοντο Φιλί-
 σκος, ἔφη, τὸν μὲν ἄνδρα, δείκνυσιν ἢ κό-
 μῃ τὸν ἡ ῥήτορα, ἢ Φωνή. καὶ μὲν πολ-
 λὰς ποιῶντας ἑπικροτῶν, ἐπήγαγγε ἐ-
 αὐτὸν τοῖς Εὐροδαίοις, εἰπόντος δὲ τῷ Φι-
 λίσκος, σὺ μοι λειτουργῶν ἀτέλῃαν δέ-
 δωκας, δοῖς τὸν Ἀθηνῶσι θεῖον, ἀνα-
 βοήσας ὁ ἀντοκράτωρ, οὐτε σὺ, εἶπεν,
 ἀτέλης, οὐτε ἄλλος οὐδεὶς τῷ παιδ' ἄν-
 των. οὐδὲ γὰρ ἂν ποτε διὰ μικρὰ καὶ δύ-
 σινα λογάρεα, τὰς πόλεις ἀφελοίμην
 τῶν λειτουργησάντων. ἀλλ' ὁμως καὶ μὲν
 ταῦτα Φιλοστράτῳ τῷ Λημνίῳ, λειτουργῶν
 ἀτέλῃαν ἑπὶ μὲν ἑτῆ ἐπὶ Φίσιον,
 τέτταρα καὶ εἴκοσι ἐπιγερονόπι. αἱ μὲν
 δὲ πρὸς τὰς διὰ αὐτὸν Φιλίσκος ἀφη-
 ρέθη τὸ ἔργον ἀτέλης, αἰδέετο ἐγγύοντο. μὴ ἀ-
 φαιρέσθω δὲ αὐτὸν τὰ πρὸ τῶν βλέμ-
 ματι, καὶ τῶν φθέρματι, ἔπειθ' ἑπὶ χήματι
 ἐλαπίσματι, τὸ μὴ οὐ κέραισα ῥητο-
 ρον Ἐλλωῖσαι τε, ἔπειθ' ἑπὶ σιωπῆσαι. ἢ δὲ
 ἰδέα τῷ λόγου, λάλος μάλλον, ἢ ἐνα-
 γώνιος. διεφαίνετο ἡ αὐτῆς ἔπειθ' ἑπὶ
 ὀνόματα, ἔπειθ' ἑπὶ καινοπρεπῆς ἡχός. ἐπὶ ἄν-
 τα μὲν οὐκ ἑπὶ θυγατέρι, καὶ ἡ αὐτῆς οὐδε-
 νὸς ἀξίω. μέγιστον ἡ αὐτῆς τῷ βίου, ἐπὶ
 ἐπὶ αὐτῆς, καὶ ἐξήκοντα. κεκτημένος ἡ Ἀθῆ-
 νησι χωρὶς οὐκ ἀνδρῶν, οὐκ ἐν αὐτῷ
 ἐπὶ αὐτῆς, ἀλλ' ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ, οὐκ ἐπὶ
 τὸν ἀγῶνα ἑπὶ τοῖς ἐπὶ τῶν πολέμων
 διαπλομένοις ὁ Πολέμαρχος.

ΑΙΛΙΑΝΟΣ.

Αἰλιανὸς ἡ, Ρωμαῖος μὲν ὢν, ἡπὶ
 κίετο ἡ ὡσαύτως ἐν τῇ μεσογείᾳ Ἀθῆ-

A per omnem orationem quaestiones
 de aqua infereret, angustasque in-
 gereret percunctationes. Et cum ad
 interrogata, Philiscus responsa non
 daret, *Virum* (inquit) *coma; rheto-*
rem vox ostendit. Et post multas hu-
 iusmodi interpellationes, ad Heor-
 daeos ipsum induxit. tum dicente
 Philisco: *Cum tu mihi sedem Athenis*
donasti, etiam immunitatem concessisti.
 Ad haec reclamans Imperator: *Ne-*
que tu (inquit) immunis es, neque hac
 B *studia profitentium quisquam alius. Neu-*
tiquam enim propter breves ac miseras
quasdam oratiunculas, civitates munitis
publicis fungentibus priuarim. Nihilo-
 minus aliquanto post Philostrato
 Lemnio publicarum functionum im-
 munitatem quartum & vigesimum
 annum agenti, Senatusconsulto idem
 Imperator pro declamatione con-
 cessit. Haec nimirum occasio fuit, ob
 quam immunitatis gratia Philiscus pri-
 uatus sit. At ne ipse in vultu, pro-
 nunciatione & gestu defectus, cri-
 piant ei quo minus optimè è Rhetoribus
 Graecè loquutus sit; & com-
 posuerit. Orationis autem idea, lo-
 quax potius, quam ad aciem & fo-
 rum apta. Apparebant tamen in eo
 genere & pura vocabula, & noua
 quaedam decoraque sonoritas. è vi-
 uis excessit, superstite filiola, & fi-
 lio homine nihili. Septimus & se-
 xagesimus annus, fuit ei vitae termi-
 nus: & cum non iniucundum pra-
 dium Athenis possedisset; in eo ta-
 men sepultus non est: sed in Aca-
 demia, ubi certamen super iis qui
 in bello occubuerant, Polemarchus
 erexit.

ÆLIANVS.

Ælianus licet genere Romanus
 esset, non minus scitè tamen Atti-
 cè, quam vel mediterranei Athe-

nienſes locutus eſt. Et ſanè laude dignus vir ille mihi videtur : primum, quòd cùm habitaret in vrbe, quæ ſermone prorfus diuerſo utebatur, Græcanicæ linguæ puritatem ſit conſecutus : deinde quòd oblato ſibi (ab iis qui huiuſmodi titulos conferre ſolent) Sophiſtæ nomine, nullam de ſe fiduciam aut adulationem ſui, aut ſuperbiam extanti nominis honore conceperit : quin potius cùm ſuas ipſe vires expendiſſet, eâſque declamatoriæ palæſtræ impares iudicaſſet, ad ſcribendum animum appulit, & admirationem inde conſequutus eſt. Dicitio eius eſt omnino pura, ſimplex & inaffectedata eſt, vt Nicoſtrati elegantix lepòrem quendam adhibeat. Eſt quando Dionem, cuiuſque dicendi genus & tonũ imitatur. hunc olim Lemnius Philoſtratus librum adhuc manibus tractantem, indignanterque & concitatè lectitantem reperit. & cùm inſtituti eius rationem quæreret, Gynnidis (hoc eſt effeminati hominis) accuſationem à ſe conſcriptam dixit. Sic autem vocare ſe tyrannum, qui paulò antè Romano imperio infamiæ labè laſciuia ſua inuſſiſſet. Cui Philoſtratus, *Admirarer* (inquit) *ſi viuente accuſaſſes : ſiquidem viuente tyrannum perſtringere, viri opus cenſeo : functum verò fato laceſſere, cuiuſuis.* Prædicabat de ſe Ælianus nunquam ſe fines Italiæ egreſſum : nauem nunquam inſcendiſſe, neque nouiſſe mare. quare in magna erat auctoritate, veluti patrij moris ſtudioſè obſeruans. Docentem audiuit Pauſaniam. Herodem verò tanquam ſcitiffimum, & vario ſermonis artificio præſtantiſſimum inter rhetores admiratus eſt. viuendo annum ſexageſimum exceſſit, & ſine liberis defunctus eſt, cùm matrimonio neglecto, procrea-

A ναῖοι. ἐπαίνας μοι δοκεῖ ἄξιον ὁ ἀνὴρ εἶναι πρῶτον μὲν Ἰππὶ κατὰ τὴν Φω- νὴν ἐξεπόνθησε, πόλιν οἰκῶν ἑτέρα Φω- νῆν χρωμένω. ἐπειθ' ὅτι παρορηθεὶς Ὀφιστὴς ὑπὸ τῶν χαριζομένων τὰ ποι- αῦτα, οὐκ ἴππιδουσεν, εἰδὲ ἐκόλασε * ἴσ. ἀκολοῦ- εἰ αὐτὸ γνώμην, εἰδὲ ἐπήρθη ὑπὸ τῶν ὀνό- ματος ἔτιω μεγάλῃ ὄντος, ἀλλ' ἐαυτὸν δὲ διασκεψάμενος ὡς μάλιστα ἐκ Ἰππιδῶν, ἃ συγγράφην ἐπέδειξε, καὶ ἐθαυ- μάσθη ἐκ τούτου ἡ μὲν ἐπίπαν ἰδέα τῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ἑλθε παροσβάλλουσα πρὸ Νικοστράτου ὥρας. ἡ δὲ ἐνίστο, παρὰ Δίωνα ὄρεα, καὶ τὸ κείνους τόνον. ἐντυχῶν δὲ ποτε αὐτῷ Φιλόστρατος ὁ Λήμιον βιβλίον ἐπὶ παρὰ χεῖρα ἔχοντι, καὶ ἀναγι- γνώσκοντι αὐτὸ σὺν ὀργῇ, καὶ ἐπιτάσσει τὸ φθέρματος, ἤρετο αὐτὸν ὅ, τι ἀπουδά- ζοι. καὶ ὅς, ἐπιπεπόνθηται μοι, ἔφη, κα- τὰ τὴν γυνιδίαν τῆς Γυνιδίδος. καλῶ γὰρ οὐτῶν τὸν δῆρον καὶ τὸν τῶν τῶν, Ἰππὶ ἀσελγεία πάση τὰ Ρωμαίων ἤγεω, καὶ ὁ Φιλόστρατος, ἐγὼ σε, εἰπεν, ἐθαυ- μάζον ἀν, εἰ ζῶντος κατηγόρησας. εἰ γὰρ δὴ τὸ μὲν ζῶντα τὸν τῶν τῶν Ἰππιδῶν ἀνδρῶν τὸ ἐπιμεβαίνην κειμέ- νω, παντός. ἔφασκε ἡ ἀνὴρ εἶναι μὴ δὲ δόποδεδημηκέναι πῆ τῆς γῆς ὑπὲρ πῶν Ἰταλῶν χώραν, μὴ δὲ ἐμβλέψαι ναυῶν, μὴ δὲ γῶναι θάλασσαν. ὅθεν καὶ λό- γου πλείονος καὶ πῶν Ρώμην ἤξιοι- το, ὡς πῶν τὰ ἦδη. Παυσανίου μὲν οὐκ ἀκροατὴς ἐγλύετο. ἐθαυμάζε δὲ τὸν Ἡρόδωτον ὡς ποιικιλώτατον ῥη- τῶρον. εἰδὲ δὲ ὑπὲρ τὰ ἐξήκοντα ἔτη. καὶ ἔτελεύτα οὐκ ἴππιδουσι. παι- δοποιίαν γὰρ ἀρητήσαστο, τῶ μὴ γῆ-

μαί ποτε. τῆς δ' εἴτε βύδαμον, εἴτε ἀθλιων, οὐ τῆς ᾧρόντος καιροῦ Φιλοσοφῆσαι.

A tionem prolis spreuisset: quod quidem felicius an miserius sit, discutere nunc tempestiuum non est.

ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ.

HELIODORVS.

Ἐπεὶ δὲ ἡ τύχη κράτιστον ἐστὶν πάντα τῶν θεσπέσια, μηδὲ Ἡλιόδωρον ἀπαξίστατον Ἰφιστῶν κύκλου, ᾧράδον ἀγωνίσματα τύχης γυμνῶμος ἐχτροτονήθη μὲν ᾧ ἂν αἰὴρ οὐ* πρὸς τὴν αὐτῆς πατρίδος, ἐς τὰ Κηλυκὰ ἔθνη, ζῶν ἐτέρω νοσοῦντος ἢ πατέρου, ἔλεγε μὲν βασιλέα διαγράφειν πολλὰς τῶν δικῶν, διέδραμνεν ὁ Ἡλιόδωρος ἐς τὸ στρατόπεδον, δείσας πρὸς τῆς δίκης ἐικαλούμενος ἢ πατέρα, ἢ ὡς ἐστὶν νοσοῦντα ἀνεβάλλετο. ὑβριστεῖς ἢ ὧν ὁπταὶ δίκας εἰσκαλῶν, ἔσυνεχάρη ταῦτα, ἀλλὰ παρήγαγον αὐτὸν εἰς τὰ δικαστήρια, ἀκοντὰ τῆς καὶ τῆς γυμνῶμος ἔλκων. ὡς δὲ εἶσω παρήλασε, ἔπαρραλέον μὲν ἐς τὸν βασιλέα εἶδεν,* ἤτησεν ὑδάτος. αὐτὸν δὲ τῆς παραίτησιν ἐντεχνῶς διέδετο, εἰπὼν, Κακὸν τοι δόξῃ, μέγιστε αὐτοκράτωρ, ἐαυτὸν ἡς παραγραφοῦμος μόνος, ἀγωνίσασθαι πρὸς δίκην, ἐντολὰς οὐχ ἔχων. ἀναπηδήσας ὁ αὐτοκράτωρ, ἀνδρὰ τὸν οἷς ἔπει ἐγνώκα τὸν ἐμαυτῆς καιρὸν εἰρηκα.* ἔπει τὰ τοιαῦτα, ἐκέλευε τὸν Ἡλιόδωρον, ἀνασεῖων πρὸς χεῖρας, καὶ τὸν κόλπον τῆς χλαμύδος. κατὰρχαί μὲν οὖν ἐπέπεσε πρὸς καὶ ἡμῖν ὀρμὴ γέλωτος, οἰομένοις ὅτι διαπίσει αὐτὸν. ἐπεὶ δὲ αὐτὸν τε ἰπποβύβην δημοσίᾳ ἔδωκε, καὶ πασι, ὁπόσοις ἔχῃ, ἐθαυμάζετο ἡ τύχη, ὡς τῆς ἐαυτῆς ἰχθῦς ἐν δεικνυμένη δια τῆς οὐπὼ παραλόγων. καὶ πολλὰ πλεῖον τῆς το

B Quoniam Fortuna in rebus humanis late dominatur; ne Heliodorum quidem Sophistarum circulo excludendum existimarim: quippe qui admirabilis fuit fortunæ ludus. hic enim designatus, cum collega quodam, ad Celticas gentes, suæ patriæ procurator: cum alter in aduersam valetudinem incidisset, & rumor esset Imperatorem multas fecare lites, Heliodorus in castra cucurrit, veritus ne causa caderet: sed citius quam opinabatur aduocatus, ad ægrotantem distulit. & cum contumeliosus esset is qui causas aduocabat, moram non concessit; sed inuitum hominem barba trahēs ad iudicia traduxit. Cum intro aduenisset, & confidenti animo imperatorem intuitus esset, aquam postulauit, excusationem ipsam magno artificio disposuit. *Novum tibi* (inquit) *maxime Imperator, profectò videbitur, quòd quis se ipsum excipiens solus, iudicio periclitetur, cum mandato careat.* Ad hæc exiliens Imperator: *Equidem* (inquit) *talem virum, qualem nunquam meo tempore noueram, inueni.* Mox Heliodorum ita compellatum concussa manu chlamydisque sinu vocauit. Itaque à principio quidem ridendi impetus nos incessit, cum cum à principe contemptum putarem. Sed postquam ei liberisque suis quot habebat, equo publico vehi concessit, ipsa quoque fortuna præostentata potestate sua extam inopinatis & absurdis, admirationi fuit. idque multo magis ex iis,

quæ deinceps sequuta sunt patuit. A nam simulatque Arabs intellexit, bono quodam genio negocia sibi sub manum succedere: quemadmodum nauis rectores qui in optima nauigatione plena vela excutiunt, Imperatoris fauore perpetuo vsus est. Et, ô Imperator, inquit, ad apparatus declamationis mihi tempus seponc. Ad hæc Imperator: Audio iam, inquit, age dic ad hoc, Demosthenes, cum super Philippo excidisset, timiditatis est conuictus. Cum igitur de hoc declamaret, non solum Imperator se beneuolum exhibuit; verum etiam ab aliis omnibus ipsi laudem comparauit: atque eos qui non collaudantes audiebant, truci aspectu terruit. Quinetiam eundem Romæ maximis patrociniis præfecit, tanquam iudicii & causis aptissimum. Post Imperatoris obitum quædam ei insula demandata est, vbi cum cædis accusatus esset, Romanam remissus est, vt purgaret se coram ducibus exercituum: cum ergo purus à crimine visus esset, insula quoque liberatus est. Ad extremum neq; obseruatus neque contemptus, Romæ consenuit.

ASPASIVS.

Aspasium Sophistam Rauenna protulit: Rauenna, inquam, Italiae ciuitas. Demetrianus pater oratoriorum sermonum peritissimus docuit. Doctissimus igitur Aspasius & multorum auditor, laudatorium genus cum nouo decore tractauit: in insolentiam ab honesto nusquam incidit, cum his in tempore vteretur, quæ probè nouerat. Hoc verò in Musica utique potissimum est. Tonorum enim tempora, lyrae ac tibiae vocem dederunt, melodiæque

ἐκ τῆς Φεξῆς ἐδηλῶτο. ὡς γὰρ Ξυνηκεν ὁ Ἀραβὶς ὅτι καὶ δαίμονα ἀγαθὸν τὰ πράγματα αὐτῷ πρέβαιεν, ἀπεχρήσατο τῆς φορῆς τῆς βασιλείως, καὶ τὰ πρὸ τῆς ναυκλήρων οἱ τὰ ἴσια πλήρη ἀνασεύοντες ἐν ταῖς διπλοῖαις. καὶ ὁ βασιλεὺς, ἔφη, ἀνάδες μοι καιρὸν εἰς ἐπίδξιν μελέτης. καὶ ὁ βασιλεὺς, ἀκροῶμαι, εἶπε, καὶ λέγε ἐς τόδε. ὁ Δημοθένης δὲ πρὸς τῷ Φιλίππῳ ἐπιπέσων, καὶ δαλίας φεύγων μνηστῶντι ἧ, οὐ μόνον ἑαυτὸν ἐύχεν παρῆχεν, ἀλλ' ἠτοίμαζε καὶ τὸν ἕξ ἄλλων ἔπαινον, φοβερόν βλέπων εἰς τὸ μὴ ξυῶ ἐπαίνω ἀκρόντας. καὶ μὲν καὶ πρῆσῆσατο αὐτὸν τῆς μεγίστης τῆς καὶ πρὸς Ῥώμην σωτηριῶν, ὡς δὲ πρὸς τὸν δίκασθαι κληροῖς, καὶ δίκαις. ἀποθανόντος δὲ τῆς βασιλείως προσετάχθη μὲν πρὸς αὐτῷ νῆσος λαβὼν ἧ ἐν τῇ νήσῳ Φοινικὴν αἰπίαν, δὲ ἐπέμψθη ἐς πρὸς Ῥώμην ὡς ἀπολογησόμενος τοῖς τῆς στρατοπέδων ἠγεμόσι. δόξαντι ἧ αὐτῷ καθαρῶς εἶναι τῆς αἰτίας, ἐπαείθη καὶ ἡ νῆσος. καὶ γρηγορῶς ἐν τῇ Ῥώμῃ μήτε σπουδαζόμενος, μήτε ἀμφοῦ μὲν.

ΑΣΠΑΣΙΟΣ.

Ἀσπασίῳ δὲ τὸν Ἰφιστὴν, Ράβεννα μὲν ἠνεύκεν ἡ δὲ Ράβεννα, Ἰταλοῖς Δημητρεανὸς ἧ ὁ πατὴρ ἐπαίδευσεν, ὅτι γινώσκων τῶν ῥητορικοῦ τῆς λόγων. πολυμαθὴς ὁ Ἀσπασίος, καὶ πολυήκοος, ἐς τὸ μὲν καινοπρεπὲς, ἐπαμνῶν, εἰς ἀπειροκαλίαν ἧ, ἔδαμξ ἐπιπίτων, ὑπὸ τῆς ἐν καιρῷ χεῖρα οἷς γινώσκουσι δὲ που ἐν μοισικῇ, κρέσσον. ὅτι γὰρ καιροὶ τῆς τόνων, λύρα τε φωνίῳ ἔδωκαν, καὶ αὐτῶν καὶ μελωδίαν

ἐπαύδουσαν. Ἰπιδηθεὶς ὁ δὲ δόκιμος
 τε, ἔπειτα ἀφ' ἧς ἐρμηνεύει, πινύμα-
 τὸς τῆς, ἔπειτα ἀφ' ἧς ἐρμηνεύει. ὁ δὲ διὰ-
 ζῆν τε ἐν φύσεως ἐκ' ἔχων, πόνω πα-
 ρεσησατο. ἦλθε ὁ γὰρ Ἰπιδῆ πολλὰ τῆς γῆς
 μέρη, βασιλεῖ τῆς ξυών Αλεξάνδρῳ,
 ἔπειτα ξυεῖναι. * ὡροῦση ὁ γὰρ τῆς κτ' πλὴν
 Ἰσ. ξυὸ ἀ-
 τῆ.
 Ἰσ. ὁροῦση.
 Ρώμῳ ὁρόεσ. νεάζων μὲν, διδοκι-
 μώτατος. γηράσκων δὲ, μὴ ξυὸ ἀγία,
 ὅτι μὴ ἐταίρω δόπος ἴωαι βούλεατ. ἦ ὁ
 ὡροῦση ὁ γὰρ Λήμνιον Φιλόστρατον τῷ Α-
 σπασίῳ διαφορεῖ, ἦρξατο μὲν δὲ τῆς
 Ρώμης, ἐπέδωκε δὲ ἐν Ἰωνίᾳ, ὑπὸ
 Κασσιανῶ τῆς, ἢ Αὐρηλίῳ τῆς Φιζῶν ἀ-
 ξηθεῖσα. ἴω ὁ γὰρ αὐτοῖν ὁ μὲν Αὐρηλίος
 οἶος ἢ ἐν καπιλείοις μνηστῶν ὡροῦση
 ἐκείνῳ οἶνον. ὅτι οἶος δρασιώεατ μὲν ἐπὶ
 τῆς Ἀθήνησι θεῖον, διὰ καιροῖς, οἷς ἀπε-
 χήσατο παιδύσαι ὁ μνηστῆρα, πλὴν
 Περικλῆτος τῆς Λυδοῦ. ὡροῦση μὲν οὐδ' ἔ-
 ἴπου τῆς διαφορεῖς, εἴρηται μοι. καὶ
 ἢ ἀν' αὐθις ἐρμηνεύοιμι τὰ δόποχρῶν-
 τως δεδηλωμένα; ὁ δὲ ἐπὶ ἢ χησῶν,
 ἔπειτα ἔχθροδ' ὡροῦση, ἐν πολλοῖς μὲν
 τῆς ἀν' ἀποπίνων διεφθῆ, μάλιστα δὲ
 ἐπὶ τῆς ἀνδρῶν τούτων. διενεχθέντε
 γὰρ, ὁ μὲν Ἀσπασίος, ὡροῦση ποίησιν
 αὐτῶν ὁ δὲ διὰ ζῆν ξυὸ ὡροῦση. Ἰπιδῆ ὁ
 Φιλόστρατος καὶ τούτου τῆς μέροις ἐλ-
 λογιμῶς εἶχεν ὅτι αὐτὸν ἐαυτῶ λόγον
 τῆς ὑπομνησῶντα ὡροῦση τῆς ἀκρίβειαν
 αὐτῶν ἐκείνου ἐκόλασεν. ἦ δὲ συγ-
 γραμμικῆ Ἰπισολῆ τῶ Φιλοστράτῳ
 ὡροῦση τῆς πῶς χη Ἰπισέλλειν, ὡροῦση τὸν
 Ἀσπασίον τείνει. Ἰπιδῆ παρηγῶν ἐς τὰς
 βασιλείοις Ἰπισολαῖς, τὰς μὲν, ἀγω-
 νιστικῶτρον τῆς δέοντος ἐπέσελλε τὰς ὁ,

A concentum docuerunt. Hic ut se-
 dulam operam probatae, purae ac
 simplici eloquutioni dederat; ita
 spiritum, comprehensionem, cir-
 cuitumve, aspernatus est. extempo-
 ralem eloquentiam cum a natura
 non haberet, labore ac industria
 comparavit. In multas terrarum re-
 giones, partim cum imperatore A-
 lexandro peregrinatus est, partim
 per se iter faciens profectus est. An-
 nona* Romae praefuit. In iuventute
 B probatissimus; in senectute extra-
 culpam & reprehensionem fuit, quod
 a collega deficere nollet. Contro-
 uersia cum Philostrato Lemnio, ab
 eo tempore quo Romae una fue-
 runt, incepit. In Ionia autem a Cas-
 siano Aurelioque Sophistis aucta,
 magna accepit incrementa. Ex his
 Aurelius eo fuit ingenio, ut in cau-
 pona inter pocula declamaret. Cas-
 sianus autem talis erat, ut ad Athe-
 C nientem cathedra iis temporib. qui-
 bus non comode utebatur, aspiraret.
 Praeter Perigetum Lydium nemine
 docuit. De modo controuersiae mi-
 hi dictum est. Eccur autem rursus
 satis superque abunde demonstra-
 ta recensuerim? Quod verò bonum
 quandoque liceat etiam ab inimi-
 co nancisci, in multis certe huma-
 nis compertum fuit, sed in his pra-
 D cipue viris. Nam dissidio inter eos
 exorto Aspasius, qui extemporalem
 cum expedita verborum copia sibi
 finxerat orationem: quoniam Philo-
 stratus hac in parte pereloquens e-
 rat, orationem quoque suam quae
 tunc subsistere poterat, ad diligen-
 tiam illius exactam castigauit. Con-
 scripta a Philostrato epistola, de ra-
 tione epistolas scribendi ad Aspa-
 sium dirigitur: Quia cum ad Im-
 peratorias literas promotus fuisset,
 aliquas contentione maiori, quam
 opus erat: nonnullas verò minus

forte an, suggesto oratoris.

Fas est ab hoste doceri.

dilucidè scripserat : quorum neutrum Imperatorem decere videbatur. Imperator enim quando mittit epistolas, neque enthymematis, neque argumentis, sed gloria indiget, nec rursus obscuritatē debet affectare: quia leges pronunciatat: qui diluciditas legis est interpretis. Pausaniæ igitur Aspasius discipulus fuit, necnō & Hippodromi auditor. Romæ studia iam consenesens profitebatur; quando hæc à me scripta sunt. Sed de Aspasio haftenus. De Philostrato autem Lemnio, quis in foro vir iste fuerit, quis in concione, quis in scripture, quis denique in declamatione, & quantus in subitanea fuerit dictione: & de Nicagora Atheniensi, qui Eleusiniij templi præco corona datus est: item si Apelines Phœnix tantum memoria valuerit, adeoque accuratus in arte extiterit: De his, inquam, me scribere non est opus: at enim quia mihi cum his intercessit amicitia, tanquam eis gratificatus, fide & auctoritate profectò carerem.

Α οὐ σαφῶς ὦν οὐδέ τρον βασιλεῖ πρέπον. αὐτοκράτωρ γὰρ δὴ ὁπότε Ἰππιδρομῶν, οὐδὲ ἐπισημαίων, οὐδὲ ἐπισημαίων, ἀλλὰ δόξης οὐδὲ αὐτῶν ἀσπασίου, Ἰππιδρομῶν νόμοις φθίσεται. σαφήνεια γὰρ ἐρμηνεύς νόμου. Πausanίης μὲν οὐ μαθητὴς ὁ Ασπασίος, Ἰπποδρόμου δὲ, οὐκ ἀνήκοος. ἐπαίδευσε γὰρ καὶ τὴν Ρώμην ἰκανῶς γηράσκων, ὁπότε μοι ταῦτα ἐγράφετο. ποσαῦτα πρὸ Ασπασίου. ὡς δὲ Φιλοστράτου τῶν Ἀθηναίων, καὶ πῶς μὲν ἐν δικαστηρίοις ὁ ἀνήρ ὄντα, πῶς γὰρ ἐν δημογελαίαις, πῶς δὲ ἐν συγγράμμασι, πῶς γὰρ ἐν μνημαίαις, ὅσοις δὲ ἐν χροῖῳ λόγῳ, καὶ ὡς Νικαγόρου τῶν Ἀθηναίων. ὅς καὶ * τῶν Ἐλευσινίου ἱεροδότης ὄντα, καὶ εἰ Ἀψίνης τὸ Φοίνιξ ἐφ' ὅσον περὶ μνημῆος τῆς ἀκριβείας, οὐκ ἐμὲ δεῖ γράφειν. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ ἀπιστησίῳ ὡς χειροτάμνος, Ἰππιδρομῶν Φιλία μοι πρὸς αὐτῶν ἔω.

ΦΛ. ΦΙΛΟ-

Faint, illegible text on the left side of the page, likely bleed-through from the reverse side.

Faint, illegible text on the right side of the page, likely bleed-through from the reverse side.

2. sign
emend.